

ဖေမြင့်

ဦးနောက်

နှင့်

နှလုံးသား

(ခံစားမှုနှင့် အတွေးစာစု)

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အမျိုးအခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသာသန့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးမျှစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသား

(ခံစားမှုနှင့်အတွေးစာရ)

မေမြင့်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၈၃၈၀၅၀၈

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၈၇၄၀၅၀၉

မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်
ဘဌေးကြည်

ကွန်ပျူတာစာစီ
Dream City

မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်လှ (၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဖေမြင့် (၀၂၂၅၉)၊ ဖေမြင့်စာပေ၊
အမှတ် N - 6၊ ရွှေမာလာရိပ်မွန်၊
ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မာတိကာ

၁။ လွမ်းစရာ တဒင်္ဂလေးတွေ	၁
၂။ အိမ်အပြန်	၇
၃။ အစကပြန်စကြရအောင်	၂၇
၄။ အတွေးကတိပြား	၃၁
၅။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ယုံကြည်လာခဲ့တဲ့အချက်	၄၇
၆။ အရောင်းသမားကောင်းဆိုသည်မှာ	၅၅
၇။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသူများ ထားကြသည့်ကတိစကား	၆၁
၈။ ရှေးရေစက်	၆၉
၉။ ဆန်းသစ်တီထွင်တတ်တဲ့သတ္တိ	၈၃
၁၀။ သားသမီးကိုချစ်သလား၊ အညွန့်တုံးအောင် မပြောပါနှင့်	၉၇
၁၁။ တကယ့်ပြဿနာလား၊ တော်ရုံအဆင်မပြေတာလား	၁၀၃
၁၂။ အမေနဲ့တွေ့လိုက်ရတဲ့နေ့	၁၁၁
၁၃။ ငါးတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖသုံးယောက်	၁၁၉
၁၄။ ရွှေနဲ့စက်ပြီး မွေးတဲ့သား	၁၃၃
၁၅။ ဆယ်မန်ငါးတို့ရဲ့ သင်ခန်းစာ	၁၄၇
၁၆။ နစ်ကလတ်(စ)ရဲ့ ကျေးဇူး	၁၆၅

လွမ်းစရာတဒင်္ဂလေးတွေ

သုံးနှစ်မှ ကိုးနှစ်အထိ အရွယ်အစားစားရှိသည့် သားသမီးတွေ၏ တိုလိမိုလီ ခုံစီနာများစွာကို ကားထဲ နေရာချရသည်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် တိတိကျကျ သတ်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း မနက်အစောကြီးကပင် သည်ကိစ္စပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုပမာ ကျယ်ဝန်းလှသော မီဂျီဂန် ရေကန်ကြီးသို့ လာရောက်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့ အပန်းခြေခရီးစဉ်က ယနေ့ပြီးဆုံးပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကမ်းခြေအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည့်အခါ ဇနီးသည် အက်ဗီကို အိမ်ကြမ်းပြင်မှာ သဲမှုန်အစအနမကျန်အောင် လှဲကျင်းနေတာ တွေ့ရသည်။

“ခြောက်နာရီခွဲပြီ၊ ထွက်ဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်နေကြလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

အက်ဗီက တံမြက်စည်းကို ပြန်ထားလိုက်ပြီး “ကမ်းခြေကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ သွားကြည့်

ဖို့ ကျွန်မလွတ်လိုက်တယ်၊ ပြေးဆင်းသွားကြလေရဲ့။”
ဟူ၍ ဆိုသည်။

ဟာ။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ သေသေ
ချာချာလုပ်ထားသည့် ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို တိတိ
ကျကျ မဖြစ်အောင် နောင်ယုက်သည့် ကိစ္စပဲ။ ဘာ
အတွက် မနက်အစောကြီး အိပ်ရာက ကြိုးစားပမ်းစား
ထသလဲ။ လမ်းမှာ ယာဉ်သွားယာဉ်လာ အထူထပ်ဆုံး
အချိန်ကို ရှောင်နိုင်ဖို့အတွက်မဟုတ်လား။ ပြီး ဒီကလေး
တွေ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်လုံးလုံး သဲသောင်စပ်မှာ ရဲတိုက်
တွေဆောက်ကြ၊ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် မိုင်နှင့်ချီ
လမ်းလျှောက်ကြ၊ အထူးအဆန်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ
မှန်သမျှ စုကြကောက်ကြနှင့် တဝတပြီး ပျော်ခဲ့ပြီးပြီ
မဟုတ်လား။ သည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူတို့အလုပ်က
စိန်နှင့် ကားစီး၊ အိပ်ချင်လျှင်အိပ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
သာ ရှည်လျားလှသည့် အိမ်ပြန်ခရီးကို တငြီးတငွေ့
မောင်းရမည်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အိမ်ရှေ့ဘက်ထွက်
လာပြီး ခြင်လုံဆန်ကာတံခါးကိုတွန်းကာ အောက်သို့
ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရှေ့ဘက်ရှိ တပြန့်တပြော သဲသောင်
ပြင်ကျယ်အဆုံး ကမ်းခြေရေစပ်မှာ ကလေးလေးယောက်
ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဖိနပ်တွေချွတ်ပစ်ခဲ့ကြပြီး ရေထဲ

မိသည်။
ကြာကြာရပ်ကြည့်လေ ကျွန်တော် မြင်နေရသည့်
ရှုခင်းက ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားနိုင်သည့် တန်ခိုးအာနိသင်
များ ပို၍ပို၍ ပြည့်ဝလာလေ ဖြစ်နေသည်။ သည်ရှုခင်းက
တစ်ကြိမ်ပဲ ခံစားခွင့်ရှိသည့် ရှုခင်းမျိုးဖြစ်သည်။ နောက်
တစ်ကြိမ် သည်အတိုင်း ထပ်တူမြင်ရဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်
သည့်အရာမျိုး။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ လာမည့်တစ်နှစ်တာ ကုန်ဆုံး
သွားပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ ဘာသိပ်အရေး
ကြီးတာတွေ ဖြစ်လာစရာ ရှိသလဲ။ နောက်ဆယ်နှစ်
မှာကော ဘာတွေအထူးရှိမည်လဲ။ တကယ်တန်ဖိုး ရှိ
သောအရာက ယခုသည်အခိုက်အတန့်လေးပဲ ဖြစ်သည်။
လင်းလက်တောက်ပသည့် သည်သောင်ယံနှင့် သည်
ကလေးတွေ၊ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ။ သူတို့ဆံပင်များ
ကြားမှာ ရွှေရောင်နေခြည်များ ခိုနားလျက်။ လှိုင်းပုတ်သံ
နှင့် လေပြေတိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သံများကြားမှာ သူတို့ရယ်
မောပျော်ရွှင်သံလေးတွေ ရောစွက်လျက်။

ဒါသည်သာ အနှစ်သာရ အစစ်အမှန်။
ကြည့်စမ်း၊ ဒါတောင်မှပင် ငါကဘာလို့ ခြောက်
နာရီခွဲတိတိမှာ မထွက်မဖြစ် ထွက်ချင်နေရတာလဲ။
ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျွန်တော်မေးမိသည်။ ဘာကြောင့်
ကလေးတွေကို ဆူပူဖို့ အိမ်ထဲက အတင်းထွက်လာခဲ့

ခြေဖျားထောက်ဆင်းနေကြသည်။ ကမ်းစပ်မှာ လှိုင်း
ပုတ်သည့်အခါ လွတ်အောင် ခုန်ကြ၊ အော်ကြ၊ ရယ်ကြ
သည်။ အဝတ်တွေရေမစိုစေဘဲ ဘယ်လောက်အနက်ထိ
ဆင်းနိုင်မလဲ စမ်းသပ်နေကြခြင်းပင်။ ဒါကို မြင်တော့
ကျွန်တော် ပို၍ဒေါသထွက်သည်။ သူတို့ အဝတ်အစား
တွေအားလုံး ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်း သော့ခတ်ပြီး ဖြစ်နေပြီ။
ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေအားလုံး ကျုပ်
ညပ်ပြီးထည့်ထားရာ အဝတ်လဲချင်လျှင် ပြန်ရှာဖို့
ထုတ်ယူဖို့ မလွယ်ကူတော့။

ကျွန်တော် လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို အော်လဲလုပ်ကာ
အားလုံးအခုချက်ခြင်း ပြန်တက်ခဲ့ကြဟု အော်တော့
မည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲကာ ကြိမ်းမောင်းမည့်
စကားလုံးတွေ ပါးစပ်ဝမှာပင် ရပ်တန့်သွားကြသည်။
နံနက်ခင်း ကောင်းကင်ပြင်တွင် နေက မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း
အထက်နားလေးလောက်မှာပဲ ရှိသေးသည်။ နေရောင်
နောက်ခံ၌ ဆော့ကစားနေသည့် ကလေးတွေ၏ အနက်
ရောင် ပုံရိပ်များတွင် ရွှေရောင်အနားသတ် ကလေးတွေ
ဝန်းပတ်၍ နေသည်။ ကလေးတွေသည် ကျန်ရှိသမျှ
အချိန်ကလေးတွင် ကန်ရေပြင်၊ မိုးကောင်းကင်နှင့်
နံနက်နေခြည်တို့ဆီမှ ရနိုင်သမျှ ပျော်ရွှင်မှုအရသာလေး
များကို ခံစားရယူနေခြင်းပေပဲဟု ကျွန်တော် မြင်လိုက်

ရသလဲ။ တကယ်စည်းကမ်းရှိရှိ စနစ်တကျ လုပ်ချင်
တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း တစ်နေကုန် ကားမောင်းရမှာတွေ
ပြီး စိတ်မကြည်မသာ ဖြစ်နေတာလား။ သတ်မှတ်သည့်
အချိန်မှာ ဒေါင်ကနဲ အတိအကျထွက်နိုင်လျှင် ဘယ်သူ
က ဘာဆုလာဘ်တွေ ချီးမြှင့်မှာမို့လဲ။ တည်းခိုမည့်
မိတယ်ကို တစ်နာရီလောက် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်
တော့ကော ဟိုမှာ သံစုံတီးဝိုင်းနှင့် ကြိုဆိုမည့်အဖွဲ့က
ကိုယ့်ကိုတမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေရမှာမို့လား။

ယခုသည်လောက် နုပျိုရွှင်လန်းစရာ အမှတ်တရ
တဒင်္ဂလေးမျိုးကို ရယူခံစားခြင်း၊ စိတ်အာရုံဝယ် သိမ်း
ဆည်းသိမ်းခြင်း မပြုဘူးဆိုက ကျွန်တော်နှင့် ကလေးများ
ကြားမှာ လောလောဆယ် နွေးထွေးသော ဆက်ဆံမှု၊
နောင်အခါများဝယ် အတူတကွ ကြည့်နူးတမ်းတမှုများ
ဘယ်သို့ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ရှေ့ဘက်ရေစပ်နားဆီမှ သမီးအကြီးဆုံးက ကျွန်
တော့်ကို သူတို့ဆီလာရန် လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။
သည့်နောက်တွင်မူ အငယ်တွေအားလုံးကပါ ကျွန်တော်
နှင့် အကဲမီ သူတို့နှင့်အတူ လာဆော့ဖို့ လက်တွေ ဝှေ့
ယမ်းပြီး အော်ကြ ခေါ်ကြသည်။ တစ်ခဏလေး
ကျွန်တော် တုန်ဆိုင်းနေပြီး၊ နောက်တော့ အိမ်ဆီပြေး
ကာ စနီးသည်ကို အတင်းလက်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ သဲ

သောင်ပြင်မှာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ခြေချော်ရင်း ကမ်းစပ်
နား ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဖိနပ်တွေကို
ချွတ်ပစ်ကန်ပစ်ခဲ့ပြီး အက်ဗီက စကတ်ကိုမ၊ ကျွန်တော်
က တောင်းဘိ အောက်နားစကိုမကာ ကလေးတွေ
ဆော့နေသည့်နေရာထက် ပိုနက်သော ရေထဲအထိ
မြူးတူး ခုန်ပေါက် ရောက်သွားကြသည်။ တစ်နေရာမှာ
အက်ဗီ ခြေချော်ပြီး ရေထဲလဲတော့ အော်ရင်းဟစ်ရင်း
ကျွန်တော့်ကိုပါ တမင်တကာ ရေထဲဆွဲချသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့် သည်ကနေ့တိုင်
အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်ကလေးတွေ၏ ရယ်မော
ပျော်ရွှင်သံကို ပြန်လည်ကြားရောင်းမိဆဲ ကျွန်တော့်
ရင်တွေလည်း ပြန်ခုန်ရဆဲဖြစ်သည်။ တကယ် လှိုက်
လှိုက်လဲ့လဲ့ နှစ်ခြိုက်ကြည့်နူးခဲ့ရသည့် အချိန်ကလေး
တစ်ခုပါပေ။ ကလေးတွေကိုယ်တိုင်အဖို့လည်း နောက်
ပိုင်း သူတို့မကြုံရနိုင်တော့ပြီဖြစ်သည့် ငယ်ဘဝအတွေ့
အကြုံကလေးများအကြောင်းက တမ်းတမ်းတတ ပြော
ကြသည့်အခါတိုင်းပင် အဲသည်နေ့ မိရှိဂန် ကမ်းခြေမှ
အဖြစ်အပျက်ကလေးအကြောင်းက လွမ်းဆွတ်ကြည့်နူး
ဖွယ်ရာ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာစမြဲ ဖြစ်ချေသည်။

[ဖုရင်း: ■ Graham Porter၏ A Moment Can Last Forever]

• • •

ဒိမ်အပြန်

“နင့်အဖေဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်”
ကျွန်မသူငယ်ချင်း တို့မိက ပြောသည်။ လေကြောင်း
စာအိတ်ပါးပါး ကြပ်ကြပ်ကလေးက သူလက်ထဲမှာ
ကော်ပတ်စက္ကူကို ပွတ်သလို တချွတ်ချွတ် မြည်နေ
သည်။

ကျွန်မ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ သို့သော် ထမလား။

“နောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ရင်လဲ
ဖတ်ပေါ့ကွယ်” ဆိုပြီး သူကပေးသည်။

ကျွန်မက ကောလိပ်ကျောင်းပြီးကတည်းက ဂျပန်
ပြည်သို့ရောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်
စဉ်တုန်းကပင် ကျွန်မအိမ်အပြန်ကို သူစောင့်မျှော်နေ

မေမြင့်

မည့်အကြောင်း အဖေအထပ်ထပ် ပြောခဲ့သည်။

ရောက်ပြီး နှစ်လခန့်အကြာမှာတော့ ကျွန်မ
ဂျပန်ပြည်မှာ အင်္ဂလိပ်စာသင်ရင်း ဆက်နေဦးမည့်
အကြောင်း အဖေထံ စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့ရသည်။
သည်စာကြောင့် အဖေ အတော်စိတ်ထိခိုက်သွား လိမ့်
မည်ဆိုတာ ကျွန်မသိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဖေ
စာကို ဖတ်ရမှာ ကျွန်မကြောက်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း နည်းပါးလှသည့် အခန်း
လေးထဲမှာ ထိုင်ရင်း၊ အဖေငယ်စဉ်ကအကြောင်း ပြန်
ပြောင်း ပြောပြချက်တွေကို ကျွန်မ သတိရနေသည်။
အဲသည်တုန်းက တိုင်းပြည်မှာ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးဆိုက်
နေချိန်။ အဖေသည် ကုန်ရထားများမှာ လက်မှတ်မပါဘဲ
အစုန်အဆန်စီးကာ လေလွင့်သွားလာနေခဲ့သည်။ အိမ်
မှာ ရာမှာ အတည်တကျမနေဘဲ အဲသည်လို လှည့်လည်
သွားလာနေချင်နေသည့် စိတ်သည် ကျွန်မအသွေးအ
သားများထဲမှာလည်း ပါရှိနေသည်။ အဖေထံမှ အမွေ
ရရှိထားခြင်းပင်။

အဖေအား အဲသည်လို ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝ
ကို စွန့်လွှတ်ဖြစ်စေခဲ့သည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု
အကြောင်းလည်း ကျွန်မစဉ်းစားမိသည်။ အဲဒါက အဖေ
၏ လမ်းပေါ်က ဇာတ်လမ်းများထဲတွင် ကျွန်မအနှစ်

ဦးနောက်နှင့် နှလုံးသား

သက်ဆုံး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ သည်ဇာတ်
လမ်းကိုတော့ အဖေပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အစအဆုံး
တစ်လုံးမှမလွဲအောင် ကျွန်မပြန်စွတ်ပြနိုင်သည်။ စင်စစ်
သည်စကားတွေကို အဖေယခုလတ်တလော ပြောဆို
နေသယောင်ပင် ကျွန်မနားထဲ ကြားယောင်လာသည်။

• • •

အဲသည်တုန်းက အဖေအသက် ၂၀ပဲရှိသေးသည်။

ကုန်ရထားတစ်စီးပေါ်မှာ သူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။
ရထားက ရှေးကီးတောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်
ခြမ်းမှာရှိနေသည်။ အနိမ့်ပိုင်းတောင်များကြားမှာ ခုတ်
မောင်းနေဆဲ။ တွဲထဲတွင် အခြားသူတွေလည်း ပါသည်။
နံရံကို ကျောမှီလျက် ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ်ယောက်
ထိုင်နေကြသည်။ ပေရေသော မျက်နှာတွေက ဘာခံစား
ချက်ကိုမျှ မဖော်ပြ။ သူတို့အင်္ကျီအိတ်ကပ်များနည်းတူ
ဟာလာဟင်းလင်းပဲ ရှိနေသည်။ လက်တွေက အလုပ်
ကြမ်းဒဏ်ကြောင့် အသားမာတက်နေသလို၊ အဝတ်
အစားတွေက ညစ်ပေစုတ်ပေလျက်ရှိကြပြီ။ လူတိုင်း
ပင် ဟင်းလင်းပွင့်နေသည့် တံခါးပေါက်မှနေ၍ ဟိုး
အဝေးဆီ ငေးမျှော်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာကြ
သည်။ အပေါ်ယံ သွင်ပြင်အားဖြင့်တော့ အသီးသီး၏

အာရုံထဲတွင် ရည်မှန်းထားသည့် ခရီးပန်းတိုင်တစ်ခုစီ ရှိနေကြသလိုပင်။ သို့သော် မဟုတ်ပါ။ အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်သည့် ရထားမှာ လိုက်ပါနေကြခြင်းဖြစ်သော် လည်း တကယ်စင်စစ် ဘယ်ဆီကိုမှ သူတို့သွားနေကြ သည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ အဖေက အရင်တစ်နှစ်ခွဲလောက်ကပင် နယူးယောက်မြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွန်က ရစ်လော့ကာထစ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် နေအိမ်များ၊ လမ်းထောင့် စတိုးဆိုင်လေးများ အပါအဝင် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သော ရပ်ကွက်ဝန်းကျင်ကို သူ့အလွယ်တကူပင် စွန့်ခွာခဲ့သည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလုပ်လုပ်သော လူငယ်တွေလည်း ရှိကြသည်။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေ၍ ရသောသူများဆိုပါစို့။ များသောအားဖြင့်တော့ စက်ရုံ အလုပ်ရုံများမှာ အောက်ခြေအလုပ်များ လုပ်နေကြ ရသည်။ လူကြီးတွေကကောတဲ့။ လူကြီးအများစုက ကျွန်မတို့ဘိုးဘိုးနည်းတူ ရုရှားပြည်မှ ရွှေ့ပြောင်းလာ ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကတော့ ဇာတိမြေ အကြောင်း ပြောဆိုစားမြို့ပြနံရင်း အချိန်ကုန်တတ် ကြသည်။

ရုရှားပြည်မှာတုန်းက ကျွန်မအဘိုးသည် အင်ဂျင် နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဘာသာစကားလည်း

၁၂

နယူးယောက်မြို့သားလေး အဖေကို အနောက်ဘက်ခြမ်း ရှိကယ်လီဖိုးနီးယားက လှမ်း၍ဆွဲဆောင်နေသည်။ အဲ သည်မှာဆိုလျှင် သူ့အား အိမ်ဆေးသုတ်သမား ရုရှား တစ်ယောက်၏သား ဆိုတာထက်တော့ အများကြီး ပို၍ အသိအမှတ်ပြုကြလိမ့်မည်ဟု သူမြင်ယောင်နေခဲ့ သည်။ အဲသည်ကို သွားမည်၊ အောင်မြင်တော့မှ အိမ် ပြန်လာမည်၊ မအောင်မြင်သရွေ့ကား လုံးဝပြန်လာလိမ့် မည်မဟုတ်ဟူ၍ သူ သန္နိဋ္ဌာန် ချခဲ့သည်။

နေဝင်ချိန် ရောက်လာသည်။ ရထားကလည်း ရှေးကီးတောင်တန်းကြီး၏ အမြင့်ပိုင်း တောင်များဆီသို့ တက်လာခဲ့ပြီ။ ရေခဲတမျှ ပြင်းထန်သည့် တောင်ပေါ် အအေးဓာတ်က ရထားတွဲထဲ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာ သည်။ အဖေက ဖာရာပရပ်နှင့် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကိုကိုယ် မှာတင်းတင်းပတ်ရင်း ခြေမှာစီးထားသော ဖိနပ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဖိနပ်က အညိုရောင် သားရေအကြမ်းစားဖြင့် ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိနပ်ကြီးက ခြေကျင်းဝတ် အထက်မှာ ချည်ရသည်။ သည်ဖိနပ်ကိုစီးကာ နွားခြံ မှာ နွားတွေအသားတံဆိပ်ရိုက်ခဲ့သည်။ တောထဲတောင် မှာ နွားတွေအသားတံဆိပ်ရိုက်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ထဲမှာ သစ်ပင်တွေ ခုတ်လှဲခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျူနာငါးဖမ်းလည်း ထွက်ခဲ့သည်။ သည်ဖိနပ်တွေ

လေးမျိုးလောက် ပြောဆိုနိုင်သည်။ အမေရိကမှာတော့ သူက အိမ်ဆေးသုတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ အဘိုး၏ မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ မြို့စားရွာစား အနွယ်တွေ ပါဝင်သည်။ သူတို့လည်း ယခုတော့ ဟိုတယ်စားပွဲ ထိုးဖြစ်သူဖြစ်၊ ဧည့်သည်တွေအတွက် တက္ကစီခေါ်ပေး၊ ဘာညာလုပ်ပေးရသည့် တံခါးစောင့်အလုပ်သမား ဖြစ်သူ ဖြစ်၍ နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ညဘက်များတွင်တော့ သူတို့ တစ်တွေ စုဝေးကာ ဟိုးယခင် ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း များ စွာက တပ်မကြီးတွေ သူတို့ဦးဆောင်ကွပ်ကဲခဲ့ပုံ၊ ကြီး ကျယ်ခမ်းနားသော ညစာစားပွဲကြီးတွေ တက်ရောက်ခဲ့ ပုံများကို ပြောဆိုနေတတ်ကြသည်။ သူတို့ကား အတိတ် ကအရိပ်များထဲမှာ လျှောက်နေဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။

ဖန်တရာတေနေသည့် သူတို့ဇာတ်လမ်းတွေကြားရ တိုင်း အဖေ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသထွက်လေ့ရှိသည်။ သည်လူကြီးတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန် အလှန်ဖေးမကာ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲ ဆက်လက် ကျင်လည်နေကြတာကို သူကြည့်မရ။ အဖေကတော့ သူတို့နှင့်မတူ။ သူ့မှာ ကြီးမားသော ရည်မှန်းချက်တွေ ရှိသည်။ သူက တံတားတွေဆောက်ချင်သည်။ နွားတွေ ကြီးကွင်းပစ်ဖမ်းချင်သည်။ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ် သန်းသည့် သင်္ဘောများနှင့် လိုက်ပါသွားချင်နေသည်။

စွပ်ထားသည့် ခြေထောက်ဖြင့်ပင် နယူးယောက်နှင့် ကယ်လီဖိုးနီးယားကြား အရှေ့အနောက် လူးလာ ခေါက်တုန့်သွားနေသည့် ကုန်ရထားများပေါ် အကြိမ် ကြိမ် တက်ဆင်းလိုက်ပါခဲ့ဖူးပြီ။ ပနားမားတူးမြောင်း ကိုဖြတ်သွားသည့် ကုန်သင်္ဘောတစ်စီး၏ ကုန်းပတ် များပေါ်မှာလည်းလျှောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ သည်လိုဖြင့် တဖြည်း ဖြည်း ပါးလုပ်လာသော ဖိနပ်ခွာက ယခုတော့ အက်ကွဲ၍ သွားခဲ့ချေပြီ။ အဖေအိပ်မက်များနည်းတူ ဖိနပ်သားရေ သည်လည်း ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

အခြား အခြေမဲ့အနေမဲ့တစ်ယောက် အဖေအနီး ချဉ်းကပ်လာပြီး ပြောသည်။ “ရှေ့နားက မြို့တစ်မြို့မှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အိမ်က မြေတိုက်ခန်းကို တို့လိုလူတွေအတွက် အမြဲဖွင့်ပေးထားတယ်”

အဖေခေါင်းညိတ်ပြီး အခြားသူများနှင့်အတူ ရထား ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါသွားသည်။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးပေမင် အပြင်မှာ ဆီးနှင်းတွေ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ နှင်းခဲပြင်ပေါ် နှင်းလိုက်သည့်အခါ ရေခဲအစအနုလေး တွေကြေမှုသွားတာကို ခြေချောင်းကလေးများက ခံစား သိရှိနေသည်။ သို့သော် ခဏအကြာမှာပင် သူ့သိုးမွေး ခြေအိတ်တွေ စွတ်စိုသွားပြီး ခြေချောင်းကလေးတွေ

တအားအေးစက်ကာ ထုံ၍လာသည်။

လပြည့်ည လရောင်က ထွန်းညှိထားသဖြင့် ဆီးနှင်းဖုံးမြေပြင်က ပိတ်သားအခင်းတစ်ခုပမာ ဖြူဖွေးနေသည်။ သူတို့လူစုက တောင်ကုန်းစောင်းကလေးတစ်ခုအတိုင်းဆင်းကာ အိမ်ငယ်တစ်လုံးဆီသို့ လေးကန်သော မြေလှမ်းများနှင့် သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြေတိုက်ခန်းထဲရောက်သောအခါ အဖေက ထောင့်တစ်နေရာရှာပြီး သွားခွေသည်။ သို့သော် ခြေထောက်တွေ အေးစက်ထုံကျင်နေသဖြင့် သူမအိပ်နိုင်။ ခြေချောင်းကလေးတွေကို ပွတ်သပ် နှိပ်နယ်ပေးသည်။ သို့သော် လက်မှာရှိသည့် အနွေးဓာတ်က ၎င်းတို့ဆီ ကူးလူးနိုင်ခြင်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲဗျာ” သူ့နဘေးမှ တစ်ယောက်ကမေးသည်။ အသံက ခပ်လုံးလုံးခပ်လေးလေး။ သို့သော် စာနာသော သဘောပါသည်။ အဖေလှည့်ကြည့်တော့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လှတစ်ယောက်။ အသက်၂၀ ကျော် ၃၀ နီးပါးလောက် ရှိမည်။

“ခြေချောင်းတွေ အေးခဲနေလို့ဗျ” အဖေက တိုတိုပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။ ပြီး၊ ဖိနပ်ကို ထိုးပြသည်။ “ဒါတွေက ပွင့်ထွက်နေပြီ”။

အဖေက လူစိမ်းနှင့် စကားမပြောချင်။ လပေါင်း

များစွာ လမ်းပေါ်မှာနေခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံက အဖေမှာ နဂိုကရှိခဲ့သည့် လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ယုံကြည်တတ်သောစိတ်ကို ဖဲ့ရွာချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လုပ်ခ ဘယ်၍ဘယ်မျှပေးမည်ဟု ကတိပြုထားပြီး လုံးဝမပေးသည့် အလုပ်ရှင်တွေ၊ ပိုက်ဆံအကြွေတစ်ပြားနှစ်ပြားအတွက် သို့မဟုတ် ရုပ်အင်္ကျီလေးတစ်ထည်အတွက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသူတွေ၊ သည်လို မဖြစ်စလောက်ကလေးတွေကိုပင် နီးတတ် ဝှက်တတ်ကြသူတွေ သူ့ကြုံခဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် အားလပ်ပါ” လူစိမ်းကဆိုသည်။ “ကင်းဆတ်ပြည်နယ် ဝိဓိတောက လာတာပါ” ဟုဆက်ပြောပြီး လက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။ လက်တံကလည်း ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။

“ကျွန်တော်ဆိုလပ်ပါ၊ နယူးယောက်က” အဖေဝတ်ကျောဝတ်ကုန် ပြန်ပြောပြီး သူ့လက်ကို သတိနှင့် လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလပ်က သူ့ဘဝအကြောင်းတွေ အဖေအား ပြောပြသည်။ သူက လယ်သမားမိသားစုမှ ပေါက်ပွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်ပင် ဂျုံစပါး စိုက်ပျိုးလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူ့ကျတော့မှ တောဖြူသေးသေးမှာ နေရတာကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်လာသည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ နေထွက်ကနေဝင် လယ်

ယာမြေမှာချည်း အချိန်ကုန်ဖို့မဟုတ်၊ မူလတန်းကျောင်းကတည်းက သိလာသော ကောင်မလေးမျိုးနှင့် လက်ထပ် တစ်ပတ်တစ်ခါ ဘုရားကျောင်းမှန်မှန် သွားဆိုသော ပုံစံမျိုးနှင့် နေဖို့မဟုတ်၊ တစ်ခြား သည်ထက်မက ရှိရဦးမည်ဟု သူမြင်ကာ ပိုင်းဖြတ်ချက်ချသည်။ သို့နှင့်...၊ စသည်ဖြင့် သူပြောနေဆဲမှာပင် အဖေက ငိုက်မြည်းကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်နေ့ မနက်တွင် ကင်းဆတ်နယ်ဘက်သို့ သွားသည့် ရထားတစ်စီးပေါ်ခုန်တက်ကာ သူတို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ညနေစောင်းလောက်ရောက်တော့ တောင်တွေကို ကျော်လွန်ကာ ပရေရီလွင်ပြင်ဒေသထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ညရောက်လျှင် ရာသီဥတုက မနေ့ကထက်ပင် အေးလာပြန်သည်။ အဖေက ခြေချောင်းတွေထဲ ပုံမှန်သွေးလည်ပတ်နေစေရန် ခြေကို ဆောင့်လိုက် နင်းလိုက် ထုထောင်းလိုက် လုပ်နေရသည်။

“ခြေထောက်တွေ အတော်များ ကိုက်ခဲနေလားဗျာ” အားလပ်က ကရုဏာဖြင့်မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” အဖေက အသံပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြေသည်။ လမ်းပေါ်က ရခဲ့သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုအရ သူသည်လို တုံ့ပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး

ရှေ့မှာ မိမိစိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့် အမူအရာမျိုး၊ အကျပ်အတည်း ကြုံနေသည့် လက္ခဏာမျိုး လုံးဝ မပြန့်နှင့်၊ တစ်ဖက်လူက ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး မဟုတ်တာ လုပ်သွားလိမ့်မည် ဟူသော သင်ခန်းစာ။

“ခင်ဗျားမှာ မိသားစုရှိလား”

အဖေက ခေါင်းညိတ်သည်။ သည်မေးခွန်းကြောင့် သူစိတ်ထဲ နည်းနည်းလှုပ်ရှားသွားသည်။ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော မေးခွန်းမျိုး။ “ညီမတစ်ယောက်ရယ်၊ အဖေရယ်၊ ဦးလေးနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဒါပါပဲဗျာ” အဖေပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“လူနည်းနည်းများများ မိသားစုက မိသားစုပဲဗျာ” အားလပ်ကဆိုပြီး အဖေကိုစေ့စေ့ကြည့်သည်။ “ဒီလိုဗျာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လယ်ကွင်းပြင်ကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာနိုင်ရင် လယ်တောက ကောင်လေးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝကို ခါချနိုင်ပြီလို့ ထင်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျာ၊ အဲဒီကောင်လေးက ဟောဒီထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ” ဆိုပြီး သူက နှလုံးသားနေရာကို ပုတ်ပြသည်။ “ကျွန်တော် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ဘဝကို ငြီးငွေ့သွားပြီဗျာ၊ ဝိဓိတောမှာဆိုရင် အနည်းဆုံး လယ်သမားလူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ အမြစ်တွယ်စရာ ရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ လယ်ယာမြေက လာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဗျာ” အဖေက ပခုံးတွန့်ရင်း ဆိုသည်။

“အင်းလေ၊ ဒါဖြင့်လဲခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့အိမ် အလည်လိုက်ခဲ့ပါလား ဆိုးလ်၊ ကျွန်တော့်အစ်မက အချက်အပြတ် သိပ်ကောင်းတာဗျ”

အဖေကို ဘယ်သူကမှ ယခုလို နာမည်တပ် မခေါ်ခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ့်အိမ်တောင် ကိုယ် မပြန်နိုင်သေးဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအိမ်လိုက်ဖို့တော့ ပိုခက်တာပေါ့” အဖေ ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ” အားလ်က ဆက်မေးသည်။

အဖေက စုတ်ပြတ်နေသော သူဂျက်ကတ်အင်္ကျီ နှင့် အောက်ခြေက ဟပြန်နေသော ဖိနပ်ကို ကြည့်နေ သည်။ ဖခင်ထက်သာအောင် လုပ်ပြမည်ဟု ကြွေးကြော် ကြေညာပြီး အိမ်ကထွက်လာခဲ့သော လူငယ်တစ်ယောက် အနေနှင့် နဂိုထက် အများကြီးဆိုးရွားသော အနေအထား မှာ အိမ်ကိုဘယ်သို့ ပြန်နိုင်ပါမည်နည်း။ “ကျွန်တော် နယူးယောက်က ထွက်လာတုန်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာကောင်ညာကောင် ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ၊ ဘာကောင်မှမဖြစ်သေးဘဲ ကျွန်တော်ပြန်လို့မရဘူး”

အဖေက အဖြေပေးလိုက်သည်။

ရထားအပြင်ဘက်ဆီ ကြည့်လိုက်တော့ မှောင် မိုက်၍ နေပြီ။ ကောင်းကင်ယံမှာသာ ကြယ်ကလေးတွေ တလက်လက်မြင်ရသည်။ လမ်းမီးရောင်များအောက် မှာ ကြီးပြင်းရသူတစ်ဦးအနေနှင့် သည်လိုမှောင်မိုက် သော ဝန်းကျင်ကို အဖေမမြင်ဘူးနဲ့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အထီးကျန်နိုင်သလို ခံစားမိလိုက်သည်။ “တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ပြန်မှာပေါ့ဗျာ၊ ပိုက်ဆံနည်းနည်း ပါးပါးစုမိပြီး အိမ်အပြန်စီးသွားစရာ ဖိနပ်ကလေး ဘာလေး ရှိလာတဲ့အခါပေါ့” အဖေနှုတ်က မပွင့်တပွင့် ဆိုသည်။

ခဏကြာတော့ သူခြေထောက်ကို လေးလံသော ပစ္စည်းတစ်ခုလာထိတာ အဖေသိလိုက်ရသည်။ လှည့် ကြည့်တော့ အားလ်၏ ဖိနပ်တစ်ဖက် သူ့နဘားကြမ်း ပြင်မှာ ရောက်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဖိနပ်က အညှီရောင်၊ ခွာက ထူထူထဲထဲ။

“စီးကြည့်ဗျာ” အားလ်ကဆိုသည်။

“ဘာအတွက်လဲဗျ”

“ဖိနပ်ကောင်းကောင်းရှိရင် အိမ်ပြန်နိုင်မယ်လို့ ခုပဲ ခင်ဗျားပြောတယ်မဟုတ်လားဗျ၊ ကျွန်တော့်ဖိနပ်က အသစ်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အပေါက်တွေအပြ

တွေ မပါဘူးဗျာ”

အဖေငြင်းသည်။ သို့သော် အားလ်က လက်မခံ။

“စီးသာ စီးကြည့်စမ်းပါ ဆိုးလ်၊ အခုလတ်တလော ခင်ဗျားခြေထောက် နွေးသွားမှာ”

အဖေက အေးစက်နေသော ခြေထောက်နှစ်ဖက် ကို ဖိနပ်ထဲ စွပ်ကြည့်သည်။ ဖိနပ်က အနေတော်ပင်။

“ကျွန်တော် ယူတော့ မယူနိုင်ဘူးဗျာ” အဖေက ပြော လိုက်သည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ်စီးထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြန်လို့ ချင်တဲ့အခါ ပြောပါမယ်” ဆိုပြီး နောက်တစ်ဖက်ပါ ပစ်ပေးသည်။ ပြီး အဖေဖိနပ်ကို သူကောက်စွပ်လိုက် သည်။

အဖေက ဖိနပ်ကြီးတွေပါ ချည်လိုက်သည်။ သူ့ခြေ ချောင်းကလေးများက စိုးစိုးစစ်စစ် ဖြစ်လာပြီး သွေး အသွားအလာမှန်ကာ နွေးထွေးစပြုလာသည်။ ခြေ ထောက်ကလေး နွေးထွေးနေသည့်အရသာကို ယခုမှပင် ပြန်ခံစားမိတော့သည်။ သည့်နောက်မှ ရထားသံ တဝေါ ဝေါနှင့်အတူ လွင့်မြောက် တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မျှည်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မနက်အရုဏ်တက်တွင် အဖေနီးလာသည်။ ရထား တွဲထဲမှာ သူ့အပြင် အခြားအခြေမဲ့အနေနဲ့ နှစ်ယောက်

သာ တွေ့ရသည်။ အားလ်က မရှိတော့။ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး အဖေက သူတို့အား အားလ်ကို မြင်လိုက် သလားမေးသည်။

“အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ လူလား၊ ဝီချီတောမှာ ရထား ပေါ်က ခုန်ဆင်းသွားတာပဲ”ဟု တစ်ယောက်က ဖြေ သည်။

“ဟာ သူ့ဖိနပ် ကျန်ခဲ့ပြီဗျ၊ ကျွန်တော် သူ့ဖိနပ် စီးထားတာ”အဖေကဆိုသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုမှာခဲ့တယ်ဗျ၊ သူနယူးယောက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့အနည်းဆုံး သူ့ဖိနပ် တော့ ရောက်ဖူးစေချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ တဲ့”

အဖေ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းခါ နေမိသည်။ မရှိဆင်းရဲသား အချင်းချင်းကြားမှာ သူတစ် ပါး လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးသည် ဆိုတာထက် ပို၍ ကြီးမားသော စွန့်လွှတ် အနစ်နာ ခံမှုမျိုး မရှိနိုင်ပါ။ သည်လို အပြုအမူမျိုး အဖေတစ်ခါ မှလည်း မကြုံဘူး မတွေ့ဘူးနဲ့ပါ။

ဒါဖြင့် တစ်ခြားမှာကော။ အဖေက ယခင် သူ့ အိမ်နီးနားချင်းများအကြောင်း ပြန်ပြောင်း စဉ်းစား ကြည့်သည်။ အခန်းငှားစားသည့် အိမ်ပိုင်ရှင် မိန်းမ ကြီး မစွစ်စတိုးလ်သည် နေထိုင်မကောင်းသူများကို ပြုစု

လေ့ရှိတာ အမှတ်ရသည်။ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦး ဖြစ်သူ မစွမ်းနိုင်သလည်း အိမ်တစ်အိမ်မှာ အဓိကငွေရှာ ပေးနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ် အလုပ်ပြုတ်၍ ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ ဆိုလျှင် စားစရာ သောက်စရာများ ယူသွားပေးတတ် သည်။

အခက်အခဲတွေ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ သူတို့ကိုယ် တိုင် ကြုံဖူးခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါတွင်မက စစ်မှန်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားဟူသည် မိမိမှာ ရှိတာ ပိုတာကို ပေးခြင်းမဟုတ်။ သူတစ်ပါးလိုအပ်နေ သောအရာကို ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့သဘော ပေါက်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ စသဖြင့် အဖေ တွေးမိသည်။ သူ လုံးလုံးလျားလျား မေ့လျော့နေခဲ့သော အရာတစ်ခုကို ပြန်၍ ခံစားသိရှိလာခြင်းပင်တည်း။

ဘေးတွင် တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားကျန်ရစ်သည့် ကင်းဆတ်နယ်၏ ဂျုံစိုက်ခင်းပြင်များကို ငေးကြည့်ရင်း အားလုံး သူ့ကိုပေးခဲ့သည်မှာ ဖိနပ်တစ်ရံသာမဟုတ်၊ တစ်ပါးသောသူတို့အပေါ်၌ ရှိခဲ့ဖူးသည့် မိမိ၏ ယုံကြည် မှုကိုပါ တစ်ဖန် ပြန်ပေးခဲ့ခြင်းပေတကားဟု အဖေက တစ်မိမိမိတွေးကာ သဘောပေါက်နေခဲ့မိသည်။

အဲသည်နေ့ နေ့လည်မှာ နယူးယောက်သို့ သွား မည့် ကုန်တွဲတစ်တွဲပေါ် အဖေခန့်တက် လိုက်ပါလာ

ခဲ့သည်။ သူအိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ခါတိုင်း မိမိ ခံစားမှုများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ပြလေ့မရှိသည့် ကျွန်မဘိုးဘိုးက သားဖြစ်သူအား ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ပွေ့ဖက်ဆီးကြိုသည်။ အဲသည်ည လမ်းပေါ်က အဖေ အတွေ့အကြုံများအကြောင်း ပြန်ပြောပြစဉ် အဘိုး၏ မျက်နှာမှာ စိတ်သက်သာမှု အရိပ်အရောင်သဲ့သဲ့ ယှက် သန်းနေတာ အဖေ သတိပြုမိခဲ့သည်။ သူ့သား တစ် ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မလာမှာကို စိုးကြောက် ရင်း အဘိုး စောင့်မျှော်နေခဲ့တာပါတကားဟုလည်း အဖေ ခံစားသိရှိခဲ့ရသည်။

* * *

လေကြောင်းစာအိတ်ကလေးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ စာကို ကျွန်မ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာက ခပ်တိုတို ပင်။ အဖေက ခံစားမှုတွေမရေး၊ အဖြစ်အပျက်တွေသာ ရေးသားထားသည်။ မြက်ခင်းကို ရေဖျန်းရန်အတွက် ရေပန်းများ သူတပ်ဆင်နေတာ၊ အမေခန်းဆီးတွေ အသစ်လဲထားတာ၊ အိမ်က ခွေးကို တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်ထံ သွားပြရတာ၊ စသည်များ ဖြစ်သည်။

အဲသည်နောက် အဆုံးနားရောက်ကာမှ နည်းနည်း လေး ရေးထားသည်။ “သမီးဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်တော့

ဂျပန်မှာ နေချင်သလောက် နေပါ။ သမီးစိတ်ချမ်းသာ တာကိုပဲ အဖေလိုချင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပျော်နေမယ် ဆိုရင်လဲ အဖေတို့ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးဘယ်လောက် ဝေးသည်ဖြစ်စေ၊ လမ်းပန်းဘယ် လောက် ကြမ်းသည်ဖြစ်စေ အိမ်ဆိုတာ ပြန်ချင်ရင် အမျိုးမရွေး ပြန်လာလိုရတဲ့နေရာဆိုတာ သမီးမမေ့ဖို့ တစ်ခုပဲ အဖေမှာချင်တယ်” ဟူ၍။

အဖေကလေးတွေက ကျွန်မအတွက် အလွန်အဖိုး တန်သော လက်ဆောင်မွန်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ အားလုံး ပေးခဲ့သည့် ဖိနပ်က အဖေအတွက် အကြီးအကျယ် တန်ဖိုးရှိခဲ့သလိုပင်။ သည်လက်ဆောင် နှစ်ရပ်လုံးပင် ဇွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်း၊ ရက်ရောသဘောပြည့်ဝခြင်း ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို တူညီစွာ ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်ပြည်မှာ ကျွန်မအစီအစဉ်တွေက မျှော်မှန်း သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ရမည်ထင်ထားသည့် အလုပ်ကို ကျွန်မ မရခဲ့။ ဂျပန်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ကျွန်မ ဇွဲလမ်းတွယ်ငြိမှုများလည်း လျော့ပါး မှေးမှိန် သွားခဲ့သည်။

သို့နှင့် အိမ်သို့ပင် ကျွန်မပြန်ခဲ့သည်။ မိဘတို့၏ ဆန္ဒကို ပယ်လှန်လေ့မရှိသည့် ကလေးသူငယ်တစ် ယောက်၏ နာခံစိတ်မျိုးသက်သက်ဖြင့်မဟုတ်။ အရွယ်

ရောက်သော သူတစ်ယောက်မှာရှိသည့် ကိုယ်ပိုင်နှလုံး သား၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ ကျွန်မဘယ်သောအခါမျှ တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းနိုင်စရာ မရှိသည့် အခြေမဲ့အနေမဲ့တစ်ယောက် ပေးခဲ့ဘူးသော လက်ဆောင်မွန်ကို အမွေ အနှစ်တစ်ခု သဖွယ် ဆင့်ပွားခံစားခဲ့မှုတို့ဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာဆီ ကျွန်မ အရောက်ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

[မှုရင်း။ ■ Suzanne Chazin၏ Long Journey Home]

* * *

အစကပြန်စကြရအောင်

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ
ခမ်းနားကြီးကျယ်ပါစေ၊
တိကျသေချာပါစေ၊
ကိုယ့်ပုံစံကိုယ့်ဟန်ပန် ပါပါစေ။

[ဖရက်(ဒ)အက်စတ]

“စားသုံးသူအတွက် ထိပ်တန်းအဆင့် ဝန်ဆောင်မှု” ဟု ကျွန်တော်ဘာသာ အမည်ပေးထားသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု များမကြာမီက ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။ နေ့က စနေနေ့။ အေးမြသော ဆောင်းကာလ၊ ကနေဒါပြည် တရွန်တိုမြို့မှာ ဖြစ်သည်။

စနေနေ့က သက်သက်သာသာ အားအားယားယား အနားယူသောနေ့ဖြစ်သည်။ ကလေးတွေလည်း အလည်

လေမြင့်

၂၀

အပတ်သွားနေသဖြင့် အိမ်မှာ ဇနီးသည် ကိတ်နှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

အိပ်ရာက နောက်ကျမှထသည်။ နေ့စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်တွေ အားလုံးကို အေးအေးဆေးဆေး သုံးလေးနာရီနောက်ကျခံပြီး လုပ်ရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။ မြို့ထဲမှာ ဟိုငေးသည်ငေး၊ ဈေးဆိုင်တွေ ဝင်ကြည့်၊ ပြခန်းတွေထဲလျှောက်ကြည့်နှင့် အတော်ကြီး နောက်ကျသည့်အချိန် နေ့လယ်စာစားရန် ဟိုတယ်တစ်ခု ထဲဝင်တော့ ညနေလေးနာရီထိုးပြီ။

ဟိုတယ်က တရွန်တိုမှာ ထင်ရှားသည့် ကြယ်လေးပွင့်ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စားသောက်ခန်း ဝန်ထမ်းတွေက ဖော်ရွေ ပျူငှာသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားစရာတွေ မှာကြသည်။ ကိတ်က ကုန်းဘောင်ကြီးကျော် တစ်ပွဲမှာသည်။ သို့သော် သူ့ဟင်းပွဲ ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ တကယ့်ဇာတ်လမ်းစလေသည်။ ဟင်းပွဲထဲမှာ ကျကျနနပါလာသည်က စားဖိုဆောင်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် ရာဘာလက်အိတ် ထိပ်ဖျားပိုင်း ကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အဲဒါဘာကြီးလဲ” ကိတ်က ရုံရာသော မျက်နှာ

ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသား

၂၁

စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့်မေးသည်။

“ဟယ်၊ ကျွန်မလည်း မသိဘူး” ဆိုပြီး အမျိုးသမီးက ဟင်းပွဲကို အလျင်အမြန် ပြန်သိမ်းကာ စားဖိုခန်းထဲယူသွားသည်။ အဲသည်နောက် တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် စားသောက်ခန်း တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အများကြီးအားနာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ချို့ယွင်းချက်ပါ၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်” စားသောက်ခန်းတာဝန်ခံက ယဉ်ကျေးစွာ စကားဆိုသည်။

မှန်သည်၊ သည်လိုပဲဆိုရမည်ပေါ့။

သို့သော် သူက သည်မျှလောက်သာ မဟုတ်ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ အစက ပြန်စကြရအောင်ဗျာ” သူကဆိုသည်။ ထို့နောက် “ကဲ၊ စားပွဲပေါ်မှာရှိတာတွေ အားလုံးရှင်းကွာ” ဟု စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးကို ညွှန်ကြားသည်။ အမျိုးသမီးက စားပွဲပေါ်မှာရှိသည့် ဝိုင်ပုလင်း၊ ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ စား စသည်များအပြင် ကျွန်တော် ဟင်းပွဲသာမက စားပွဲခင်းပါမကျန် အားလုံးပြန်သိမ်းသည်။

ထို့နောက် “စောစောက ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထဲမှာရှိခဲ့တာတွေလဲအားလုံး မေပစ်လိုက်ကြရအောင်ဗျာ”

သူကဆိုပြန်သည်။

စားပွဲခင်းကို အသစ်ပြန်ခင်းသည်။ စားသောက်ဖွယ်စာရင်းကို ထပ်မံပြသသည်။ ဝိုင်ပုလင်းသစ်၊ စားစရာသစ်များ မှာကြသည်။ အလွန်ထူးခြား စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော နေ့လယ်စာစားပွဲ အသစ်တစ်ခု ကျွန်တော်တို့ ပြန်စကြသည်။

စားသောက်ခန်းတာဝန်ခံက စောစောက ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းထဲတွင် သူတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် “ဟာ သိပ်ဆိုတာပဲ”ဟူသော မှတ်ချက်ကို “အရမ်းကိုကောင်းတာ”ဟူသော မှတ်ချက်နှင့် ပြန်၍ အစားထိုးပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ စောစောက ဖြစ်ခဲ့တာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဘာမှဆင်ခြေပေးမနေ။

၎င်းအစား ပို၍မြင့်သော၊ ပို၍ကောင်းမွန် ပြည့်စုံသော ဝန်ဆောင်မှုတစ်ခုသာ သူလဲလှယ်ပေးခဲ့သည်။

ဟင်းလျာတွေက အရသာရှိလှသည်။ ဝန်ဆောင်မှုကလည်း ထိပ်တန်းအဆင့် ဖြစ်သည်။ တကယ်ခမ်းနားပြိုင်သော ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ခုပင်။

သည့်အပြင်

နေ့လယ်စာက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဟိုတယ်၏ မေတ္တာလက်ဆောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

[မှရင်း။ ■ Richard Porter ၏ Let's Start Over]

အတွေးကတ်ပြား

လူတစ်ယောက်ထံမှ အစစအရာရာ

သိမ်းပိုက်သွားနိုင်သော်လည်း

တစ်ခုကိုမူ ယူ၍မရ။

ယင်းကား၊ လူ့လွတ်လပ်ခွင့်တို့အနက်

အရင်းခံအကျဆုံးဖြစ်သည့်

‘မိမိလမ်းကို မိမိရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်’ ဖြစ်ပေသည်။

[ဗစ်တာ ဖရန်ကလ်]

ကောလိပ်ရောက်စ နှစ်များတုန်းကမူ ကျွန်တော်က မကျေနပ်စိတ် ဒေါသစိတ်တွေ များနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဒေါသက အရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေသည်။ လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်ဘာကိုမှ မကျေနပ်ချင်ပါ။ ကျွန်တော်ဒေါသက နေရာတစ်ခုမှာ စုပြုံကျရောက်နေတာလည်း ရှိသည်။ အဲဒါ

က မိဘများဖြစ်သည်။ မိဘတွေကို ကျွန်တော် သဘောမကျပါ။ အဖေ့ဩဝါဒတွေ၊ လမ်းညွှန်တာ သွန်သင်တာ ဆုံးမတာတွေအတွက် ကျွန်တော် အမြဲဒေါသထွက်နေရသည်။

မိဘက ငွေကြေးမပြည့်စုံတော့ ကျွန်တော် နီးနီးနားနားက ကောလိပ်ကျောင်းကိုပဲ တက်နိုင်သည်။ ကျောင်းသွားတော့လည်း နေ့တိုင်း ဘတ်စကားနှင့်ပဲ သွားရသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ အဖေနှင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် စကားများသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ကျွန်တော့်ကို အဖေချုပ်ချယ်လွန်းသည်ဟု ထင်နေသည်။ ကျွန်တော် အချုပ်အချယ်တွေက ရုန်းထွက်ချင်သည်။ အဖေက ကျွန်တော် လူကြီးကိုမလေးစား၊ ပုန်ကန်ချင်သည်ဟုမြင်သည်။ မိမိစီးစီး ကိုင်တွယ်မှု ဖြစ်မည်ဟု သဘောထားသည်။ အဲသည်တော့ နှစ်ယောက်လုံး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေနှင့် ပေါက်ကွဲကြတော့သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ကဆူပူအော်ဟစ်ပြီး ထွက်လာတော့ ကျောင်းကားက သွားနှင့်ပြီး နောက်တစ်စီး စောင့်မည်ဆိုလျှင် ‘ပညာရေး’အတန်းကို မိမှာမဟုတ်တော့။ ကျွန်တော် အဲသည်မှာ ပို၍ပင် စိတ်တိုလာသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ရူး၊ ရူး၊ ရဲရဲ ဒေါသထွက်လိုက်၊ တဟင်းဟင်း သက်ပြင်းချလိုက်နှင့် ကျွန်တော် ကျောင်း

သို့ ရောက်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာ အဖေနှင့်ပတ်သက်သည့် ဒေါသအတွေးတွေ တစ်လျှောက်လုံး သွန်ချလာသည်။ မြီးကောင်ပေါက်အရွယ် လူငယ်အတော်များများ နည်းတူ ကျွန်တော့်အတွေးတွေက ကိုယ့်သဘော ကိုယ့်ဆန္ဒတွေချည်း ကြီးစိုးလွန်းနေသည်။ လောကကြီးမှာ ကျွန်တော့်အဖေလောက်ဆိုသည့် အဖေမျိုး တစ်ယောက်မျှ ရှိမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်လို မတရား ချုပ်ချယ်ခံရသည့် အနေအထားမျိုးလည်း ဘယ်သူမျှ ကြူးကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ပြီး ကျွန်တော့်အဖေသည် အထက်တန်းကျောင်းထွက်စာမေးပွဲလောက်ပင် မဆောင်မြင်ခဲ့။ ကျွန်တော်က ကောလိပ်ကျောင်းသား၊ သူ့ထက်အများကြီး ပညာတတ်သည်။ ဒါတောင်မှပင် ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေမှာ နေရာတကာ ဝင်ပါချင်၊ လိုက်နာင့်ယုက်ချင်နေသည်။ စသဖြင့်။

ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်းကို ဖြတ်သန်းကာ စာသင်တန်းရှိသည့် အဆောက်အုံဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားရင်း ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်။ သည်ကနေ့ပေးရမည့် ‘အတွေးကတ်ပြား’ အဆိုင်းမင့်အတွက် ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ရသေး။

သည်အတန်းက ဒေါက်တာ ဆစ်ဒနီ ဘီ ဆိုင်မွန် ၏ အတန်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်က ကျွန်တော်

တို့ကျောင်းမှာ အထူးခြားဆုံး ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ပေါ်လစီတွေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေက လုံးဝ တစ်ဘာသာ။ သင်ကြားပုံ သင်ကြားနည်းတွေက တစ်ခါမှ မကြုံတွေ့ဖူးသည့် အသစ်အဆန်းတွေဖြစ်သလို၊ အမှတ်ပေးစနစ်ကလည်း အံ့သြဖွယ်ရာပင်။ ဒေါက်တာ ဆိုင်မွန် အကြောင်းကို လူတိုင်းက ပြောကြသည်။

သူ့ထံ ပထမဆုံး အတန်းတက်ရသည့်နေ့တွင် ဒေါက်တာဆိုင်မွန်က သင်ခန်းစာအစီအစဉ် တစ်ခု ရှင်းပြသည်။ “အင်္ဂါနေ့တိုင်း လေးလက်မ ခြောက် လက်မအရွယ် အညွန့်ကတ်ပြားတစ်ခုစီ ယူခဲ့ကြပါ။ ကတ်ပြားရဲ့ ထိပ်မျဉ်းကြောင်းမှာ နာမည်နဲ့ နေ့စွဲရေးပါ။ အောက်မှာ ဘာရေးမလဲဆိုတာတော့ တစ်ဦးချင်းသဘော ပဲ။ အတွေးတစ်ခုရေးနိုင်တယ်၊ ကိုယ် စိုးရိမ်ပူပန် တာရေးနိုင်တယ်၊ စံစားချက်ရေးနိုင်တယ်၊ မေးခွန်းတစ် ခုခု ရေးနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထဲ ပေါ်လာတဲ့ တစ်ခုခုကို ရေးလိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ မင်းတို့နဲ့ဆရာနဲ့ကြား တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်တဲ့ နည်း တစ်ခုပဲ။ ဒီကတ်ပြားတွေဟာ လုံးဝ ‘လျှို့ဝှက်’ဖြစ်တယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ဒါတွေပြန်ပေးမယ်၊ ကတ်ပြားပေါ်မှာ မင်းတို့ရေးလိုက်တာတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆရာရဲ့ မှတ် ချက်တွေ ပါလာလိမ့်မယ်၊ မေးခွန်းမေးသူကို ဆရာ

အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ပြေမယ်၊ ကိုယ်စိုးရိမ် ပူပန်တဲ့ကိစ္စ ဖော်ပြလာသူကိုလည်းပဲ အလားတူဆရာ အလေးအနက် တုံ့ပြန်မယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ဒီကတ်ပြားဟာ အင်္ဂါနေ့အတန်းတက်ဖို့အတွက် ဝင်ခွင့် လက်မှတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မမေ့ကြဖို့ပဲ”

ပထမအင်္ဂါနေ့မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပွန်စွာ အညွန့်ကတ်ပြားယူလာသည်။ ကတ်ပြားထိပ်မှာ ကျွန် တော်နာမည်နှင့် အဲသည်နေ့ နေ့စွဲကို ကျကျနနရေးထား ပြီး အောက်ဘက်တွင် “အရောင်ပြောင်တိုင်းလဲ ရွှေ မဟုတ်”ဟူသော စာတစ်ကြောင်း ရေးလိုက်သည်။ နောက်နေ့မှာ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်က အတန်းသားတွေကို ကတ်ပြားများ ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်ကတ်ပြားတွင် ခဲတံနှင့် ရေးထားသော မှတ်ချက်တစ်ခု ပါလာသည်။ “ဒီစကားပုံက မင်းအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ် ထွက်သလဲ၊ ထူးခြားချက် တစ်ခုတစ်ရာရှိသလား။”

မှတ်ချက်ကိုဖတ်ကာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ စနိုး စနောင့် ဖြစ်သွားသည်။ သူက သည်ကတ်ပြားတွေကို တကယ်အလေးအနက် လုပ်နေသည်ပဲ။ ကျွန်တော်က တော့ ရင်ထဲရှိနေတာတွေကို သူ့ထံ လုံးဝဖွင့်ဟချင်စိတ် မရှိ။

နောက်ရက်တွေ ရောက်လာသည်။ သည်အတန်း

က တစ်ရက်တစ်နာရီ နေ့တိုင်းရှိသည်။ ဒေါက်တာ ဆိုင်မွန်က တကယ်ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တို့အား မေးခွန်းတွေ မေးသော နည်းဖြင့် သင်ကြားသည်။ အရင်တုန်းက ဘယ်ဆရာ ထံကမှ မကြားခဲ့ရဘူးသည့် ပြဿနာတွေ၊ အရေး ကိစ္စတွေ သူ ဖော်ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်တို့အား ဆွေးနွေး ခိုင်းသည်။ ပြဿနာကို ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားဖြစ်အောင် ဆွပေးသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ် အလေးအနက် စဉ်းစားစေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူမှုရေးပြဿနာ၊ နိုင်ငံ ရေးပြဿနာ၊ တစ်ဦးချင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာ အားလုံး သည်ပင် ကျွန်တော်တို့ အတန်းအတွက် ဆွေးနွေးစရာ သင်ခန်းစာတွေချည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အတန်း သည် လူမှုရေးရာဘာသာရပ်များ သင်ကြားပို့ချပုံ နည်းနာများအကြောင်း လေ့လာသော အတန်းဖြစ်ရာ လေ့လာမှုနယ်ပယ်က အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျွန် တော် အထက်တန်းကျောင်းမှာတုန်းကလည်း လူမှု ရေးရာဘာသာများဖြစ်သော ပထဝီ၊ သမိုင်း၊ စီးပွားရေး ပညာ အစရှိတာတွေ သင်ခဲ့ရဖူးသည်။ ဆရာ ဆရာမ များက သည်ဟာတွေကို ကျက်စာဘာသာများအဖြစ် သဘောထားကြသည်။ သူတို့ထဲမှာပါသည့် အမည်တွေ၊ ခုနစ်သက္ကရာဇ်တွေ၊ နံပါတ်စဉ်ထိုး၍ ပေးထားသည့်

အချက်အလက်တွေကို အလွတ်ရအောင်ကျက်၊ စာမေးပွဲ မှာ မေးလာသည့်အခါ အားလုံးပြန်ချရေး၊ ဒါပဲဖြစ်သည်။ သူတို့အထဲက အကြောင်းအချက်တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားဝေဖန်ဖို့ ဘယ်သူကမှ ခိုင်းလေ့မရှိခဲ့။

အစပိုင်း၌ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ဆရာဆိုင်မွန်က ကျွန်တော်တို့ကို သည်ပြဿနာရပ်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ ထောက်ခံသည့်ဘက်ကအမြင်တွေ သို့မဟုတ် ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်သည့် ဘက်ကအမြင်တွေ ခေါင်းထဲရိုက်ထည့် ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာများလားဟု ထင်မြင်မိသေးသည်။ သို့သော် ဆရာက သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမဟုတ်ပါ။ ကျွန် တော်တို့ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားတတ်ဖို့၊ ပြီး အဲသည်ကမှ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအမြင် အယူအဆများ ကိုင်စွဲရရှိလာ စေဖို့ သူ တိုက်တွန်း အားပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရလျှင် သည်အတန်း တက်ရတာ ကျွန်တော် အတော်ကသိကအောင့် ဖြစ် ပါသည်။ စင်စစ်၊ ဆရာဆိုင်မွန် သင်ကြားပုံက အသစ် အဆန်းဖြစ်၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်မရှိဟု ဆိုနိုင်သည်။ သဘော ကျချင်စရာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ချင် စရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သည်သင်ကြားပုံမျိုး မကြုံဘူးသည့် ကျွန်တော်မှာ ဆရာဆိုင်မွန်ကို ဘယ်လိုပုံစံ ပြန်လည်တုံ့ပြန် ဆက်ဆံမည်ဟူသော ဗျူဟာတစ်ရပ်

ချမှတ်နိုင်ခြင်းမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ပုံမှန်အတန်းမှာ အကောင်းဆုံး ဘယ်လို နေထိုင်ရမည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိသည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းမှာထိုင်၊ ဆရာလက်ချာကို အရမ်းသဘောကျသည့်အကြောင်းပြော၊ အဆိုင်းမင့် တွေကို ဆရာပြောသည့်ပုံစံအတိုင်း တိတိကျကျ သပ်သပ် ရပ်ရပ် ရိုက်ပြီးတင်၊ ပြီးလျှင် စာတွေ အလွတ်ကျက်၊ အလွတ်ကျက်၊ အလွတ်ကျက်။ ယခု ဆရာအတန်း ကတော့ လုံးဝတစ်ခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ အရင်အစဉ် အဆက် ကျွန်တော် သုံးစွဲအောင်မြင်လာခဲ့သည့် နည်းတွေ သည်နေရာမှာ သုံးမရဖြစ်နေသည်။

ဒုတိယအင်္ဂါနေ့ ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် က ကတ်ပြားပေါ်မှာ “အချိန်မီတစ်ချက်ချုပ်လျှင် ရေညှိ မတင်” ဟု ရေးလိုက်သည်။ “အချိန်မီ တစ်ချက်ချုပ်လျှင် ကိုးချက်ချုပ်ရ သက်သာသည်” နှင့် “လိမ့်နေသော ကျောက်ခဲရေညှိမတင်” ဟူသော စကားပုံနှစ်ခုကို ဖြတ် ဆက်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။) ဒါကလည်း ဆရာကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကိုးစားယုံကြည်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဟာသ ကလေးနှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဖုံးထားကာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရင်းရင်းနှီးနှီး အရောတဝင် မဆက်ဆံချင်သည့် အခါမျိုးမှာ ကျင့်သုံးလေ့ရှိသည့် ကျွန်တော်၏ အကောင်းဆုံး ကာကွယ်ရေးနည်းလမ်း

တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်နေ့ ကတ်ပြားပြန် ရသည့်အခါမှာတော့ “မင်းကြည့်ရတာ ဟာသဉာဏ်ရှိပုံ ရတယ်၊ အဲဒါဟာ မင်းအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အစိတ် အပိုင်းတစ်ရပ်ပဲလား” ဟူသော မှတ်ချက်တစ်ခုပါ လာသည်။

သူဘာကိုလိုချင်သလဲ။ အခုလုပ်နေတာ ဘာသ ဘောလဲ။ မူလတန်းကျောင်းမှစတင်ကာ ယနေ့အထိ ကျွန်တော့်အား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေပါ လိုက်စိတ်ဝင် စားသည့် ဆရာ ဆရာမ တစ်ယောက်မျှ မကြုံဘူးပါ။ သည်ဆရာ ဘာကိုလိုချင်သလဲ။

ကျွန်တော်စာသင်ဆောင်ထဲ အပြေးအလွှားဝင်လာ ခဲ့သည့်အချိန် အတန်းစတာ ၁၀မိနစ်ခန့်ရှိနေပြီ။ အခန်း ပြင်ဘက်နားလေးမှာ ကျွန်တော် မှတ်စုစာအုပ်ထဲက အညွှန်းကတ်ပြားတစ်ခု ထုတ်ယူသည်။ နာမည်နှင့် နေ့စွဲရေးသည်။ အဲသည်နောက် ဘာအတွေးရေးရမလဲ အသည်းအသန်စဉ်းစားသည်။ သည်အခါ စောစောက အဖေနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းတစ်ခုပဲ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာသည်။ “ကျွန်တော်သည် လုံးဝအသုံးမကျသော သူတစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သည်” ဟု ရေးချလိုက်ပြီး အခန်းထဲ အလျှင်အမြန် ဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာက ဝင်ပေါက် အနီးမှာပဲရပ်ကာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆွေးနွေး

ပြောဆိုနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကတ်ပြားလှမ်းတောင်းသည်။ ကျွန်တော် သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

နေရာမှာ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ငါ ဘာတွေလုပ်မိလိုက်ပါလိမ့်။ ကတ်ပြားကို ပေးလိုက်မိပြီ။ အဲဒါ အကြီးအကျယ်ပြဿနာ။ သည်ကိစ္စဖွင့်ပြောဖို့ ကျွန်တော်လုံးဝစိတ်ကူးမရှိခဲ့။ ယခုတော့ ကျွန်တော့် ဒေါသ အာဟာတတွေ သူသိသွားတော့မည်။ ကျွန်တော့် အဖေအကြောင်း ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းတွေ သူ သိသွားတော့မည်။ အဲသည်နေ့ အတန်းထဲက တစ်ခြား ကိစ္စတွေ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှသတိမရ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ကြီးစိုးနေသည်က ကတ်ပြားကိစ္စသာပဲဖြစ် သည်။

အဲသည်ည တစ်ညလုံးပင် အမျိုးအမည်မဖော်ပြ နိုင်သည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်မရနိုင်ခဲ့။ သည်ကတ်ပြားတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဘာရည်ရယ်ချက်လဲ။ ငါ ဘာကြောင့် အဖေအကြောင်း သူ့ကိုသွားပြောလိုက်မိသလဲ။ တကယ်လို့ သူ့သား အဖေကို ဆက်သွယ်စကားပြောခဲ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ။ ဒါတွေ သူနဲ့ကော ဘာဆိုင်သလဲ။ သူများကိစ္စတွေ သူဘာပတ်သက်စရာလိုသလဲ ...။

ဗုဒ္ဓဟူးမနက် ရောက်လာသည်။ စိတ်မမြောင့် တမြောင့်နှင့်ပင် ကျောင်းသွားဖို့ ကျွန်တော်ပြင်သည်။ အတန်းထဲ ကျွန်တော် အချိန်စောစီးစွာ ရောက်လာသည်။ အတန်းထဲမှာ နောက်ဘက်အဝေးဆုံးထိုင်ကာ အတတ် နိုင်ဆုံး ပုန်းလျှိုးချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ အတန်းစ သည်။ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်က အတွေးကတ်ပြားတွေ ပြန်လိုက်ပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကတ်ပြားကို စားပွဲပေါ် မှာ မှောက်လျက်ချသွားသည်။ ဒါလည်း သူ့ထုံးစံပဲ ဖြစ်သည်။ ကတ်ပြားကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်သည်။ သို့သော် လှန်ရပင် ခက်နေသည်။

ကတ်ပြားကိုကြည့်မိသည့်အခါမှာတော့ သူရေး ထားသောစာကို ဖတ်မိသည်။ “လုံးဝအသုံးမကျသော သူရဲ့သား’က အနာဂတ်ကာလ သူ့ဘဝအတွက် ဘာ တွေ လုပ်နေပါသလဲ” တဲ့။

ကျွန်တော် လုံးဝ အရှိုက်ထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ် သွားသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းသား သင်္ဂြိုဟ်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့် အတူ တမေ့တမောထိုင်ကာ ‘ကျွန်တော့်မိဘတွေကြောင့်’ ပေါ်ပေါက်ရသည့် ကျွန်တော့်ပြဿနာတွေအကြောင်း ပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။ သူတို့ကလည်း အလားတူ အကြောင်းအရာတွေ ကျွန်တော့်နှင့် ပြန်လည် မျှဝေကြ စမြဲ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူကမျှ ဘယ်သူ့ကို ကိုယ့်ကိစ္စ

ကိုယ့်တာဝန်ယူဖို့ ကောင်းသည့်အကြောင်း ပြောလေ့ မရှိခဲ့။ တကယ်က ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် မိဘကို အပြစ်ပုံချသောအလုပ်ကို တညီတညွတ်လုပ်ကာ ရေသာ ခိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြဿနာမှန်သမျှသည် ကျွန်တော် တို့ မိဘတွေ၏ ချို့ယွင်းချက်တွေကြောင့်ချည်း ဖြစ် နေသည်။ စာမေးပွဲမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းမရလျှင် အမေ့ကို အပြစ်တင်မည်။ ထောက်ပံ့ကြေးအလုပ်တစ်ခု ရတော့မလိုနှင့် မရလျှင် အဖေ့ကို အပြစ်တင်မည်။ ကျွန်တော်က မိဘတွေ နေရာမကျသည့်အကြောင်း အမြဲပြော၍ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း အရမ်း နားလည်သဘောပေါက်သည့် လက္ခဏာဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် နားထောင်ကြမြဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် အတွက် ကျောင်းစရိတ် ရှာဖွေပေးနေသည့် မိဘတွေ သည် ဘာတစ်ခုမျှ မတတ်မသိဘဲ နေရာတကာ လိုက် ပြဿနာရှာနေကြသူများသာ ဖြစ်သည် ...။

သို့သော် ပါမောက္ခဆစ်ဒနီဆိုင်မွန်၏ အလွန် ရိုးစင်းသလိုထင်ရသော မေးခွန်းက ကျွန်တော်မှတ် ထားသည့် အဲသည်လေပူဖောင်းကို ထိုးဖောက်ပစ်ခဲ့ သည်။ သူက ပြဿနာ၏သော့ချက်ကို အမိအရ ဆုပ် ကိုင်သည်။ ကိစ္စက ဘယ်သူ့ကိစ္စလဲ၊ မင်းပြဿနာကို ဘယ်သူတာဝန်ယူရမှာလဲဟူ၍ တဲ့တိုးမေးချလိုက် ခြင်း ပင်။

အဲသည်နေ့က သမဂ္ဂလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တော့ပဲ အိမ်ဆီ တန်းပြန်လာခဲ့သည်။ လူက စိတ်ဓာတ်ကျနေသလိုလို၊ နည်းနည်းနှိပ်ကွပ် ခံထားရသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ညနေလုံး သည်ကိစ္စ ကိုပဲ တအံ့နွေးနွေး တွေးနေမိသည်။ အမေပြောခဲ့ဖူး သည့် စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း အဖန်ဖန် သတိရနေ သည်။ “သန်းကြွယ်သူဌေးက သူ့ကိုယ်သူဂုဏ်ဖော် ချင်တဲ့အခါ ‘ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်သမား’တဲ့၊ အမှုဖြစ် ပြီး အဖမ်းခံရပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ‘ငယ်ငယ်တုန်းက စရိုက်ကြမ်းတဲ့ မိဘတွေနဲ့ ကြီးပြင်းရလို့ပါ’ တဲ့။”

ဘဝအတွက် တကယ့်အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ရပ် ကို ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောချင် လှပါသည်။ သို့သော် သည်လိုပြောလျှင်လည်း အတိ အကျမှန်မည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်၏ မှတ်ချက်က ရေရှည်ဆွဲကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း အာနိသင် သက်ရောက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ရက်သတ္တ ပတ်အတန်ကြာအောင် သူမှတ်ချက်စကားက ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲ ခဏခဏ ပေါ်လာနေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဟို ကိစ္စ သည်ကိစ္စတွေအတွက် အဖေအား အပြစ်တင်စကား ဆိုမိတိုင်း ကိုယ်တွင်းမှ အသံတစ်သံက “ဟုတ်ပြီ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မင်းအဖေက ဘယ်နေရာတစ်ခုမှ မကောင်းဘူးပဲ ထားပါတော့၊ မင်းကကော မင်းကိစ္စ

အတွက် ဘယ်လောက်ကြာကြာ အဖေကိုချည်း အပြစ် ပုံချပြီး ရှောင်တိမ်းနေနိုင်မယ် ထင်သလဲ”ဟူ၍ လှမ်း လှမ်းမေးတာ ကျွန်တော်ကြားနေရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်အတွေးတွေ ပြောင်းလဲ သထက် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြစ်တင် ဝေဖန်စကားတွေ ပြောလွန်းတာ ကိုယ့်ဘာသာကြားလာ သည်။ သည်နောက်မှာတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် သဘောပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် အဓိကပုဂ္ဂိုလ်နေရာက မထားမိပါက လား၊ ကျွန်တော်သည် ပြုလုပ်သူမဟုတ် အပြစ် ဖြစ် နေခဲ့ပါကလားဆိုတာကို ကျွန်တော်မြင်လာသည်။ သည် အခါကျတော့ ဒေါက်တာဆိုင်မွန်အတန်းထဲမှာတုန်းက ထက်ပင် ပို၍ မသက်သာခံစားရသည်။ ကျွန်တော် ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရပ်ဖြစ်ချင်ပါ။ ကိုယ်ကစတင် ပြုလုပ် သူသာဖြစ်ချင်သည်။ သူတစ်ပါးလုပ်ရပ်ကို လိုက်၍ တုံ့ပြန် လှုပ်ရှားသူမျိုး မဖြစ်ချင်ပါ။

သို့သော် ရင့်ကျက်ဖွံ့ဖြိုးမှုဖြစ်စဉ်က အဆောတလျှင် အလွယ်တကူ မဖြစ်ပေါ်ပါ။ မိမိခံစားမှု၊ မိမိရွေးချယ် မှုနှင့် မိမိလုပ်ရပ်များအတွက် မိမိဘာသာ တာဝန်ယူ တတ်သူတစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်တော့်အား လူအများ သတိ ထားမိလာဖို့ တစ်နှစ်မျှ အချိန်ကြာခဲ့သည်။ ကျောင်း က ဘာသာရပ်တိုင်းမှာပင် ကျွန်တော့်အဆင့်အမှတ်တွေ

သိသိသာသာ တက်လာသည်။ အပေါင်းအသင်း သူ ငယ်ချင်းအသစ်တွေ တိုးပွားလာသကဲ့သို့ သူတို့၏ အရည်အချင်းတွေလည်း မြင့်မားလှတာ အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရသည်။ အထူးခြားဆုံးက ကျွန်တော့်အမြင်မှာ အဖေအရင်ကထက် အဆမတန် တော်လာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်ကာလ တစ်လျှောက်လုံးပင် ကျွန်တော် အတွေးကတိပြားတွင် ဖြည့်မြဲ ဖြည့်ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထူးခြားလှသော သည်ဆရာထံ၌ နောက်ထပ်အတန်း တစ်တန်း ထပ်တက်သေးသည်။ ကျောင်းနေခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဆရာအတန်းမှာ ကျွန်တော် အကြီးစားဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ အပတ်စဉ်ပေးရသည့် အတွေး ကတိပြားများနှင့်အတူ ပို၍ အဖြေရခက်သော ပြဿနာ မေးခွန်းတွေ ကျွန်တော်ဆက်၍ဆက်၍ ရရှိခဲ့သည်။

နှစ်အတန်ကြာပြီးနောက်မှာတော့ ကျွန်တော့် တိုးတက်မှုက ကျွန်တော့်ဘာသာပင် အံ့အားသင့်ရ သလောက် ရှိခဲ့ပြီ။ နဂိုက အတန်းထဲမှာ သိုးကာသိကာ မျှလောက်ပင် အနိုင်နိုင်ရှိခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ထူးချွန် သော ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာပြီး အဲသည်နောက် တွင်မူ အောင်မြင်သော ဆရာတစ်ဦးအဖြစ်ပါ အသိ အမှတ်ပြု ခံလာခဲ့ရသည်။ နဂိုက အမြဲမကျေမချမ်း ဖြစ်နေပြီး ဘဝအတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အလုပ်

မှန်သမျှကို အမြဲရှောင်ဖယ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုတော့ ထက်သန်တက်ကြွသူ၊ ရည်မှန်းချက်ရှိသူ၊ ရွှင်ပျလန်းဆန်းနေသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အဖေနှင့် ကျွန်တော်ကြား ဆက်ဆံရေးသည်လည်း အလားတူပင် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ယခင်က ချုပ်ချယ်သည် ထင်ခဲ့ရာမှ ယခုတော့ အဖေကျွန်တော်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ကျွန်တော်ကို ဂရုစိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု မြင်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်အား ထိန်းကျောင်းပုံပြင်ရန်အတွက် အဖေမှာ “ချောမွေ့ ပြေပြစ်သော” နည်းလမ်းများ မရှိခဲ့တာ မှန်သော်လည်း စေတနာမေတ္တာအရင်းခံက ကြီးမားလှသည်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ အဖေနှင့် ရန်ဖြစ်တာတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့လာသည်။ နောက်ဆုံး လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အဖေသည် အမြော်အမြင်ရှိ၍ သားသမီးကိုလည်း ချစ်တတ်သော ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိနားလည်ခဲ့ပြီ။

သည်အရာအားလုံးပင် အလွန်ရိုးစင်းသလို ထင်ရသည့် ဆရာမေးခွန်းတစ်ခုက အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

[မူရင်း။ ■Hanoach McCarty ၏ The Thought Card]

* * *

နေထိုင်ကျင့်ကြံပုံများကပင် သည်ဆောင်ပုဒ်၏ ညွှန်းဆိုချက်ကို လက်တွေ့ပြသနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဘိုးတို့က ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်မှု ဆိုတာကို ဦးနှောက်ထဲ နှလုံးသားထဲက အလိုအလျောက် ခံစားသိရှိတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဖြောင့်မတ်သူမှန်လျှင် ကိစ္စတစ်ခု၏ သင့်တော်ခြင်း မသင့်တော်ခြင်း၊ မှန်ခြင်း မှားခြင်းဟူသည်ကို မိမိစိတ်နှလုံးထဲက ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်များအားဖြင့် ခွဲခြားသိရှိရမည်။ မသင့်တော်ဘူး မှားယွင်းသည်ဟု သိသောအရာကို အခြေအနေကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်တာမျိုး၊ အကြောင်းအပေါင်း သင့်သဖြင့် လျော့ပေါ့လက်ခံလိုက်တာမျိုး မလုပ်ရဟူ၍ သူတို့လက်ခံကြသည်။ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်မှုဟူသည် လူတစ်ယောက်၏ အပြုအမူများ တိမ်းစောင်းချွတ်ချော်ခြင်းမရှိရအောင် ကိုယ်တွင်းမှ တိုင်းတာထိန်းသိမ်းပေးနေသော စံပေတံတစ်ခုဖြစ်သည်။

သည်ကနေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့အပါအဝင် လူအတော်များများမှာ အဲသည် ဖြောင့်မတ်ခြင်း စံပေတံကင်းမဲ့လျက်ရှိနေသည်။

လူတစ်ယောက်မှာ အဲသည်စံပေတံရှိ မရှိ ချိန်ထိုးအကဲဖြတ်နိုင်သည့် အရည်အချင်း သုံးရပ်ရှိသည်။ တစ်ဦးသီးသီးရှိသော ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်မှု၏ ဒေါက်

ကျွန်တော်တို့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ယုံကြည်လာခဲ့တဲ့အချက်

ကျွန်တော် အဘိုးအဘွားများ အယူအဆအရ လူတစ်ယောက်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် မရိုးသား မဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်မည်။ ကြားအဆင့်မရှိ။

အဘိုးတို့နေအိမ်ခန့်ခန်းမှာ ဆောင်ပုဒ် စာတန်းတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။ “ဘဝဟူသည် ဆီးနှင်းကျပြီးစမြေပြင်နှင့် ပမာတူသည်။ ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ဘယ်နေရာတွေ ရွေးချယ်လျှောက်လှမ်းခဲ့သလဲဟူသည်ကို ဆီးနှင်းပြင်ရှိ ခြေရာတစ်ခုချင်းက အထင်းသားဖော်ပြနေစမြဲ ဖြစ်သည်” ဟူ၍။

သည်စာတန်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အဘိုးတို့ နှုတ်က ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ။ နေ့စဉ်ဘဝ သူတို့

ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသား

တိုင်သုံးခု။

တစ်ခုက၊

အခက်အခဲကြုံသော်လည်း ယုံကြည်သည့် အရာ၌ ခွဲမြဲစွာ ရပ်တည်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်အရည်အချင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စံနမူနာပြုအဖြစ် ပြောလေ့ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။

အမျိုးသမီးက သူနာပြုဆရာမဖြစ်သည်။ သူက နာမည်ကျော် ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာပြီး ခွဲစိတ်ခန်းသို့ဝင်ရသည့် ပထမဆုံးနေ့၌ ပြဿနာတစ်ခု ကြုံရသည်။

ဆရာဝန်က လူနာ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဖွင့်၍ ခွဲစိတ်ပြီးနောက် ဝမ်းဗိုက်ကို ပြန်ပိတ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် အချိန် ဆရာမက သူ့တာဝန်အရ ခွဲစိတ်ရာမှာ သုံးသည့် ပစ္စည်းများကို ရေတွက်စစ်ဆေးရသည်။ မတော်တဆ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဗိုက်ထဲကျန်ခဲ့လျှင် လူနာအတွက် အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်လား။ အဲသည်လို စစ်ဆေးရာတွင် စောစောက သူတို့အသုံးပြုခဲ့သည့် ဝှမ်းတို့ ဖတ်စ ၁၂ ခုအနက် ၁၁ ခုကိုသာ ရှာတွေ့ပြီး တစ်ခုပျောက်နေလေသည်။ သို့နှင့် ဆရာဝန်အား ဝှမ်းတို့ဖတ်စ တစ်ခုကျန်နေကြောင်း သူပြောရသည်။

ဆရာဝန်က “မကျန်ပါဘူး၊ ငါအားလုံး ထုတ်ပြီး

ပြီ၊ အခုပြန်ပိတ်တော့မယ်”ဟု ဆိုသည်။

သည်တွင် သူနာပြုဆရာမလေးက “ဆရာ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ လူနာအတွက် စဉ်းစားပါအုံး” ဟု ပြတ်ပြတ် သားသားပြောဆိုတားဆီးသည်။

သည်အခါတွင်မှ ဆရာဝန်ကပြုံးကာ သူ့ခြေ ထောက်အောက်တွင် နင်းထားသည့် ၁၂ ခုမြောက် ဂွမ်းတို့ဖတ်စကိုပြပြီးနောက် ဆရာမလေးအား ချီးကျူး စကားဆိုလေသည်။ သူက ဆရာမလေး၏ စိတ်ဓာတ် ကို စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

မြောင့်မတ်တည်ကြည်သူတို့မှာ ရှိသည့် ဒုတိယ အရည်အချင်းတစ်ခုက သူတစ်ပါး၏ စွမ်းရည်ကို အသိအမှတ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကူးက ကိုယ့်ထက် ပိုကောင်းနေသည့်အခါမျိုး၊ သူက ကိုယ့်ထက်တော်တာ ပဲဟု သိလိုက်ရသည့်အခါမျိုးတို့တွင် အားငယ်စိတ် မဖြစ်ပေါ်ဘဲ သူတော်သည်ကိုသာ လက်ခံသိမှတ်တတ် ခြင်းသည် တန်ဖိုးရှိသော စိတ်ဓာတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အိုဂျီလ်ဗီနှင့် မက်သာကြော်ငြာလုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီ ကို တည်ထောင်သူ ဒေးဗစ်အိုဂျီလ်ဗီသည် အဲသည် အရည်အချင်းကို အထူးအလေးထားသူတစ်ဦး ဖြစ်

သည်။ သူ့ကုမ္ပဏီ၌ အသစ်ခန့်အပ်သည့် အရာရှိများ အား သည်အချက်ကို သူ့နည်းတူ သဘောပေါက်ကာ လက်တွေ့ကျင့်ကြံတတ်စေရန် လမ်းညွှန်သည့်အနေဖြင့် အလုပ်ခန့်စတွင် ရုရှကစားစရာအရုပ်တစ်ခုစီကို ပို့ ပေးလေ့ရှိသည်။ သည်အရုပ်က သူ့အယူအဆကို ထင်ရှားအောင်ပြသည့် အမှတ်သင်္ကေတ။ အရုပ်၏ ကိုယ်ထည်ထဲတွင် ၎င်းထက်သေးသည့် အရုပ်တစ်ရုပ် ပါသည်။ ထိုဒုတိယအရုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် နောက်ထပ်ပိုသေးသည့် အရုပ်တစ်ရုပ်။ အဲသလိုဖြင့် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သေးသေးသွားသည့် အရုပ်စုစုပေါင်း ငါးခုပါလေသည်။

အိုဂျီလ်ဗီက အရာရှိသစ်အား သူပြောချင်သည့် အချက်ကို စာဖြင့်ရေးပြီး အသေးဆုံးအရုပ်၏ ဝမ်းဗိုက် ထဲတွင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အတွက် လူတွေရှာဖွေ ငှားရမ်းတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့အသီးသီးက ကိုယ့်ထက် အကောင်သေးတဲ့လူ ကိုယ့်လောက်မတော်တဲ့ လူတွေပဲ ရွေးပြီး ခေါ်မယ် ခန့်မယ်ဆိုပါတော့၊ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သေးသေးသွားပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီဟာ လူစဉ်မမီသူ အညံ့ဆုံးသူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကိုယ့်ထက် အကောင်

ကြီးတဲ့သူ၊ သက်ဆိုင်ရာ ကဏ္ဍတွေမှာ ပိုတတ် ပိုတော် သူတွေ ရှာဖွေငှားရမ်းမှသာ အိုဂျီလ်ဗီ အင် မက်သာ ကုမ္ပဏီဟာ အထွားကျိုင်းဆုံးလူ၊ အတော်ဆုံးလူတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်” ဟု သောစကား။

တစ်ပါးသူ၏ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ်ပြု တတ်၊ တန်ဖိုးသိစွာ စည်းရုံးအသုံးပြုတတ်မှုတို့ကြောင့် အိုဂျီလ်ဗီနှင့် မက်သာကုမ္ပဏီသည် လုပ်ငန်းပမာဏ အကြီးမားဆုံး၊ အများ၏ လေးစားယုံကြည်မှု အခံယူရ ဆုံး ကြော်ငြာကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

* * *

တတိယက၊ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့်ပတ်သက်၍ အရှိကို အရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှန်မှန်ကန်ကန်ဖော်ပြ တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တချို့က ကိုယ့်အားနည်းချက်ကို လူသိမှာ ကြောက်သည်။ အပေါ်ယံဟန်ပန်တွေ အဆောင် အယောင် အပြင်အဆင်တွေဖြင့် ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစား သည်။ သူများမသိအောင် ဖုံးထားနိုင်လျှင် ဟုတ်နေပြီ ထင်ပြီး လတ်တလောအဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျေနပ် သည်။

သည်လို အမူအကျင့်မျိုးတွေ မွေးထားသူသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသူ၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သူတစ်ဦး ဖြစ်မ လာနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့်၊

လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ် မှုမပြုဘဲ မိမိ၏အရှိ ပကတိအနေအထားအတိုင်း ရပ်တည်တတ်ဖို့လို၏။

မိမိ အရှိပကတိတွင် အားနည်းချက်တွေ ရှိနေ သည်။ သူတစ်ပါးသိလျှင် ရှက်စရာ၊ အထင်သေးစရာ၊ မျက်နှာငယ်စရာတွေ ရှိနေသည်ဆိုလျှင် ဒါတွေကို အသည်းအသန် လိုက်ဖုံးမနေဘဲ ပြုပြင်ဖြည့်ဆည်းရန် သာ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်သည်။

လက်တွေ့ဘဝဟူသည် ခက်ခဲသည့်အခါ ခက်ခဲ မည်။ သို့သော် အခက်အခဲကို ရဲရင့်ဆိုင်ခြင်းဖြင့်သာ ရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

မိမိကိုယ်ကို လေးစားစိတ်၊ မမှန်မကန်ဟု သိသည့် အရာကို ရွံ့ကြောက်ရှောင်ကြဉ်တတ်သောစိတ်တို့သည် မြောင့်မတ်တည်ကြည်သူတစ်ဦးဖြစ်စေမည့် အားကောင်း သော အရည်အချင်းကောင်း အထောက်အပံ့ကောင်းများ ဖြစ်သည်။ သည်စိတ်များရှိသည့်အခါ အများနှင့်ဆက်ဆံ ရာ၌ ရဲရင့်ပွင့်လင်းမှု ရှိလာသည်။

ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူ ဟူသည် အလုပ်တစ်ခုကို အများကြိုက်၊ အများသဘော ဖြစ်ရုံသက်သက်ဖြင့် လိုက်မလုပ်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ စိတ်၌ မှန်ကန်သည်၊ သင့်မြတ်သည်ထင်မှ လုပ်သောသူဖြစ်၏။ မိမိလက်ခံယုံကြည်သည့် ကိုယ်ကျင့်တရား စည်းမျဉ်းများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း သူတစ်ပါး မည်မျှဖြားယောင်းသွေးဆောင်တိုက်တွန်းသည်ဖြစ်စေ တရားလမ်းကြောင်းမှ ယိမ်းယိုင်သွေဖီခြင်းမရှိသူ ဖြစ်သည်။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် တစ်နေ့မှချ အောင်ပွဲခံရမည်သာဖြစ်သည်။

သည်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသူသည် ရာစုနှစ်တွေ ပြောင်းသော်လည်း နောက်ကျကျန်ရစ်နေမှာ မဟုတ်။ ငါ့ခြေလှမ်းတွေများ မှားခဲ့လေသလားဟု ကြောင့်ကြပူပန်စိတ်ဖြင့် နောက်ဘက်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေစရာမလို။ ရဲရဲပင် ရှေ့သို့ တက်လှမ်းသွားနိုင်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော့် အဘိုးအဘွားများကတော့ ကျွန်တော့်အား သည်အချက်ကိုပဲ အလေးအနက် လမ်းညွှန်သွန်သင်သွားခဲ့ပါသည်။

[မူရင်း။ ■ Denis Waitley ၏ How to Be True to Yourself]

အရောင်းသမားကောင်းဆိုသည်မှာ

တစ်ပါးသူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ကိုယ်ကပို၍ မြင့်မြင့်မားမား တာဝန်သိစိတ် ရှိထားဖို့လိုသည်။

[ဟင်နရီ ဝါနီ ဘီးချား]

၁၉၈၇ ခုနှစ်ကဖြစ်သည်။ စူပါမားကက်ကြီးများရှိ ပင်လယ်အစားအစာဌာန မန်နေဂျာများ၏ နှီးနောဖလှယ်ပွဲတစ်ခုတွင် ပြောကြားရန်အတွက် ပြောပြချက်တစ်ခု ကျွန်တော်ပြင်ဆင်နေသည်။ ဟောပြောချက်ထဲတွင် ပင်လယ်အစားအစာလုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အပြစ်အပျက် သို့မဟုတ် ဇာတ်လမ်းကလေး တစ်ပုဒ်တစ်လေ ထည့်သွင်းပေးဖို့ လိုနေသည်။ သို့နှင့် ဇာတ်လမ်းဖန်တီး၍ရမည့် အတွေ့အကြုံများ

ရရှိရန်အတွက် ကျွန်တော်နေအိမ်နှင့်နီးသည့် စားသောက်ကုန်အရောင်းဆိုင်တစ်ခုသို့ ဈေးဝယ်သူတစ်ဦးအသွင်ဖြင့် ကျွန်တော်သွားရောက် စနည်းနာရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ပင်လယ်စာ ငါးပုစွန်တွေ ပြထားသည့် အအေးခန်းမှန်ကောင်တာနား ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ “ဘာအကူအညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

သည်လူ့ကို အငိုက်ဖမ်းပြီး ပညာစမ်းမှပဲဟုတွေးပြီး ကျွန်တော် မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။ “ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးကိစ္စ သတိထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ တချို့ ပင်လယ်စာတွေက ကိုလက်စထရော သိပ်များပြီး၊ တချို့တော့လဲနည်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါ ဘယ်ဟာက ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကိုလက်စထရောဆိုတာမှာလဲ နှစ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ လူကြီးမင်းသိမလား၊ မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ”ဟု အစချီကာ ပင်လယ်စာပါရဂူက သိပ်သည်းမှုများသော လိုင်ပိုပရိုတင်းနှင့် သိပ်သည်းမှုနည်းသော လိုင်ပိုပရိုတင်းတို့အကြောင်းကို ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှ ကျကျနန ရှင်းပြလေရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကျန်းမာရေး

ဦးနောက်နှင့် နှလုံးသား

ဂုရုကြီး ဒေါက်တာဝယ်(လ)ဘီနှင့် တွေ့နေရလေသလား အောက်မေ့မိသည်။

မျှော်လင့်ထားသည်နှင့် တခြားစီလို ဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော် လက်မလျှော့သေးဘဲ သူ့ရောင်းကုန်ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ သည်လူ ဘယ်လောက်အတိုင်း အတာအထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းသိသလဲ ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ “ကျွန်တော်က ပင်လယ်စာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး လုပ်စားတတ်ချင်တယ်ဗျာ၊ နေတော့ ဒီဆီယတ်တဲလ်မှာပဲနေတာ၊ ပင်လယ်အစားအစာတွေ ဒီလောက်ပေါများတဲ့မြို့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် များများစားစား လုပ်မစားတတ်ဘူးဗျာ၊ တစ်ချက်တော့ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်တော့နည်းနည်းများတယ်၊ အဲဒီတော့ ခပ်လွယ်လွယ် လုပ်လို့ ကိုင်လို့ရတဲ့နည်းလေးတွေ အကြံပေးစမ်းပါဗျာ”

ပင်လယ်စာပါရဂူက ကောင်တာနောက်ဘက်မှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် လက်ပြ၍ ခေါ်သွားသည်။ ကုန်ခြောက်စင်များကြားက ဖြတ်သန်းကာ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တန်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည်။ သူက စင်အပေါ်ဆုံးဆင့်မှ ဗူးတစ်ဗူးလှမ်းယူပြီး “ဒါ ဂျပန်ကလာတဲ့ ဟင်းခတ်ဗျ၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဘယ်ပင်လယ်

စာနဲ့ တွဲသုံးသုံး ရတယ်။ ဒါအရင်ဆုံးမှတ်ထားဗျ”၊ ဟုဆိုသည်။

ထို့နောက် ပင်လယ်စာတန်းဘက် ပြန်လျှောက်လာပြီး မှန်ကောင်တာထိပ်နားလောက်မှာပဲ ခနရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမေးသည်။ “ဆရာ ဘာတွေအလိုရှိတယ်ဆိုတာ သေချာအောင် ကျွန်တော် ပြန်ပြောမယ်နော်၊ ဆရာက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ ပင်လယ်စာကို လိုချင်တယ်လို့ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ အချိန်သိပ်မကုန်တဲ့ ချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေ သိချင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဟောဒီမှာဗျာ ဆရာနဲ့ သင့်တော်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်” သူက နဘေးစင်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲယူကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့ ထောင်ပြလိုက်သည်။ စာအုပ်အမည်က “ပစိဖိတ် အနောက်မြောက်ဒေသအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်ပြီး ပြင်ဆင်ရလွယ်ကူသော ပင်လယ်အစားအစာ ချက်ပြုတ်နည်းများ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်တော့ ဟင်းလျာအမည်တွေ ကိုယ်တိုင်က အရသာရှိနေသလိုပင်။ နဂိုမူလ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည့် စနည်းနာရန် အစီအစဉ်ကို

မူပေးနိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ စူပါမားကက်များ လောကမှာသာ တကယ်ထူးချွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား မော်ကွန်းတင်ပြသသည့် ဂုဏ်ထူးဆောင်ခန်းမမျိုး ရှိမည်ဆိုက ကျွန်တော်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား ခန်းမဆောင်၌ အမည်စာရင်း တင်သွင်းပေးရန်အတွက် ပင်လယ်စာတွေအပြည့်တင်ထားသော ကျွန်တော့်ဈေးတွန်းလှည်းကပင် အကျယ်လောင်ဆုံး တောင်းဆိုနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

[မူရင်း။ ■ Art Turock ၏ Beyond Order- Taking]

* * *

မေ့လျော့ကာ ဆယ်မန်၊ ကျူနာ၊ ဟာလီဗတ် စသည့် ပင်လယ်ငါးတွေ၊ ကမာတွေ၊ ဂုံးတွေ တစ်သိကြီး လျှောက်ဝယ်နေမိတော့သည်။

ငွေရှင်းသည့် ကောင်တာဆီ ဈေးတွန်းလှည်းနှင့် သွားနေသည့်အချိန်ကျမှပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ပြန်ရိပ်စားမိတော့သည်။ ပင်လယ်စာ ရောင်းသည့်နေရာသို့ ကျွန်တော်လာခဲ့ခြင်းသည် ၎င်းနေရာမှ အရောင်းသမား၏ သူ့ကုန်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဗဟုသုတကို စစ်ဆေးဖို့၊ ထိုမှတဆင့် ဟောပြောရာတွင် အကိုးအကားတစ်ခု ရရှိဖို့သာဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော့်ဈေးဝယ်သမိုင်းတစ်လျှောက် ပင်လယ်စာ အများဆုံး ဝယ်ယူသည့်အခေါက်အဖြစ် စံချိန်တင်သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော်၏ ပင်လယ်စာ ပါရဂူကား ဝယ်သူတောင်းဆိုသည့်အရာကို ထုတ်ရောင်းပေးသည့် သာမန်ဈေးသည်သက်သက်မဟုတ်။ ဝယ်သူ၏ အခက်အခဲမှန်သမျှကို ရှင်းလင်းဖြေကြားပေးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပို၍အရသာရှိသော ပင်လယ်စာဟင်းလျာတွေ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်တတ်အောင် သူကူညီခဲ့သည်။ ပြီး အဲသည်နေ့က ဈေးဝယ်သူကျွန်တော့်အား သူတို့တစ်ဆိုင်လုံးမှာ အဲသည်နေ့အဖို့ အရေးအပါဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်လို ခံစားရအောင် ဝန်ဆောင်

ဂုဏ်သိက္ခာရှိသူများ
ထားကြသည့်ကတိစကား

ဖြောင်မတ်တည်ကြည်မှုဟူသည်
၉၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိ၍ရသော အရာမျိုးမဟုတ်၊
၉၅ ရာခိုင်နှုန်းရှိ၍ရသော အရာလည်းမဟုတ်၊
ရှိလျှင်ရှိသည်၊ မရှိလျှင်မရှိ၊
သည်နှစ်ခုမှာ တစ်ခုသာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။
[ပီတာ စကော့တီး(၈)]

၁၉၆၀ ခုနှစ်များထဲက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီထူထောင်စ စောစောပိုင်းကာလပဲ ရှိသေးသည်။ အဲသည်တုန်းမှာပင် ယနေ့အထိ ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုးရှိနေသေးသည့် သင်ခန်းစာတစ်ခု ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သည်။

သည်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ အိုင်အမ်ဂျီ ကုမ္ပဏီ သည် အဓိကအားဖြင့် ဂေါက်သီးအားကစားနှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်များကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက် ပေးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်ကဲကောင်းလှသည့် အချက်တစ်ခုက ထိုစဉ်က နာမည်အကြီးဆုံး ဂေါက်သီးသမားကြီးနှစ်ဦးဖြစ်သည့် အာနီးပါမာနှင့် ဂယ်ရီပလေယာတို့ကို ဖောက်သည်များအဖြစ် ရရှိထားခြင်းဖြစ်သည်။ အာနီးနှင့် ဂယ်ရီမှာ ဂေါက်လောကတွင် ထိပ်သီးဖြစ်နေရုံမက လူပုဂ္ဂိုလ်အရလည်း အလွန်သိက္ခာရှိပြီး လေးစားခင်မင်စရာ ကောင်းလှသည့် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်စစ်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ သည်အချိန်က ဂေါက်သီးနှင့်ပတ်သက်သည့် အစီအစဉ်မှန်သမျှ သူတို့မပါလျှင် မပြီးဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီအဖို့မှာလည်း သူတို့ကိစ္စများကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခွင့် ရနေခြင်းမှာ ကြေကပ်အားရစရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်၌မူ ဒီဒီမော်တော်ကားကုမ္ပဏီ၏ လင်ကွန်း-မာကျူရီ ဌာနခွဲက စပွန်ဆာပြုလုပ်ပြီး အမ်စီအေရပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ လက်ခွဲတစ်ခုဖြစ်သော ရေဗျူး စတူဒီယို(စ)က ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်မည့် Challenge Golf အမည်ရှိ ဂေါက်ပွဲစီးရီးတစ်ခု ဖြစ်မြောက်အောင် ဆက်

သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကျွန်တော်တို့အား တာဝန်ပေးလာသည်။ သည်စီးရီးတွင် အာနီးပါမာ - ဂယ်ရီပလေယာ အတွဲက အခြားဂေါက်သီးအားကစားသမားနှစ်ယောက်တွဲများနှင့် တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင် ကစားပြသွားမည် ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီနှစ်ခု အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ညှိနှိုင်းဖြစ်ကြပြီး သဘောတူ စာချုပ်တစ်ရပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်ခဲ့သည်။ စာချုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်များအနက် အဓိက လိုရင်းအချက်မှာ ပြိုင်ပွဲများကို ရက်ပေါင်း ၉၀ ကာလအတွင်း ကယ်လီဖိုးနီးယား ပြည်နယ်ထဲရှိ ဂေါက်ကွင်းများတွင် လှည့်လည် ကျင်းပရိုက်ကူးမည် ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးစဉ်က ကျင်းပရန် နေရာများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်မြို့၊ မည်သည့်ဂေါက်ကွင်း စသည်များကို တိတိကျကျ ပြောဆိုမှုများရှိခဲ့သော်လည်း၊ တက်သန်တက်ကြွနေသည့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး စိတ်ဓာတ်များအရ အဲသည် အသေးစိတ်များကို စာချုပ်ထဲတွင် ထည့်ရေးရန်မလိုဟု သဘောထားခဲ့ကြသည်။

သို့သော်ရေဗျူးစတူဒီယို(စ)မှ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဂဏန်းပေါင်းစက်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်၍ တွက်ချက်ကြပြီးသည့် နောက်တွင် ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာသည်။

ပြိုင်ပွဲများကို လော့စ်အိန်ဂျလီ(စ)မြို့ ဝန်းကျင်ရှိ ကွင်းများမှာ ကျင်းပမည်ဆိုလျှင် သူတို့အတွက် ရိုက်ကူးစရိတ် အများကြီးသက်သာသွားမည်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အနီးအနားမှာပဲ ရိုက်လျှင် ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့သားများနှင့် ကြီးကြပ်သူများအတွက် ခရီးစရိတ်တွေ၊ တည်းခိုစရိတ်တွေ သက်သာသွားမည်။ အိုဗာတိုင်တွေလည်း လျော့နည်းသွားမည်။ အဲသည်တော့ဘယ်လိုလုပ်ကြမည်လဲ။ ရေဗျူး၏ ရှေ့နေတွေက စာချုပ်ထဲမှာ ဟာကွက်တွေ လိုက်ရှာကြသည်။ သည်အခါ ပြိုင်ပွဲများကို လော့စ်အိန်ဂျလီ(စ)မြို့ရယ်၊ ၎င်းအနီးရှိ အောရိန်(ခ)မြို့ရယ်မှာချည်း ကျင်းပခြင်း မပြုရဟူသော အချက်မျိုး စာချုပ်ထဲမှာ မပါကြောင်း သွားတွေကြသည်။

သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ဟုတ်နေသော်လည်း တစ်ဖက်က ပြဿနာရှိလာသည်။

ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြစဉ်က ပွဲစဉ်တစ်ချို့ကို ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းရှိ ကွင်းများတွင်လည်း ကျင်းပမည်အကြောင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို လင်ကွန်း-မာကျူရီ၏ အထွေထွေမန်နေဂျာ ချေ့စ်မော်ဆီက အခိုင်အမာ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလာခြင်း ဖြစ်

သည်။ အထူးသဖြင့် နာမည်ကြီးထိပ်သီး ကလပ်တစ်ခု ဖြစ်သည့် ပက်ဗဲလ်ဘီ(ချ်) (ကျောက်စရစ်ကမ်းခြေ) ဂေါက်ကလပ်မှာ တစ်ပွဲကစားဖို့ သူတို့ဘက်က သေချာထားပြီး ဖြစ်သည်။ မိမိခံကား အကောင်းစားကြီးတွေထုတ်လုပ်သည့် လင်ကွန်း - မာကျူရီအနေနှင့် အပျံ့စား အကောင်းစား ဂေါက်ကွင်းတစ်ခုနှင့်အတူပွဲပွဲထွက်ချင်သည်မှာလည်း သဘာဝပဲ ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် မော်ဆီကလည်း သူ့ရှေ့နေတွေခေါ်ကာ ဂေါက်ကွင်းရွေးချယ်ရာ၌ လင်ကွန်း - မာကျူရီ၏ သဘောတူညီချက် ရရှိဖို့လိုသည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူနိုင်သည့် ရေးသားချက်မျိုး စာချုပ်ထဲမှာ ပါမပါလေ့လာရန်နှင့် အကယ်၍ အဆင်မပြေက သဘောတူညီချက်ကို လုံးဝရပ်သိမ်းရန် နည်းလမ်းရှာစေသည်။

မူလက ပျော်ပျော်ပါးပါး ချစ်ချစ်ခင်ခင် စတင်ခဲ့သော အလုပ်တစ်ခုမှာ ယခုတော့အပြန်အလှန် ပြစ်တင်ဝေဖန်ကာ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြမည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သို့သော် ကံအားလျှော်စွာ မော်ဆီထံမှ အမ်စီအေဥက္ကဋ္ဌ လျူး ဝပ်ဆာမင်ထံ ဖုန်းတစ်ကြိမ်ဆက်တာနှင့်ပင် အားလုံးပြီးစီးပြေလည်သွားခဲ့သည်။

မော်ဆီက သည်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့

ဘက်က ခံစားရသည့်အနေအထားကို ဝပ်ဆာမင် သဘောပေါက်အောင် ပြောပြသည်။ သူနှင့် ပြောဆို ပြီးနောက်တွင် ဝပ်ဆာမင်က မိမိလူများကို ခေါ်ကာ မေးခွန်းတစ်ခုပဲ မေးသည်။ သူ့မေးခွန်းက “မင်းတို့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းတုန်းက လင်ကွန်း-မာကျူရီက လူတွေ ခေါင်းထဲမှာ ပက်ဗဲလ်ဘီ(ချ်)မှာလည်း တစ်ပွဲကစား မယ်လို့ မှတ်သားမိသွားစေမယ့်စကားမျိုး ပြောမိသ လား၊ မပြောမိဘူးလား” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

သဘောတူစာချုပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါမပါ သူမသိ ချင်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီအနေနှင့် ဥပဒေကြောင်းအရ ဘယ်လိုပိုင်ခွင့်တွေ ရှိတာမရှိတာ သူ့အလေးမထား၊ ကွင်းပြောင်းကစားခြင်းကြောင့် ကုန်ကျစရိတ် ဘယ်၍ ဘယ်မျှ တက်သွားမည်ဆိုတာတွေလည်း သူနားမထောင် ချင်။ သူသိချင်တာ အထက်က မေးခွန်း၏ အဖြေပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လူများနှင့် ပြောဆိုစဉ်က ပက်ဗဲလ်ဘီ(ချ်) မှာလည်း တစ်ပွဲဆိုသော သဘောမျိုးတော့ ပါသွားခဲ့ သည့်အကြောင်း ဝန်ခံစကားထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝပ်ဆာမင်က သူ့လူများအား မော်ဆီကို တောင်း ပန်စေသည်။ ပြီးလျှင် သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဘယ်သူမှ အလကားအချိန်မကုန်စေနဲ့။

တော့ဟုဆိုကာ ကာမဲလ်ကမ်းခြေသို့ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ချက်ချင်းလွှတ်စေသည်။

အဲသည်တုန်းက မော်ဆီနှင့် ဝပ်ဆာမင်တို့စကား ပြောဆိုဖြစ်လိုက်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပင် ပျက်လု ဆဲဆဲ Challenge Golf စီးရီး ပြန်၍ အသက်ဝင် ရှင်သန်လာပြီး၊ အေးစက်တင်းမာနေခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီ နှစ်ခုဆက်ဆံရေးလည်း ပြန်လည်နွေးထွေးသွားခဲ့သည်။ စာ ချုပ်စာတမ်းထဲမှာ စကားလုံးအသုံးအနှုန်း အတိအကျ ရေးသား ဖော်ပြထားသည်ဖြစ်စေ၊ မဖော်ပြထားသည် ဖြစ်စေ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် နားလည်သိရှိထားသည့် ကတိ ကဝတ်ကို မပျက်မကွက် လိုက်နာမည်သာဖြစ်ကြောင်း အပြန်အလှန် ခိုင်မာသေချာသွားသောကြောင့်ပင်။

[မူရင်း။ ■ Mark H. McCormack ၏ Showdown at Pebble Beach]

* * *

ရှေးရေစက်

အလွန်အမင်း အေးမြသည့် နေ့တစ်နေ့၊ အိမ်သို့ အပြန်လမ်းတွင် တစ်ယောက်ယောက် ကျကျန်ခဲ့ဟန်တူ သည့် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ် ကျွန်တော် ကောက်ရသည်။ ပိုင်ရှင်ဘယ်သူဆိုတာ သိရလျှင် ဆက်သွယ် ပေးပို့နိုင် ရန်အတွက် အိတ်ထဲမှာ သဲလွန်စ လိုက်ရှာသည်။

အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံသုံးဒေါ်လာရယ် အတော် ဟောင်းနွမ်း တွန့်ကြေနေသည့် စာတစ်စောင်ရယ်ပဲ တွေ့ရသည်။ စာက သည်အိတ်ထဲမှာရှိနေတာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီထင်သည်။

စာအိတ်က ပွန်းတီးပျော့ဖတ်၍နေပြီ။ စာအိတ် ပေါ်၌ ပေးပို့သူ၏ လိပ်စာတစ်ခုသာ ဖတ်၍ရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အစဖော်၍ ရလေမလား မျှော်လင့်ချက် နှင့် စာကို ကျွန်တော် ဖြန့်ကြည့်မိသည်။ စာမှာ နေ့စွဲ

တပ်ထားသည်က ၁၉၂၄ ခုနှစ်တဲ့။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၆၀ လောက်က ရေးခဲ့သည့်စာပါကလား။

ထောင့်တစ်ဖက်နားတွင် ပန်းပွင့်ပုံလေးတစ်ပုံ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ စာရေးစက္ကူပေါ်၌ မိန်းမလက်ရေးလှလှလေးနှင့် ရေးသားထားသည်။ စာအမျိုးအစားက နဖူးစာ မပါသဖြင့် ခွဲခွာရပါတော့မည် အကြောင်း နှုတ်ဆက်အကြောင်းကြားစာ။

စာမှာ ရည်ညွှန်းထားသည်က မိုက်ကယ်ဆိုသော သူတစ်ယောက်။

အမေက လုံးဝခွင့်မပြုသဖြင့် သူနှင့် နောက်ထပ်တွေ့ဆုံရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အစဉ်ထာဝရ ချစ်မြဲချစ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားပြီး အောက်၌ ဟင်နာဟူ၍ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

စာမှာရေးသားထားသည်က လွမ်းစရာပင်။ သို့သော် စာပိုင်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ မိုက်ကယ်ဆိုသော နာမည်တစ်လုံးမှအပ တခြားဘာသဲလွန်စမျှ မတွေ့ရ။

သို့သော် စာအိတ်ပေါ်မှာပါသည့် ပေးပို့သူ၏ လိပ်စာကို ဖော်ပြပြီး ဆက်သွယ်ရေးဌာနသို့ မေးမြန်းလျှင်တော့ ၎င်းလိပ်စာ၌ ရှိသည့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို သိကောင်း သိရနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားမိသည်။

တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူမအား “ဟင်နာ” အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သိပါသလား မေးသည့်အခါ သူ့အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ဪ ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်ကိုဝယ်တော့ မူလပိုင်ရှင် မိသားစုမှာ ဟင်နာဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် ကြာပါပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခု အဲဒီမိသားစု ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာများ သိပါသလားခင်ဗျာ’ ကျွန်တော်ဆက်မေးတော့၊

‘အရင် နှစ်အတော်ကြာကြာလောက်ကတော့ ဟင်နာ သူ့အမေကို သက်ကြီးဂေဟာတစ်ခုကို ပို့တာ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒီဂေဟာမှာ စုံစမ်းကြည့်ရင် သူ့သမီး ဘယ်မှာရှိသလဲ သိချင်သိနိုင်မှာပေါ့’ ဟု ဆိုသည်။ ပြီး၊ အဲသည် သက်ကြီးဂေဟာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူပေးသည်။

သည်နံပါတ်ကို ဆက်ကြည့်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုင်သည်။ အမျိုးသမီးက ဟင်နာ၏ မိခင်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြာကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သူတို့ထဲတွင် သူ့သမီးထံ ဆက်သွယ်နိုင်သည့် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုတော့ ရှိကြောင်း၊ ယခု အဲသည်မှာ ဆက်ရှိမရှိ မသိကြောင်း ပြောပြီး နံပါတ်ကိုပေးသည်။

သို့နှင့် အော်ပရေတာအား ဆက်သွယ်ကာ ‘အော်ပရေတာရေ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မဟုတ်တဲ့ အကူအညီလေးတစ်ခု လောက် တောင်းပါရစေဗျာ၊ ပိုက်ဆံအိတ် တစ်အိတ် ကောက်ရထားတာ ပိုင်ရှင်ဆီ ဆက်သွယ်ချင်လို့ပါ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက စာအိတ်ပေါ်မှာ လိပ်စာတစ်ခုပါ တယ်ဗျာ၊ အဲဒီလိပ်စာမှာ တယ်လီဖုန်းရှိခဲ့ရင် နံပါတ်ကလေး သိချင်လို့ပါ’ ဟူ၍ မေတ္တာရပ်ခံတော့ အော်ပရေတာက သူ့အထက်မှ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနှင့် ပြောကြည့်ပါဟု ဆိုသည်။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့နေပြီးနောက်... ‘အဲဒီလိပ်စာမှာ ဖုန်းနံပါတ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဒီလိုမျိုး နံပါတ်ပေးခွင့် မရှိဘူး’ ဟု ပြန်ကြားသည်။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ဆက်ပြောသည်။ မေတ္တာနှင့် ကူညီသော သဘောဖြင့် အဲသည်နံပါတ်ကို သူဆက်သွယ်ကာ ကျွန်တော်ပြောသည့်အကြောင်းကို ပြောပြပေးမည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောရန် သဘောတူသည်ဆိုလျှင် သူဆက်ပေးမည်၊ ဟူ၍။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက ပြန်ဆက်သွယ်သည်။ “ဟောဒီက တစ်ယောက်က ရှင်နဲ့ စကားပြောပါလိမ့်မယ်”

တစ်ဖက်မှ လက်ခံပြောဆိုသူက အမျိုးသမီး

ဂေဟာမှ အမျိုးသမီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီးနောက် သူပေးသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ကြည့်ပြန်ရာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပင် ဖုန်းကိုင်ပြီး ဟင်နာကိုယ်တိုင်သည်လည်း ယခုအခါ သက်ကြီးဂေဟာတစ်ခုသို့ရောက်ရှိနေကြောင်း ပြန်ကြားပြောဆိုသည်။

သည်လောက်ဆိုရင်တော့ ငါ့ဟာက သိပ်မဟုတ်တော့ဘူးဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ စုစုပေါင်းမှ ပိုက်ဆံသုံးဒေါ်လာနှင့် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်နှီးပါးက စာတစ်စောင်သာပါသော ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို ပြန်ပေးနိုင်ဖို့ ဘာကြောင့် သည်လောက် အသည်းအသန် ကြိုးစားနေရပါသနည်း။

သို့သော် ကျွန်တော် မရပ်ဖြစ်။ ဟင်နာရှိနေသည်ဟုယူဆရသော သက်ကြီးဂေဟာသို့ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်သည်။ ဂေဟာမှ ဖုန်းကိုင်သောပုဂ္ဂိုလ်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်နာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရှိပါတယ်’

အချိန်က ည ၁၀ နာရီထိုးနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်မေးမိသည်။ ကျွန်တော် လာတွေ့လို့ရမလားဟူ၍။ တစ်ဖက်လူက တုန့်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ လာချင်လဲ လာကြည့်လေ၊ အပန်းဖြေခန်းထဲမှာ တီဗွီကြည့်နေတုန်းဆိုရင်တော့လဲ တွေ့ရတာပေါ့’ ဟုဆိုသည်။

သူ့အား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ ဂေဟာသို့ ကျွန်တော် ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ ညတာဝန်ကျ သူနာပြုနှင့် ဂေဟာစောင့်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်အား အဝင်မှ ဆီးကြိုသည်။ ဂေဟာ အဆောက်အအုံကြီး၏ တတိယထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ တက်သွားကြသည်။ အပန်းဖြေခန်းမှာ သူနာပြုဆရာမက ကျွန်တော့်အား ဟင်နာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဟင်နာက အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံကေသာက ငွေရောင်မွေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော် မျက်နှာက ရွှင်ပျ သည်။ ဖော်ရွေလှိုက်လှဲသောအပြုံးရှိသည်။ မျက်လုံးများ ကတောက်ပဆဲ။

ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရပုံအကြောင်း ပြောကာ အထဲမှ စာကိုထုတ်ပြသည်။ အပြာရောင် ဖျော့ဖျော့စက္ကူနှင့် လက်ဝဲဘက်ထောင့်နားက ပန်းပွင့် ပုံလေးမြင်တော့ သူ့အသက်ရှုမှားသွားသည်။

‘ဒီစာက မိုက်ကယ်နဲ့ နောက်ဆုံးအဆက်အသွယ် လုပ်ခဲ့တဲ့စာပဲကွယ်’ ဟုဆိုပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ ခဏမျှ တွေ့၍နေသည်။ ထို့နောက် တီးတိုးညင်သာပင် ဆက်၍ပြောသည်။ ‘သူ့ကို တကယ် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းကကိုယ်ကလဲ အသက် ၁၆ နှစ်

လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သိပ်ငယ်သေးတာဆိုတော့ အမေက ခွင့်မပြုဘူး၊ သူကတကယ်လူချောပဲ၊ ရုပ်ရှင် မင်းသား ရှောင်ကွန်နရီပုံမျိုး၊ အင်း မိုက်ကယ် ဂိုးလ် စတိန်းတဲ့၊ သိပ်ကို သဘောထားပြည့်ဝတဲ့လူပါ။ တကယ်လို့ ရှာတွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကို မကြာခဏသတိရတယ်လို့ ပြီးတော့... ဟင်နာ ရုတ်တရက် စကားမဆက်နိုင်၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ထားသည်။ ပြီးမှ ‘သူ့ကို ချစ်နေဆဲပါလို့ ပြောလိုက် စမ်းပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲ လာသည့်ကြားမှ ပြုံးကာ ‘တစ်သက်လုံးလဲ ဘယ်သူနဲ့ မှ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူးကွယ်၊ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သူ့ ထက်သာတယ် မထင်ခဲ့ဘဲကိုး’

ဟင်နာအား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ပထမ ထပ်ကို ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းလာပြီး ထွက်ပေါက်နား ရပ်တော့ အစောင့်က အဘွားကြီးဆီက ဘာများ သိခဲ့ ရသေးလဲ မေးသည်။

လမ်းစလေးတစ်ခုတော့ ရလာကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။ ‘အနည်းဆုံး နာမည်တော့ ပြည့်ပြည့် စုံစုံသိလာရပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခဏတော့ နေလိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဒီအိတ်ပိုင်ရှင်ကို

ရှာရင်းနဲ့ အချိန်အတော်ကုန်သွားပြီ’

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်လိုက်မိသည်။ အိတ်က အညှီရောင် သားရေအိတ် ရိုးရိုးလေး။ နှုတ်ခမ်းသားတစ်လျှောက် ကြိုးအနီရောင် နှင့် သီချုပ်ထားသည်။

အစောင့်က အိတ်ကိုမြင်တော့ ‘ဟာ ခဏနေဦးဗျ၊ ဒါ မစ္စတာဂိုးလ်စတိန်းရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပဲ၊ အဲဒီ ကြိုးအနီနဲ့ ကျွန်တော်မြင်တာနဲ့ မှတ်မိတယ်၊ သူက ဒီအိတ်ကိုခဏ ခဏ ကျပျောက်နေတာ၊ ခန်းမတွေထဲ ကျွန်တော်တွေ တာကိုပဲ အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်လောက်ရှိပြီ’

‘မစ္စတာဂိုးလ်စတိန်း၊ ဟုတ်လားဗျာ၊ ပြောစမ်း ပါဦး’ ကျွန်တော် ပျာပျာသလဲ မေးမိသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်လက်တွေပင် တုန်လာသည်။

‘အဘိုးကြီးက ဒီမှာနေလာတာ ကြာပြီဗျ၊ ရှစ် ထပ်မှာ၊ ဒီအိတ်က သူ့အိတ်ပဲ၊ သေချာတယ်၊ လမ်း လျှောက်ရင်း ကျကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်’

ကျွန်တော် အစောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာ သူနာပြုဆရာမအခန်းသို့ အမြန် ပြန်ပြေးလာ ခဲ့သည်။ အစောင့်ပြောတာကို သူ့အား ပြန်ပြောပြပြီး နောက် သူနှင့် ကျွန်တော် ဓာတ်လှေကားဖြင့် အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာဂိုးလ်စတိန်း အိပ်မနေပါ

စေနဲ့ဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်းလာသည်။

ရှစ်ထပ်မှ တာဝန်ကျ သူနာပြုက ‘မစ္စတာ ဂိုးလ် စတိန်း အပန်းဖြေခန်းထဲမှာပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်၊ သူက ညဘက်စာဖတ်လေ့ရှိတယ်၊ သိပ်သဘောကောင်း တဲ့ ဘာပဲ’ဟုဆိုသည်။

မီးတွေလင်းနေသည့် တစ်ခုတည်းသော အခန်း ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲမှာ လူကြီး တစ်ယောက် စာဖတ်နေသည်။ သူနာပြုက သူ့ထံသွား ပြီး ‘ဘာ ပိုက်ဆံအိတ်ကျပျောက်သလား’ဟု မေးသည်။ မစ္စတာဂိုးလ်စတိန်းက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့် သည်။ ထို့နောက် သူ့အိတ်ထဲမှိုက်ကြည့်ပြီး ‘ဟာ ဟုတ်တယ် မရှိတော့ဘူး’ဟု ဆိုသည်။

‘ဟောဒီ လူကြီးမင်းက ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ် ကောက်ရလာလို့၊ အဲဒါ ဘာဘာအိတ် ဟုတ်မဟုတ် လာ မေးတာပါ’

ကျွန်တော် မစ္စတာဂိုးလ်စတိန်းအား ပိုက်ဆံအိတ် ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အိတ်ကိုမြင်သည်နှင့် သူ စိတ်သက်သာသွားပုံဖြင့် ပြုံးကာ ‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အိတ်ပဲ၊ နေ့လယ်က ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက ထွက်ကျခဲ့ တာဖြစ်ရမယ်၊ အခုလိုပြန်ပေးတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ချင်တယ်ဗျာ’ဟု ဆိုသည်။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ သိဖို့လိုအပ်တဲ့အတွက် အထဲကစာကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ‘ခင်ဗျား စာကိုဖတ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒါတင်မကပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဟင်နာဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာလဲ ကျွန်တော်အခု သိနေပါတယ်’

သူ့မျက်နှာဖြူရောင်သွားသည်။ ‘ဟင်နာ၊ သူဘယ်မှာဆိုတာ ခင်ဗျား သိသလား၊ သူ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား၊ အရင်ကလို ချောသေးလားဗျ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောစမ်းပါဗျာ’ သူက အပြေးအလွှားမေးသည်။

‘သူ ကျန်းမာပါတယ်၊ အရင်တုန်းကလိုပဲ ချောဆဲလှဆဲပါပဲ’ ကျွန်တော်က စာနာစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက ဝမ်းသာမျှော်လင့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးရွှင်စွာ မေးသည်။

‘သူ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါဗျာ၊ နက်ဖြန်သူ့ဆီ ဆက်သွယ်ရအောင်’ သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်း၍ဆုပ်ကိုင်သည်။ ‘ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သူ့ကို သိပ်ချစ်တော့ သူ့ဆီက အဲဒီစာ ရောက်လာတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ တကယ့်ကို ပြီးဆုံးသွားတဲ့

အချိန်ပါ၊ တစ်သက်လုံး ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ဘူး၊ သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော် ကနေ့ထိ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နေခဲ့တာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဖြင့် အခုကျွန်တော့်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ’ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားဖြင့် သုံးထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အဝင်ခန်းမကြီးတွေ မှောင်၍နေပြီ။ အပန်းဖြေခန်းကို သွားသည့် စင်္ကြံလမ်းတလျှောက် မီးမိန့်မိန့်တစ်လုံးနှစ်လုံးသာ လင်းလျက်ရှိသည်။

အခန်းထဲတွင် ဟင်နာတစ်ယောက်တည်း တိဗ္ဗိရှေ့၌ ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

သူနာပြုက သူ့ဆီ လျှောက်သွားသည်။

‘ဟင်နာ’ သူက ခပ်တိုးတိုးခေါ်ပြီး မိုက်ကယ့်ဆီညွှန်ပြသည်။ မိုက်ကယ့်နှင့် ကျွန်တော် အခန်းဝမှာ ရပ်နေသည်။ ‘ဟောဒီက ဦးကိုသိလား’ သူနာပြုက မေးသည်။

ဟင်နာမျက်မှန်ကို နေသားကျအောင် ပြင်ပြီး သေသေချချာ ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။

မိုက်ကယ့်က တိုးညှင်းစွာပြောသည်။ တကယ့်အသံတိုးတိုးလေး၊ ‘ဟင်နာ၊ ကိုယ် မိုက်ကယ့်ပါ၊

မမှတ်မိဘူးလား’

ဟင်နာ အသက်ရှူမှားသွားသည်။ ‘မိုက်ကယ့်၊ ကြည့်စမ်း၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ မိုက်ကယ့်ရယ်၊ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား၊ ကြည့်စမ်း၊ မိုက်ကယ့်ရယ်’

သူ ဟင်နာထံ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်သွားသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်ရော သူနာပြုဆရာမပါ ဝမ်းသာလိုက်လှ၍ ကျသောမျက်ရည်များနှင့် အနီးမှ အသာစွာခွဲကြသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ကံကြမ္မာများ ထူးခြား ဆန်းကြယ်လိုက်တာ၊ သည်အတိုင်းဖြစ်ရမယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းပြီးတဲ့ ကိစ္စမှန်ရင် နောက်ဆုံးဖြစ်ကို ဖြစ်လာရတာပဲ’ ကျွန်တော်မှတ်ချက်ချမိသည်။

နောက် သုံးပတ်ခန့်အကြာတွင် သက်ကြီးဂေဟာမှ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ ‘လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခု တက်ရောက် ချီးမြှင့်နိုင်မလားလို့ပါ၊ မိုက်ကယ့်နဲ့ ဟင်နာတို့ လက်ထပ်ကြတော့မလို့’ ဟူ၍။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲက တကယ်ဝမ်းမြောက် အံ့ဩဖွယ်ပင်။ သက်ကြီးဂေဟာမှာ နေကြသူအားလုံး ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဆင်ယင်ကာ အခမ်းအနားတွင်

ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသည်။

ဟင်နာက အညှီရောင်ပျော့ပျော့ ဝတ်စုံနှင့် လှပနေသည်။ မိုက်ကယ့်က အပြာရောင်ရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လူပျိုရဲလုပ်ခိုင်းသည်။

ဂေဟာက သူတို့အတွက် သီးသန့်အခန်း စီစဉ်ပေးသည်။ အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် သတို့သမီးနှင့် ၇၉ နှစ်အရွယ် သတို့သားတို့ လူငယ်လူရွယ် ဇနီးမောင်နှံပမာ ယုယကြင်နာလျက် ရှိပုံကို ကြည့်နူးဖွယ် မြင်တွေ့ကြရသည်။

နှစ်ပေါင်း ၆၀ နီးပါး ရှည်ကြာခဲ့သည့် အချစ်ဓာတ်လမ်းတစ်ခု၏ အလှပဆုံး နိဂုံးရှုခင်းပေတည်း။

[မှုရင်း။ ■ Arnold Fine ၏ The Wallet]

* * *

ဆန်းသစ်တီထွင်တတ်တဲ့သတ္တိ

ကျွန်တော်၏ သီးသန့်ကမ္ဘာထဲမှာ အဖိုးတန် မှတ်ကျောက်ကလေးတွေ ရှိသည်။

ခရီးသွားသည့်အခါ လမ်းညွှန်မြေပုံကို ကြည့်သလို ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ကျွန်တော်မကြာခဏ လှန်လှော့ရ၊ ရည်ညွှန်းကိုးကားရသည့် အယူအဆများ၊ စကားများ၊ အဖြစ်အပျက်အချက်အလက်များ၊ မှတ်သားထားချက်များကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်မှတ်ကျောက် ရတနာတွေထဲမှာ စစ်တုရင် လောကက ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လည်း ပါဝင်သည်။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ နိုင်ငံတကာ ပြိုင်ပွဲတစ်ခု၌ ဖရင့်(က)မာရှယ်အမည်ရှိ စစ်တုရင် သမားတစ်ယောက်သည် စစ်တုရင်ခုံပေါ်မှာ မြင်ရဘူးသမျှထဲ

တွင် အလှပဆုံးရွှေကွက်ဟု တသသပြောဆိုကြရသည့် ကစားကွက်တစ်ခုကို ပြသခဲ့ပါသည်။ ပွဲက အရေးကြီးသော ပွဲတစ်ပွဲ။ တစ်ဖက်မှ ရှုရှားစစ်တုရင်သမားနှင့် လက်ရည်ညီကာ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နေရသည့် အနေအထား။ တစ်ဖက်လူက မာရှယ်၏ ဘုရင်မကို အဆက်မပြတ် ဖိတိုက်နေသည်။ ဘုရင်မဆိုသည်က စစ်တုရင်ခုံပေါ်၌ အကြီးမားဆုံး ထိုးစစ်လက်နက်။ ထို့ကြောင့် ထုံးစံအားဖြင့် ဘုရင်မ၏ လုံခြုံရေးကို အထူးသတိထားကြသည်။ ယခုလောလောဆယ် မာရှယ်၌ သူ့ဘုရင်မအတွက် ရွှေကွက်သုံးလေးကွက် ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ အစဉ်အလာအတိုင်း ဘေးအကင်းဆုံးနေရာသို့ သူရွှေသွားလိမ့်မည်ဟု ပရိသတ်က မျှော်လင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မာရှယ်မရွှေသေး။ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ကိုအပြည့်သုံးကာ ကစားကွက်အနေအထားကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သူစဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ ဘုရင်မကို ကောက်ကိုင်သည်။ ခဏလေးကိုင်ထားသေးသည်။ သည့်နောက်တွင်မှ လုံးဝရွှေရန် မသင့်ဟု ထင်ရသည့် အကွက်မှာ သွားချထားလိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ ဘုရင်မကို လှမ်းစားနိုင်သည့် ရန်သူ့အရပ်သုံးရပ်တိတိ ရှိနေသည်။

ဟာ၊ ဘုရင်မကို သည်အတိုင်း အချောက်တိုက်အစားခံလိုက်တော့မှာလား။ ဘုရင်မဆိုသည်က လုံးဝလွတ်ပေါက်မရှိတော့ဘူးဆိုသည့် အနေအထားမျိုးကျမှသာ အဆုံးရှုံးခံရမည့် အရာဖြစ်သည်။ ဘေးမှပွဲကြည့်ပရိသတ်သာမက တစ်ဖက်က ကစားနေသူပါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သို့သော် ခဏအကြာမှာတော့ သူတို့အားလုံး သဘောပေါက်သွားကြသည်။ မာရှယ်ရွှေလိုက်သော အကွက်သည် အလွန်အလွန် ထူးခြားကောင်းမွန်သည့် ကစားကွက်တစ်ခု ဖြစ်နေချေသည်။ သူ့ဘုရင်မသည် အစားခံရမည့်အကွက်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေတာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် သူ့ကိုဘယ်အကောင်နှင့် စားသည်ဖြစ်စေ စားပြီးသည့်နောက်မှာ တစ်ဖက်လူ မချရှုံးရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှမရတော့ဘူးဆိုတာ မြင်လိုက်ပြီး သည့်နောက်တွင် ရှုရှားစစ်တုရင်သမား ဆက်မကစားတော့ပဲ အရှုံးပေးသွားလေသည်။

စောစောက မထင်မှတ်သော ရွှေကွက်ကြောင့် ယောင်တိယောင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့သော ပရိသတ်သည် သည်တော့မှ သတိပြန်လည်ကာ စစ်တုရင်ခုံပေါ်သို့ ငွေစက္ကူတွေ ဝိုင်းအုံကြုံချကြသည်။ မာရှယ်က ဘုရင်မကိုစတေးသည့် ရှားပါး၍ ရဲတင်းလှသော ကစားကွက်

ဖြင့် အနိုင်ယူသွားခြင်းပေတည်း။

မာရယ်၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို စိစစ်ကြည့်သည့် အခါ ယခုပွဲ၌ သူအနိုင်ရ မရဟူသည် အဓိကကျသည် ဟု ကျွန်တော် မယူဆ။ ဘုရင်မကို ၎င်းအကွက်ပေါ် ရွှေ့ပစ်ခဲ့ခြင်းသက်သက်သည်လည်း သည်လောက်ကြီး အရေးပါလှသည်ဟု ကျွန်တော်မဆိုချင်။ တကယ်အဓိက ကျသည်က ဘုရင်မကို သည်အကွက်ပေါ်ရွှေ့လျှင် အစားခံရမှာပဲ။ တခြားဘယ်ကိုရွှေ့မလဲဟူ၍ သမားရိုးကျ အတိုင်းမစဉ်းစား၊ အစားခံရမယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပြီ၊ ဟို ကောင်နဲ့စားရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ဒီဘက်ကကောင်နဲ့ စားရင်ကော စသည်ဖြင့် တွက်ချက်ရင်း၊ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုစားစား ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ချည်းပဲဆိုတာ ဘွားကနဲ သွားမြင်လောက်အောင်အထိ သမားရိုးကျ အတွေးဘောင်၏ အပြင်ဘက်မှာ အချိန်ကြာကြာ သူ စဉ်းစားနေခဲ့သည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ သူသည် သမားရိုးကျ ကစားနည်း ကစားဟန်တွေ၊ အစဉ်အလာ ကစားကွက် ဘောင်တွေ၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ လွဲကားမှလွဲစေ မိမိအတွေး မိမိအယူအဆဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်မည်ဟူသော စိတ်မျိုးရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့်၊ သည်တစ်ပွဲမှာ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မာရယ်ကား နောက်ဆုံး၌ အောင်ပွဲခံမည့်သူသာ

ဖြစ်သည်။

မာရယ်၏ အကြောင်းကို ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော့် ဘဝအတွက် လမ်းညွှန်ချက်များ စာရင်းမှာလည်း “ဘုရင်မကို စတေးရမဲ့အချိန်လား စဉ်းစား”ဟူသော စကားတစ်ခု ရေးသွင်းထားခဲ့ပါသည်။ သည်လမ်းညွှန်ချက်ကို သုံးစွဲရမည့် အနေအထားများကလည်း လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည့် အချိန်အခါမျိုးမှာ ဘွားကနဲပေါ်လာတတ်ပါသည်။

* * *

အဲသည်အတွေးလေးကို ခဏသိမ်းထားပေးပါ။ ယခု ကျွန်တော့်မှတ်ကျောက်ရတနာစုထဲမှ နောက်တစ်ခုကို ထုတ်ပြပါရစေ။

တင်ကာတွိုင်း (Tinkertoy) ဟု ဆိုလိုက်လျှင် ကလေးတုန်းက ကစားခဲ့ကြသည့် ဆောက်လုပ်ရေး ကစားစရာပစ္စည်းဆိုတာ အမှတ်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ဗူးရှည်ကြီးတွေနှင့်လာသည်။ အထဲမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ဆက်၍ရသော သစ်သားတုံးများ၊ ဘီးလုံးများ၊ အတံတိုရှည်များ ပါသည်။

သည်လိုပါ။ လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်တော်

ကျောင်းသားလေးများအား ပန်းချီပညာ သင်ကြားပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သည်အခါ သင်တန်းအစပိုင်း၌ သူတို့အား စမ်းသပ်ရန်အတွက် တင်ကာတွိုင်းတွေ ကျွန်တော် အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူတို့တွေဆီမှာ တီထွင်ဖန်တီးတတ်သည့် စွမ်းရည် ဘယ်လောက်စီ ပါကြသလဲသိချင်၍ ဖြစ်သည်။ သင်တန်းအစပိုင်း တနင်္လာနေ့မျိုးမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်စီ၏ရှေ့၌ တင်ကာတွိုင်းဗူးငယ် တစ်ဗူးစီ ကျွန်တော်ချထားပေးပြီး ဒါတွေနှင့် ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကို သေသေချာချာ တိတိကျကျမဟုတ် ခပ်တိုတို ခပ်လုံးလုံးပြောပါသည်။ “တင်ကာတွိုင်းနဲ့ မင်းတို့ ဘာတစ်ခုခု လုပ်လို့ရမလဲ လုပ်ကြည့်၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ အချိန် ၄၅ မိနစ်ရတယ်၊ ဒီအပတ်တစ်ပတ်လုံး ကျန်တဲ့ရက်တွေလဲ ၄၅ မိနစ်စီပဲ”ဟူ၍။

ကျောင်းသားတချို့က ရုတ်တရက် ဘာကစရာမှန်းမသိ၊ သူများတွေ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်ကြသည်။ အတော်များများကတော့ ဗူးထဲမှာပါသည့် ညွှန်ကြားချက်တွေဖတ်၊ ပြထားသည့် နမူနာပုံစံတွေကြည့်ကာ အဲသည်အထဲက တစ်ခုကိုရွေးပြီး အဲသည်အတိုင်း တည်ဆောက်ကြသည်။ သင်တန်းတစ်သုတ်မှာ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်လောက်ကတော့ တင်ကာတွိုင်းဗူးထဲမှာ ပါတာတွေနှင့်ချည်း ကျေနပ်မနေ။ ၎င်းကပေးသည့် တီထွင်

ဖန်တီးမှု အတိုင်းအတာဘောင်ကို ဖောက်ထွက်ကာ ခဲတံတို့၊ စက္ကူညပ်သည့်ကလစ်တို့၊ ကြိုးတို့၊ ဗလာစာရွက်တို့စသဖြင့် ပန်းချီစတူဒီယိုခန်းထဲမှာ ရနိုင်သည့် အခြားပစ္စည်းအတိုအထွာတွေပါ ပေါင်းစပ်အသုံးပြုပြီး ပုံစံသစ်တွေ ဖန်တီးတည်ဆောက်တတ်တာ တွေ့ရစမြဲဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပန်းချီချိန်သာမဟုတ်ဘဲ အခြား အားလပ်သည့် အချိန်များတွင်ပါ တင်ကာတွိုင်းများနှင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စမ်းသပ်တည်ဆောက်ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူတည်ဆောက်ထားသည့် ပုံစံတွေက ပန်းချီစတူဒီယိုမှ စတုရန်းတစ်ခန်းလုံးပြည့်ရုံမက သူ့နေအိမ် မြေတိုက်ခန်းပါ ပြည့်လှနီးပါးဖြစ်နေသည်။

သည်ကျောင်းသား ပါလာသည့်အတွက် ကျွန်တော် အထူးဝမ်းမြောက်ရသည်။ သူက တီထွင်ဖန်တီးတတ်သောဉာဏ် ထူးကဲရင့်သန်လှသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဆီက ကျွန်တော်ပါ ပညာရသည်။ ပြီး၊ သူ၏ဖန်တီးမှုစွမ်းအားတွေက တခြားကျောင်းသားများဆီသို့ပါ ကူးစက်သွားရာ ကျွန်တော့်မှာ အလိုအလျောက် လက်ထောက်နည်းပြတစ်ယောက်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် တခြား အလားတူကျောင်းသားမျိုးတွေကို ကျွန်တော်က ‘ဘုရင်မပါထိုးကေး ကစားတက်သူများ’ ဟု မြင်ပါသည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ သည်လိုတိထွင်တတ် ဖောက်ထွက်တွေးတတ်သူများကို ချီးမြှောက်အားပေးသည့်အခါ သူတို့နှင့် တွေးနည်းတွေးဟန်မတူသည့် အခြား ကျောင်းသားများ စိတ်ပျက်သွားနိုင်တာ တွေ့ရသည်။ “ကျွန်တော်က အဲဒီလို ဖန်တီးတတ်တဲ့လူမျိုးမှမဟုတ်တာ” ဟူ၍ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က ပြောလာတတ်သည်။

“ညအိပ်တဲ့အချိန် မင်းအိပ်မက်တွေဘာတွေ မမက်ဖူးဘူးလား” သည်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မက်တာပေါ့ဆရာ”

“ဒါဖြင့် မင်းအိပ်မက်တွေထဲက အထူးဆန်းဆုံးတစ်ခုလောက် ပြောစမ်းပါ”

သည်အခါ ကျောင်းသားက သူလေထဲမှာပျံနေတာတို့၊ တစ်ခြားဂြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခု ရောက်သွားတာ၊ ကာလယန္တရားနှင့်ပါသွားတာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ခေါင်းသုံးလုံး ပေါက်လာတာ စသဖြင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား မဖြစ်တန်ရာတာတွေ သူ့အိပ်မက်ထဲကြုံရဘူးတာ လျှောက်ပြောမည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ မင်းဟာတွေက တကယ့်စိတ်ကူးစိတ်သန်းအဆန်းအပြားတွေ မဟုတ်ဘူးလားကွ၊ ဒါတွေမင်းကို ဘယ်သူစဉ်းစားပေးသလဲ”

ပါ အားလုံး စိတ်ခပ်တိုတိုဖြစ်နေကြသည်။ ထစ်ခနဲဆိုရန်ထဖြစ်ကြမည့် ပုံစံမျိုး။

သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးစားပွဲမှာ ကြည့်ကောင်းသည့် လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲထိုင်နေတာ တွေ့ရသည်။ ဝတ်စားထားတာက နွေရာသီဖက်ရှင် အပြည့်အစုံ။ အကြေးသား ဖျင်ထည်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီနှင့်။ သားရေကွင်းထိုးဖိနပ်အကောင်းစားနှင့်။ အမျိုးသားက အရပ်သိပ်မမြင့်သော်လည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်။ သံလွင်ရောင် အသားအရေနှင့်၊ အနက်ရောင်ဆံပင်နှင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်။ အမျိုးသမီးက အသားဖြူဖြူ ၊ ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင်။ စားပွဲထိုးကို စောင့်နေဆဲ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ ချစ်တင်းစကားတွေ တီးတိုးဆိုကြသည်။ တခစ်ခစ်ရယ်ကြသည်။ ပြီး၊ အားပါးတရ ရယ်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား နေရာမှရုတ်တရက်ထကာ သတ္တုစားပွဲလေးကိုမပြီး ဆိုင်ရှေ့အောက်ဖက်နားရှိ ရေထဲဆင်းသွားသည်။ ရေသိပ်မနက်သည့် တစ်နေရာမှာ စားပွဲကိုချပြီး အမျိုးသားက တစ်ယောက်တည်း ပြန်တက်လာကာ ကုလားထိုင်နှစ်လုံးယူသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အမျိုးသမီးအား ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ကျကျနန

“ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖြစ်တာပဲ”

“အေးပေါ့ကွ၊ ညအိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းခေါင်းထဲပေါ်လာတာ၊ ဟုတ်တယ်မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီဆန်းဆန်းပြားပြား စိတ်ကူးတွေ အိပ်နေတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘဲ အခုလို နိုးနေတဲ့အချိန်အတန်းထဲမှာ ဖော်ကြည့် တွေးကြည့်ပေါ့ကွ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

* * *

နောက်ထပ်မှတ်ကျောက်တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြီးလျှင်တော့ ကျွန်တော့်စကားတွေအားလုံး ဆက်စပ်မိကာ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာပါလိမ့်မည်။

ပူအိုက်သော နွေရာသီနေ့တစ်နေ့ မြေထဲပင်လယ်ထဲရှိ ခရီးကျွန်းမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းအနီး ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ရွက်ဖျင်အမိုးအောက်မှာ နေရိပ်ခိုကာ အအေးသောက်ရင်း ကျွန်တော်ထိုင်နေသည်။ အပူချိန် ၃၇ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်ရှိနေပြီး လေကငြိမ်နေသည်။ ဆိုင်မှာ လူကလည်း ပြည့်ကျပ်နေရာ စားသောက်ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေရော ဧည့်သည်တိုးရစ်(စ)များ

နေရာချပေးပြီး နောက်တစ်လုံးမှာ သူထိုင်သည်။ ရေကခါးလယ်လောက်။ ဘာလုပ်ကြပါလိမ့်ဟု သူတို့အား စောင့်ကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ် သဘောကျသွားကာ တဟားဟားရယ်ပြီး ဝိုင်းဝန်း ဩဘာပေးကြသည်။

သည်အချိန်မှာ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ပေါက်ချလာသည်။ သူတို့ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ နောက်တော့ စားပွဲခင်းရယ်၊ လက်သုတ်ပုဝါရယ်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေရယ်ယူကာ ရေထဲဆင်းသွားပြီး စားပွဲကိုခင်းကျင်းပေးသည်။ ပြီး သူတို့ စားစရာမှာကြားတာတွေမှတ်သားသည်။ သူ့ရေထဲဖြတ်ပြီး ပြန်လာတော့ ကုန်းပေါ်ရှိ ဧည့်သည်ပရိသတ်က သူ့ကို လက်ခတ်ဩဘာပေးကာ ချီးကျူးကြသည်။ အတော်လေးကြာတော့ လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့်အတူ သူပြန်ထွက်လာသည်။ လင်ပန်းပေါ်၌ ရေခဲချိုင့်ထဲတွင်ထောင်ထားသည့် ရှန်ပီနိုပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်။ သူက ရေထဲခပ်ရဲရဲပင် တစ်ကြိမ်ထပ်ဆင်းသွားပြီး ခွက်များထဲ ရှန်ပီနိုပုလင်းပေးသည်။ ရေမောင်နှံက ရှန်ပီနိုခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်မြှောက်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တို့စ်လုပ်သည်။ ပြီးစားပွဲထိုးကိုရော ဆိုင်ထဲကပရိသတ်တွေဆီသို့ပါ ခွက်ကို ကိုင်မြှောက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သည်အခါ ပရိသတ်က

တစ်ပျော်တစ်ပါး အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ပြီး စားပွဲများ ပေါ်တွင် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့် ပန်းအိုးများထဲမှ ပန်းတွေကောက်ယူကာ မောင်နှံဆီသို့ ပစ်ပေါက် အားပေးကြလေသည်။

သည်နောက်တွင် တခြား စားပွဲသုံးလုံးလည်း ရေထဲဆင်းကာ နေ့လည်စာစားပွဲကို အတူတွဲ ကျင်းပ ကြသည်။ စောစောက မကြည်လင်သည့် ဆိုင်ဝန်းကျင် သည် ယခုတော့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွား ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။

စတိုင်အကျဆုံး နွေရာသီဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတာ မို့လို့ ရေထဲမဆင်းရတော့ဘူးလား။

စားသုံးသူက ရေထဲရောက်နေရုံနှင့် စားပွဲထိုးက သူ့ကို အစားအသောက် သွားမပို့တော့ဘူးလား။

တစ်ခါတစ်ရံ ထုံးစံဆိုသော စည်းကြောင်းကို ကျော်သင့်လျှင် ကျော်ရပါမည်။ စာသင်ခန်းမှာမှ မဟုတ် ပါ။ စစ်တုရင်ပွဲမှာမှ မဟုတ်ပါ။ ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရသည့် အနေအထားတွေက တင်ကာတိုင်းဗူးနှင့် ဖန်တီးမှု စွမ်းရည်စမ်းသပ်သလို၊ စစ်တုရင်ပွဲတစ်ပွဲ အကြိတ် အနယ် ဆင်နွှဲရသလို ဖြစ်လာသည့်အခါမျိုးမှာ စည်း

ဘောင်တွေ ဖောက်ထွက်ပြီးတွေးကာ ဘယ်သူမှ ထင် မထားသည့် အကွက်ထဲ ဘုရင်မကို ရွှေထည့်လိုက် တာမျိုး လုပ်တတ်ရပါမည်။

[မူရင်း။ ■ Robert Fulghum ၏ Go Ahead. Be Creative!]

* * *

သားသမီးကိုချစ်သလား၊ အညွန့်တုံးအောင် မပြောပါနှင့်

‘ဟဲ့ကောင် ငတုံး၊ နင် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျ ပါလားဟဲ့’

သည်စကားကို ပြောလိုက်သူက အမျိုးသမီး ရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဆင်မပြေတာတွေ တိုးလိုးတန်းလန်းထားပြီး လစ်ထွက်သွားသည့် သူ့သား ကို လှမ်းအော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အသံက တန်ရုံမဟုတ်။ ခုနစ်အိမ် ကြား ရှစ်အိမ်ကြားဖြစ်ရာ ကောင်လေး အတော်ရှက် သွားသည်။ မျက်နှာအောက်ချကာ အမေ့အနား ခပ်ကုတ် ကုတ် ပြန်လာသည်။

ဒါက လူတစ်ယောက်၏ ဘဝအတွက် ကြီးကျယ် လှသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့

သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ မကြီးကျယ်ဘူးထင်ရသည့် သည်လိုကိစ္စကလေးများသည် ကာလရှည်ကြာ တည်တံ့ စွဲမြဲနေတတ်ကြပါသည်။

ပြောသူစိတ်ထဲတွင် တကယ်မရည်ရွယ်ဘဲ ထွက် သွားခြင်းသာဖြစ်သည့် အဲသည့်စကားလုံးများမှာ ကြီး မားသော တန်ခိုးစွမ်းအားတွေ ပါရှိနေတတ်သည်။

‘ဟဲ့ကောင် ငတုံး၊ နင် ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျ ပါလားဟဲ့’၊ တဲ့။

သည်စကားမျိုးသည် ပြောပြီး ပျောက်မသွား။ အပြောခံရသူ နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ကျန်ရစ်တတ် သည်။

* * *

တစ်လောက မယ်လကမ်ဒဲလ်ကော့ဖ် အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ သူ့ထံမှ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ကြားခဲ့ရသည်။

ဒဲလ်ကော့ဖ်က အသက် ၄၈ နှစ်ရှိပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် ၂၄ နှစ်လုံးလုံး စာရေးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုခဲ့သည်။ အဓိက က ကြော်ငြာလုပ်ငန်းနယ်ပယ်၌ ဖြစ်သည်။ သူပြော၍ သိရသည်က၊

ငယ်စဉ်က ဒဲလ်ကော့ဖ်သည် အလွန်ရှက်တတ်

ဘာကောင်မှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ တစ်နေ့ ငါဘာဖြစ်ရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးလဲ လုံးဝမရှိခဲ့ဘူး၊ ဒီမှတ်ချက်စကား လေးလဲ ဖတ်ပြီးရော ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် တန်းရေးတော့တာပဲ၊ ဒါက ကျွန်တော် စိတ်ကူးနေတာ ကြာပြီ၊ မရေးရဲလို့ မရေးဘဲနေခဲ့တာ’ သူက ဆိုသည်။

အဲသည်နှစ်တစ်နှစ်လုံး သူဝတ္ထုတိုတွေ ရေးသည်။ ပြီး၊ ဆရာမ ဘရောက်(ချ)ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ခိုင်းသည်။

ဆရာမက သူ့ကိုအားပေးသည်။ သို့သော် မြှောက် မပြော။ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ဝေဖန်သည်။ ‘ဆရာမအားပေးတာက ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်သ လောက် အနေတော်ပဲဗျ’၊ တဲ့။ ဒဲလ်ကော့ဖ်ကဆိုသည်။

သူတို့ ကျောင်းသတင်းစာတွင် သူက တွဲဖက် အယ်ဒီတာ ခန့်အပ်ခံရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု တက်လာသည်။ သူ့မျှော်မှန်းချက်နယ်ပယ် ကျယ်ဝန်း လာသည်။ အောင်မြင်သော၊ စိတ်ကျေနပ်ချမ်းသာဖွယ် ကောင်းသော ဘဝလမ်းကြောင်းတစ်ခုပေါ် သူ စတင် ခြေချမိသည်။

ဆရာမကသာ သူ့အဖြေစာရွက်ပေါ်မှာ အဲသည် မှတ်ချက်ကလေး ရေးမပေးခဲ့လျှင် သူ့ဘဝအတွက် သည်လို ပြောင်းလဲချက်ကြီးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်

ကြောက်တတ်သူ၊ လူတောမတိုးရဲသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း နည်းသည်။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလည်း အလွန်နည်းခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်နေ့ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာမ ရှည်ဘရောက်(ချ)က သူတို့အတန်း သားများအား စာတစ်ပုဒ်ရေးခိုင်းသည်။ ဆရာမက သူတို့အား To Kill a Mocking Bird လုံးချင်းဝတ္ထု ကို သူ့အတိုင်း မရပ်ဘဲ ဆက်ရေးမည်ဆိုက မည်သို့ ရေးမည်လဲဟု ဝတ္ထုတစ်ခန်းစာလောက်စီ စမ်းရေးခိုင်း ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒဲလ်ကော့ဖ်လည်း တစ်ခန်းရေးပြီး ဆရာမထံ တင်သည်။ အဲသည်တုန်းက သူ့ဘာတွေရေးခဲ့သည်၊ ဆရာမက အမှတ်ဘယ်လောက်ပေးခဲ့သည်ဆိုတာ သူ မမှတ်မိတော့။ သို့သော် သူမှတ်မိသည့်အရာ၊ ဘယ် သောအခါမှလည်း မေ့ပျောက်မှာ မဟုတ်တော့သည့် အရာက သူ့စာနားတွင် ဆရာမ ရေးသားခဲ့သည့် မှတ်ချက်စကားဖြစ်သည်။

‘အရေးအသားကောင်းသည်’၊ တဲ့။

စာက ဒါလေးပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်ဟာလေး ကပင် သူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

‘ဒီစာလုံးတွေ မဖတ်ရခင်အထိ ကိုယ့်ကိုကိုယ်

မဟုတ်ဟု ဒဲလ်ကော့ဖ် ယုံကြည်ခဲ့သည်။

သူတို့ အထက်တန်း ကျောင်းသားဟောင်းတွေ နှစ် ၃၀ ပြည့် တွေ ဆုံပွဲပြုလုပ်သည့်အခါ သူသွားရောက် ခဲ့သည်။ အငြိမ်းစားယူပြီးနေပြီဖြစ်သည့် ဆရာမ ဘရောက်(ချ)ကို သူတွေ့ဆုံကာ ဆရာမ၏ မှတ်ချက် စကားလေးတစ်ခုက သူ့ဘဝကို မည်မျှ ပြောင်းလဲစေခဲ့ ကြောင်း သူပြောပြသည်။ ဆရာမက သူ့အား စာရေး ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စေ မည့် ယုံကြည်စိတ်ပေးခဲ့သဖြင့် နောက်တွင် သူက တစ်ဖန် အဲသည်ယုံကြည်စိတ်ကို နောင်တစ်နေ့ သူ၏ ဇနီးဖြစ်လာမည့် အမျိုးသမီးထံ လက်ဆင့်ကမ်းပေးနိုင် ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု သူမသည်လည်း စာရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့ပြင် သည်မျှတွင်မကသေးဘဲ သူ့ အလုပ်ဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်က ဒီပလိုမာ တစ်ခုရရန် ကြိုးပမ်းနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် က သူ့ထံမှ အကြံပြုလမ်းညွှန်မှု လာရောက် တောင်းခံခဲ့ ကြောင်း၊ ဤသို့တောင်းခံခြင်းမှာလည်း သူ့အား စာရေး ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် လေးစားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ စသည်များပါ သူပြောပြခဲ့သည်။

သည်အကြောင်းကြားရတော့ မစွစ်ဘရောက်(ချ) ရင်ထဲတွင် အတော်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားသွားရသည်။

‘ဆရာမရဲ့ မှတ်ချက်စကားလေးဟာ သည်လောက်

ဝေးဝေးလံလံအထိ ခရီးပေါက်ခဲ့ပါကလား ဆိုတာ ဆရာမရောကျွန်တော်ပါ သည်အခိုက်အတန့်မှာ တစ် ပြိုင်တည်း ခံစားနားလည်လိုက်ရသလိုပဲဗျာ' ဟူ၍ ဒဲလ်ကော့ဖ်က ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

* * *

'ဟဲ့ကောင် ငတုံး နင်ဘာတစ်ခုမှ အသုံးမကျ ပါ လားဟဲ့' ဟူသော နှိပ်ကွပ် ဆဲဆိုစကားနှင့်၊ 'အရေးအသား ကောင်းသည်' ဟူသော ချီးမွမ်းအားပေးစကား။

တိုတောင်းသောစကားလေး တစ်ခွန်းစီပင်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို လုံးလုံး လျားလျား ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည့် တန်ခိုးသတ္တိ ကိုယ်စီ ရှိကြပါပေသည်။

[မှရင်း။ ■ Bob Greene ၏ Words That Changed a Life]

* * *

တကယ့်ပြဿနာလား
တော်ရုံအဆင်မပြေတာလား

၁၉၅၉ခုနှစ် နွေရာသီက ဖြစ်ပါသည်။
အပန်းဖြေစခန်းဟိုတယ်ငယ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ညဘက် ဧည့်ကြိုဆောင်တွင် ဧည့်လက်ခံစာရေးအဖြစ် ဆောင်ရွက် ရသည်။ မြင်းစောင်းမှာလည်း ကူလုပ်ပေးရသည်။
ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၊ မန်နေဂျာလည်းဖြစ်သူ နှင့် ကျွန်တော်အစေးမကပ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် သည်လူက သိပ် ဖက်ဆစ်ဆန်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးကို ခပ်တုံးတုံး ခပ်အအတွေ့ သူ့ကိုရိုသေ အောက်ကျိုသူတွေချည်း ဖြစ်စေချင်သည်ဟု မြင်နေ သည်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ၂၂ နှစ်။

တက္ကသိုလ်ကဆင်းစ။ ကိုယ့်အယူအဆကိုယ် လွတ်လွတ် လပ်လပ် စွတ်ပြောနေတတ်သည့်အချိန်။

အဲသည် တစ်ပတ်က ဝန်ထမ်းတွေအတွက် နေ့ လယ်စာကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် တစ်ပုံစံတည်းကျွေးနေ သည်။ မီယင်နာဝက်အူချောင်းနှစ်ချောင်း၊ ဂေါ်ဖီချဉ် တစ်ပုံ၊ ပေါင်မုန့်က အောက်သိုးသိုး။ ပြီး၊ အဲသည် နေ့လယ်စာအတွက် ကျသင့်ငွေကို ကျွန်တော်တို့ လခ ထဲက ဖြတ်သေးသည်။ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသည်။

အဲသည်အဆိုးဝါးဆုံးအပတ် သောကြာနေ့ည ၁၁ နာရီလောက် ကျွန်တော် ဧည့်ကြိုခန်းမှာရှိစဉ် ညအလှည့် စာရင်းစစ်က ဂျူတီဝင်လာသည်။ သူရောက်ပြီး ခဏ မှာ ကျွန်တော် စားဖိုဆောင်ထဲဝင်သွားတော့ စားဖိုမှူး အတွက် ပေးထားသည့်ညွှန်ကြားစာတိုတစ်ရွက် သွား တွေ့သည်။ အဲသည်စာအရဆိုလျှင် ဝန်ထမ်းများအား ဝက်အူချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖီချဉ်ကို နောက်ထပ်နှစ်ရက် ဆက်ကျွေးဦးမည့်သဘော ဖြစ်နေသည်။

အဲသည်မှာ ကျွန်တော် ဒေါသပုန်ထတော့သည်။ ကျွန်တော် ဒေါသကို ဖော်ထုတ်ပြသဖို့ရာ နောက်ထပ် ပရီသတ်ကောင်းကောင်းလည်း မရှိရာ ညစာရင်းစစ် ဆစ်ဂမန်ဝိုးလ်မင်းထံမှာပဲ ပွင့်ချရတော့သည်။

ဦးနောက်နှင့် နှလုံးသား

သည်နေရာကို ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်ကုန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝက်အူချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖီချဉ်တွေ ပန်းကန် ပြားတစ်ချပ်အပြည့် ထည့်ယူသွားပြီး ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကို နိုးကာ အဲသည်ပန်းကန်နှင့် ပေါက်ပစ်ခဲ့မည်အကြောင်း၊ ဘယ်ကောင်မျှ ကျွန်တော့်အား ဝက်အူချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖီ ချဉ်ချည်းပဲ တစ်ပတ်လုံးစားခိုင်းပြီး အဲသည်အတွက် ပိုက်ဆံတောင်းတာမျိုး လုပ်၍မရကြောင်း၊ အဲသည် ဝက်အူချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖီချဉ်ကို တစ်ပတ်မပြောနှင့် တစ်ရက်ပင် မစားနိုင်ကြောင်း၊ သည်ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ပင် နည်းနည်းမှ အသုံးမကျကြောင်း၊ ကျွန်တော်အထုပ် အပိုးပြင်ပြီး သွားတော့မည့်အကြောင်း၊ စတာတွေ ရေရေလည်လည် ပြောပစ်နေသည်။

တစ်ယောက်တည်း ဒေါသတကြီး စွတ်ပြောနေ တာ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာသည်။ ပြောတာမှရိုးရိုး မဟုတ်၊ သံကုန်ဟစ်လိုက်သေးသည်။ ယင်ရိုက်သည့် အပြားနှင့် စားပွဲခုံကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လိုက်သေး သည်။ ကုလားထိုင်တွေခြေနှင့် ကန်သည်။ ဆံတာ ဆို တာလည်း မိုးမွန်နေသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲနေသည့် တစ်ချိန် လုံး ဆစ်ဂမန်ဝိုးလ်မင်းက ခွေးခြေမှာထိုင်ကာ စိတ် ပင်ပန်း ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်

နေသည်။

သူ့အတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်စရာ အကြောင်းကလည်း လုံလောက်စွာ ရှိနေသည်။ သူက နာဇီတို့၏ အောက်ရုဗစ်အကျဉ်းစခန်းမှ မသေ၍ လွတ်မြောက်လာသည့် ဂျူးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အောက်ရုဗစ်မှာ သူ သုံးနှစ်ကြာခဲ့သည်။ လူကပိန်သည်။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုသည်။ သူက ညဆိုင်းအလုပ်လုပ်ရတာကို သဘောကျသည်။ အကြောင်းက ညဘက်မှာ တိတ်ဆိတ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားတွေးတောခွင့်ရသည်။ ပြီး၊ ကြိုက်သည့်အချိန် စဖိုဆောင်ထဲဝင်သွား စားစရာကအဆင်သင့်။ ဗီယင်နာ ဝက်အူချောင်းတွေ၊ ဂေါ်ဖီချဉ်တွေ ကြိုက်သလောက်စား၊ သူ့အတွက်က ပွဲတော်ကြီးဖြစ်နေသည်။ သည့်အပြင် အရေးကြီးသည့်အချက်က သည်နေရာမှာသူ့ကို ဘာလုပ်ပါ၊ ညာလုပ်ပါ၊ ဩဇာပေးစေခိုင်းမည့်သူမရှိ။

အောက်ရုဗစ်မှာ ရှိစဉ်ကမူ သည်လိုအနေအထားမျိုးသည် သူ့အတွက် စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မျှသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့အလုပ်ခွင်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမျှမရှိ။ ကျွန်တော်သာလျှင် သူ့အိပ်မက်ကို ညစဉ် နှောင့်ယှက်နေသူ။

သူက ကျွန်တော့်အလုပ်ချိန် မပြီးဆုံးမီ တစ်နာ

ရီလောက်အလိုမှာ အလုပ်ဝင်ရသည်ဖြစ်ရာ အဲသည်တစ်နာရီအတွင်းမှာ သူ ကျွန်တော်နှင့် အမြဲဆုံနေရသည်။ ယခုလည်း ဧရာမတိုက်ပွဲကြီးဆင်နွှဲရန် စစ်သွေးစစ်သံတွေ ဆူဆူညံညံပေးနေတာနှင့် သူ ကြုံရပြန်ပြီ။

သူနှုတ်ဆိတ်မနေနိုင်တော့။
“ဒီမှာ ဖူးလချမ်း” တဲ့၊ သူကဆိုသည်။ ကျွန်တော့် နာမည် ဖူးလဂမ်းကို သူပီအောင် အသံထွက်တတ်။ အမြဲ ဖူးလချမ်းဟုပဲခေါ်လေ့ရှိသည်။ “ဒီမှာ ဖူးလချမ်း၊ ငါပြောတာနားထောင်ပါ။ မင်းအခုဘာဖြစ်နေလဲသိလား၊ အခုကိစ္စဟာ ဝက်အူချောင်းနဲ့လဲမဆိုင်ဘူး၊ ဂေါ်ဖီနဲ့လဲ မဆိုင်ဘူး၊ အလုပ်ရှင်နဲ့လဲ မဆိုင်ဘူး၊ စားဖိုမူးနဲ့လဲ မဆိုင်ဘူးကွ သိလား။”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဖူးလချမ်း၊ မင်းကဘာမဆို မင်းအားလုံးသိတယ် တတ်တယ်ထင်နေတယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းက ဘယ်ကိစ္စဟာ အတော်အတန် အဆင်မပြေတာ၊ ဘယ်ဟာကတော့ တကယ့်ပြဿနာဆိုတာ ခွဲခြားမသိ ဖြစ်နေတယ်၊ ဆိုပါတော့၊ မတော်တဆတစ်ခုခုဖြစ်လို့ မင်းဇက်ကျိုးသွားတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ပြဿနာကွ၊ မင်းနေတဲ့အိမ် မီးလောင်သွားတယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ပြဿနာ၊ လုံးဝ စားစရာမရှိတဲ့ဘဝ မင်းရောက်သွားမယ်ဆိုရင်

အဲဒါလဲ ပြဿနာ၊ ကျန်တာမှန်သမျှဟာ အဆင်မပြေတာ၊ ကသိကအောက်ဖြစ်ရတာ၊ အဲသလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ဘဝဆိုတာ အမြဲတော့လဲ အဆင်ပြေချောမွေ့မနေဘူးကွ၊ အဖုအထစ် အကျိတ်အခဲလေးတွေရှိစမြဲပဲ၊ သာမန်အဆင်မပြေမှုနဲ့ တကယ့်ပြဿနာကို မင်းခွဲခြားတတ်ဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါမှ မင်းအသက်ရှည်မယ်၊ တို့လို ဘေးလူတွေအတွက်လည်း အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပဲကွာ ဂွတ်နိုက်” ဆိုပြီး သူက လက်ကို ရှေ့ယမ်းပြသည်။ နှုတ်ဆက်တာနှင့် သွားအိပ်တော့လို့ နှင်တာ နှစ်ခုပေါင်းစပ်ထားသည့် အမူအရာ။

ကျွန်တော့်ဘဝ၌ အမှန်တရားနှင့် ယခုလို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွေလိုက်ရတာမျိုး ကြုံခဲ့လှတယ်။ အဲသည်နေ့ညက ဆစ်ဂမန်ဝိုးလ်မင်းထံမှာ ကျွန်တော် မိမိရရ ဆုံးမခံလိုက်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အသိဉာဏ် ပြတင်းတံခါးတစ်ခုလည်း ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့တိုင် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ အများကြီးကြုံရသည့် အခါမျိုး၊ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကိုယ်က ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖိစီးနှိပ်ကွပ်ခံရသည့်အခါမျိုး၊ ကျွန်တော် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဒေါသပူဖို

ထကာ မိုက်မိုက်မဲမဲတွေ လျှောက်လုပ်မိတော့မည့်အခါ မျိုးများမှာ စိတ်ပင်ပန်း ဝမ်းနည်းနေသည့် ဝိုးလ်မင်း၏ မျက်နှာက ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် ပေါ်လာကာ “တကယ့်ပြဿနာလား၊ တော်ရုံအဆင်မပြေတာလား” ဟူ၍ မေးမြန်းနေတတ်ဆဲဖြစ်သည်။ အခုတော့ သည်အမေးကို ‘ဝိုးလ်မင်း၏ ပကတိအခြေအနေမှန် စစ်ဆေးချက်’ဟု ကျွန်တော်အမည်ပေးထားပါသည်။

ဘဝဟူသည် အခါခပ်သိမ်း အဆင်ပြေချောမွေ့မည်မဟုတ်ပါ။ အဖုအထစ်တွေ အကျိတ်အခဲလေးတွေ မကြာခဏ ဘဝမှာကြုံရပါမည်။ သည်အထဲမှာ အတော်များများက အခိုက်အတန့် ဖုံးဖိမြှိသိပ်ထားရုံဖြင့် အေးဆေး ပြီးပြေသွားမည့် မာနစိတ် အာယာတစိတ် အကျိတ်အခဲများ ဖြစ်သည်။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ချို့ အကျိတ်အခဲမျိုးသာ ကင်ဆာရောဂါလို ဖိဖိစီးစီး အရေးတယူပြုရမည့် တကယ့်ပြဿနာ အကျိတ်အခဲစစ်စစ် ဖြစ်သည်။

သည်နှစ်ခု ကွဲပြားခြားနားလှသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သတိပြုတတ်ဖို့ လိုပါသည်။

[ဖုရင်း။ ■ Robert Fulghum ၏ Try the Reality Test]

အမေနဲ့ တွေ့လိုက်ရတဲ့နေ့

ကျွန်မငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတစ်ခါတစ်ရံ အလွန်ပင် အထီးကျန်နိုင်လှပါသည်။ ကျွန်မကို တရုတ်ပြည်ချုံကင်းမြို့မှာ မွေးသည်။ မိဘများက သာသနာပြုများဖြစ်သည်။

အမေက ကျွန်မကို မွေးဖွားရင်းပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ အမေဆုံးတော့ အဖေလည်း မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ကျွန်မအား နှစ်လသားအရွယ်မှာပင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အနောက်ဗာဂျီးနီးယားနယ် မော်ဂင်တောင်းမြို့ရှိ အမေအချစ်ဆုံးညီမထံ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သို့နှင့် ကျွန်မလည်း အမေငယ်စဉ်က နေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာပင် ကြီးပြင်းခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အိမ်တွင် ဒေါ်လေးဖြစ်သူ အန်တီရုသ် ရှိသည့် အခါများမှာတော့ ကြင်နာမှု ယုယပိုက်ထွေးမှုတွေ ကျွန်မခံစားရသည်။ သို့သော် ဒေါ်လေးက အိမ်အတွက်

ဝင်ငွေရှာရသည့် တစ်ဦးတည်းသောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ရာ၊ တစ်ပတ်မှာ ခြောက်ရက်မျှ ရုံးအလုပ် လုပ်ရသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းသွားသည့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများနှင့်ပင် ကျန်ရစ်ရသည့် ကျွန်မမှာ အမေတို့ ရှေးအိမ်ကြီးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်သလို အမြဲခံစားရလေ့ရှိပေသည်။

အန်တီရုသ် အိမ်ပြန်မရောက်သေးမီ ညနေပိုင်း အချိန်များတွင် အမေဓာတ်ပုံအောက်နားရှိ ကြမ်းပြင်မှာ ကျွန်မထိုင်နေလေ့ရှိသည်။ ဓာတ်ပုံထဲရှိ အမေက အသက် ၂၀ အရွယ်။ အမေမျက်နှာက ပြုံးချိုသည်။ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ နက်မှောင်သော ဆံကေသာက လှိုင်းတွန့်ကလေးများထလျက်။ တစ်ခါတလေ အမေဓာတ်ပုံနှင့် ကျွန်မ စကားပြောနေတတ်သည်။ သို့သော် ဆိုးနေကောက်နေသောအခါများတွင်တော့ သည်ဓာတ်ပုံကို ကျွန်မ မကြည့်ဖြစ်အောင် ရှောင်နေမိတတ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အမေနှင့် ပတ်သက်၍ သိချင်စိတ်တစ်ခုက အမြဲကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ အမေသာရှိရင် ဘယ်လိုနေလေမလဲ၊ အမေဟာ ဘယ်လို စိတ်သဘောထားမျိုးရှိသလဲ၊ ...

သည်လိုဖြင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကြာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မလည်း အရွယ်ရောက်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ကျခဲ့

သည်။ သမီးငယ်လေးတစ်ယောက် မွေးဖွားကာ သူမ၏ အဖွားဖြစ်သော၊ ကျွန်မ အလွန်တွေ့ချင်မြင်ချင် ထွေးပွေ့ချင်လှသော ကျွန်မအမေ၏ နာမည်အတိုင်း လူစီဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

သာယာသော နံနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ တစ်နှစ်ခွဲအရွယ် သမီးငယ်လူစီနှင့်အတူ မော်ဂင်တောင်းမှာရှိသည့် အန်တီရုသ်ထံ အလည်သွားရန် ရထားစီးပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ ရထားတွဲထဲမှာ လူတွေပြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ထိုင်ခုံမှာ ကျွန်မပါထိုင်၍ရအောင် ဘေးဘက်ကျုံ့ပေးသည်။ ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သမီးကိစ္စနှင့် ကျွန်မအလုပ်ရှုပ်နေသည့်အချိန် အမျိုးသမီးက ဘေးမှတစ်ရပ်ရပ်ဖြတ်သန်းနေသည့် ရွှံ့ခင်းကို ငေးမောကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်ပါလာသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးအိပ်ပျော်သွားပြီဆိုတော့မှ အမျိုးသမီးအား ကျွန်မစကားစမြည် ပြောရသည်။ အမျိုးသမီးက သူလည်း မော်ဂင်တောင်းရှိ သမီးနှင့် မြေးပေါက်စထံသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ “ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မအန်တီကို သိမှာပေါ့၊ ရုသ်ဝုဒ်ဆိုတာလေ၊ အန်တီက မော်ဂင်တောင်းမှာ အိမ်မြေအကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းလုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းကိုးမနည်းတော့ဘူး” ဟု ပြောပြ

တော့၊ အမျိုးသမီးက “ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မက မော်ဂင်
တောင်းက ထွက်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒီနာမည် သိပ်
သတိမထားမိဘူး” ဟု ဆိုသည်။

သူက အတန်ကြာအောင် အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေး
ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ကျွန်မဘက် မလှည့်ဘဲ
တစ်ကိုယ်တည်းလိုပင် စကားပြောသည်။

“မစွလူစီဝုဒ်ဆိုတာတော့ တစ်ယောက်ရှိဖူးတယ်၊
ဆရာမလေ၊ မော်ဂင်တောင်းမှာ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ
တုန်းက၊ သူမြို့ကထွက်သွားတာလဲ ကြာပါပြီ၊ ရှင်တို့
အသက်တောင်မကဘူးနဲ့ တူပါတယ်၊ ခုနက ရှင် ပြောတဲ့
အထဲမှာ ဝုဒ်ဆိုတဲ့နာမည်ပါလာတော့ ရုတ်တရက်
သူ့အကြောင်းတွေခေါင်းထဲ တစ်သိကြီးပေါ်လာတယ်၊
သူ့အကြောင်းမတွေးမိတာတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ
ပါပြီ၊ တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်မသိပ်နှစ်သက်ခင်မင်ခဲ့တာ
ပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ဆရာမလေ၊ ကျွန်မမိဘတွေက မုန့်ဖိုဖို
တယ်၊ ဝပ်(စ)လမ်းမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့
အဖေနဲ့အမေက မတည့်ဘူး၊ အမြဲရန်ဖြစ်နေတယ်၊
ကွဲတော့ကွာတော့မဲ့ အခြေအနေပေါ့လေ၊ ကျွန်မက
အိမ်မှာရော မုန့်ဆိုင်မှာပါ အလုပ်ကို မနားတမ်းလုပ်ရ
တယ်၊

“ကျောင်းတက်ရတာကိုလဲ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်၊

စာတော့သိပ်မတော်ခဲ့ဘူးပေါ့၊ ဆရာမဝုဒ်ရဲ့ အတန်းက
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ ကျွန်မအတွက် တကယ့်သူခ
ဘုံကလေးပဲ၊ တစ်နေ့မှာ အဖေနဲ့အမေ မနက်စာစားရင်း
အကြီးအကျယ် ရန်ထဖြစ်ကြတယ်၊ အဲဒီနေ့ ကျွန်မ
ကျောင်းနောက်ကျတယ်၊ လူကငိုချင်လွန်းလို့ မျက်ရည်
ကို မနည်းထိန်းထားရတယ်၊ ကျောင်းဆင်းချိန်ကျတော့
ဆရာမက ကျွန်မကို မပြန်နဲ့ဦးလို့ပြောတယ်၊ အစက
တော့ ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ကိစ္စသူ့မှာလား အောက်မေ့
တယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကျွန်မပြဿနာတွေ ပြောပြခိုင်း
တယ်၊ နားထောင်ပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဆရာမက ကျွန်မ
မောင်လေး ညီမလေးတွေကို ချစ်ခင်ဖို့ သံယောဇဉ်ထားဖို့
အကြောင်းပြောတယ်၊ ပြီး သူတို့သမက အဖေနဲ့အမေ
ပါ တကယ်တမ်းကျ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ
တို့အတွက် ကျွန်မဟာ လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း
တွေ ကျွန်မနားလည်အောင် ပြောပြတယ်၊

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ဘဝဟာ နေပျော်တဲ့ဘဝ
တစ်ခုပြန်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်လနှစ်လလောက်ကြာ
တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပြောနေတာ ကျွန်မ
ကြားရတယ်၊ ‘မစွဝုဒ်က သာသနာပြုတစ်ယောက်နဲ့
လက်ထပ်ပြီး တရုတ်ပြည်ကို အပြီးသွားတော့မှာ’တဲ့၊
ဒီစကားကြားတော့ ကျွန်မငိုပြီး အိမ်ပြန်လာတယ်၊

အိမ်ရောက်တော့ အဖေခွဲအမေက ထုံးစံအတိုင်း စကားများနေကြတဲ့အချိန်၊ ကျွန်မငိုတာမြင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ မေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမသွားတော့မဲ့ကိစ္စဟာ ကျွန်မတဝှာ အလင်းရောင်တစ်ခု ကွယ်ပျောက်သွားသလောက် အရေးပါတယ်ဆိုတာ သူတို့ နားမလည်နိုင်ကြဘူး။ အဲဒီည ကျွန်မ မအိပ်နိုင်ဘူး။

“နောက်တစ်နေ့ မစုဝှဲဒက ညနေကျောင်းဆင်းနံနက် ကျွန်မကိုခေါ်ပြီး သမီးဘာဖြစ်လဲလို့ မေးပြန်တယ်။ ကျွန်မ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ သူ့အား သင့်သွားတယ်၊ အရမ်းလည်း ကျွန်မအတွက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားသွားသလိုပဲ။ ‘ဆရာမ တရုတ်ပြည်ကို ထွက်မသွားပါနဲ့လား’ လို့ ကျွန်မတောင်းပန်တော့၊ ‘ဝိုင်းအိုလာ သမီးရယ်၊ ဆရာမ မသွားမဖြစ်လို့ပါကွယ်၊ သွားမယ့်နေရာက ဆရာမ သိပ်ကိုရည်စူးထားတဲ့နေရာ သွားတော့လဲ ဆရာမချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ သွားရမှာမို့ပါ’ တဲ့။ ‘ဒါပေမဲ့ သမီးကို အမြဲတမ်းသတိရနေမှာပါ။’ တို့ရောက်ရင် ပို့ဧကန်တစ်ခု ဆရာမပို့လိုက်မယ်’ လို့ ပြောတယ်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ စာတို့ ပို့ဧကန်တို့ တစ်ခါမှ မရဘူးသေးတာဆိုတော့ ဆရာမ စကားကြားတဲ့အခါ ကျွန်မသိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီ

အကြောင်း အိမ်မှာအမေပြန်ပြောတော့ အမေက ခေါင်းကို အသာယမ်းပြီး ‘တကယ်လို့ ဆရာမမနေလို့ မပို့ဖြစ်ရင် သမီးစိတ်မထိခိုက်နဲ့နော်၊ သူ့မှာက စာရေးရတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိမှာ’ လို့ ကျွန်မကို ဖျောင်းဖျပြီးပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်လလောက် ကြာတဲ့အခါ ပို့ဧကန်တစ်ခု တကယ်ရောက်လာတယ်။ ယန်စီမြစ်ရောင်းပုံနဲ့၊ စာတိုက်တံဆိပ်က ချဲ့ကင်း၊ တရုတ်ပြည်လို့ နှိပ်ထားတယ်။ ‘သတ္တိရှိတဲ့သမီးလေး၊ ဆရာမဂုဏ်ယူရတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတုန်းပဲမဟုတ်လား’ တဲ့၊ ဆရာမက ရေးထားတယ်။ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အဲဒီတုန်းက တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ဒေါ်လာတစ်သန်းပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ဒါလောက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။

“အဲဒီနောက် မကြာခင်မှာပဲ အဖေခွဲအမေ ကွဲသွားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မော်ဂင်တောင်က ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ မောင်လေးညီမလေးငါးယောက်ကို ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးလေးယောက်ကို လူလားမြောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တယ်”

သည့်လိုပြောနေရင်း ရုတ်တရက်ရပ်ကာ “ကြည့်ဇမ်း၊ ဘူတာတောင် ရောက်တော့မယ်၊ ကျွန်မစကား

ကောင်းနေလိုက်တာ၊ နားတောင် ငြီးသွားပလားမသိဘူး” ဆိုပြီး၊ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်မဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်မမျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်စတွေ တွဲနီနေတာ သူမြင်သွားသည်။

“ဟောဒါ ဆရာမ လူစိတ်ရဲ့ မြေးကလေးလေ၊ ကြည့်ပါဦး” ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

သမီးလေးက အိပ်ရာမှ နိုးလျက်ရှိပြီ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာကား အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာလှိုက်လှိုက် ရှိနေသည်။ လူမမယ်ကလေးအရွယ်ကတည်းက ကျွန်မသိချင်လှခဲ့သည့် အမေအကြောင်း၊ အမေဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်သဘောထားမျိုးရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လဲဆိုတာတွေကို ကျွန်မ ပြည့်ပြည့်ဝဝ လှလှပပကြီး သိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။

[မှရင်း။ ■ Faith Mahaney ၏ The Day I Found My Mother]

* * *

ငါးတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖသုံးယောက်

သားတိုင်းပင်

တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်မှာ

ဖခင်ကို ပမာမခန့်ပြုမည်၊

ကဏ္ဍကောစ လုပ်မည်၊

နောက်တော့လည်း

ပြန်လည်ရောက်ရှိကာ

(အကယ်၍ ကံကောင်းသူဖြစ်မည်ဆိုက)

ပို၍ နီးကပ်နှေးထွေးစွာ

ခိုလှုံမိကြမည် ဖြစ်သည်။

[လဲနဒ် ဘန်းစတိန်း]

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကြား အပြန်အလှန် စိတ်နှာစရာအကြောင်းတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောမဆို

ဘဲနေကြတော့ နာကြည်းစိတ်မျိုးစေ့ကို ရေလောင်းပေးသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြာမြင့်သော အချိန်ကာလက တစ်ဘက်မှ မြေဩဇာ ထည့်ပေးသည်။ သည်အာယာတကို ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ဖြေဖျောက်ဖို့မကြိုးစား၊ ပေယျာလက်သာ ပြုထားခဲ့ကြရာ နာကြည်းမှုအပင်က လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်ထွားကြွင်းနေတော့သည်။

ခင်ပွန်းသည် တက်(၁)နှင့် သူ၏ဖခင်ကြားမှာ အကျည်းတန်လှသော အဲသည်အပင်ဆိုးတစ်ပင် ကြီးထွားရှင်သန်နေသည်ကို ဆရာ စိုးရိမ်မကင်းစွာ စောင့်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ သည်အပင်စတင်ပေါက်ဖွားစဉ်က သူမ ရှိခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းကတည်းကပင် သည်အပင်ကို အမြစ်ပါမကျန်အောင် ဆွဲနှုတ်ပစ်နိုင်ဖို့ သူမအမြဲ စဉ်းစားကြဆဲခဲ့သည်။

ယခုထိတော့ သည်ကိစ္စအတွက် အပေါ်ယံသက်သာမှုပေးနိုင်သည့် ဆေးအဖြစ် သူတွေ့ရှိထားသည်က သားကလေး ဂျိုရှုဝါ ဖြစ်သည်။ ဂျိုရှုဝါကို အဖေရောအဘိုးပါ အတိုင်းအဆမရှိ ချစ်ကြသည်။ သူတို့သားအဖအကြားရှိနေသည့် မနှစ်မြို့စရာ ခံစားချက်များကို ဂျိုရှုဝါလေးအပေါ် ချစ်မေတ္တာတွေ သွန်ချပေးနေသော နည်းဖြင့် ဖောက်ထုတ်ဖြေလျော့နေကြသလိုပင်။

ဂျိုရှုဝါက ဘိုးဘိုးကြီးဘီလ်ကို ချစ်သည်။ ဘိုးဘိုး

နီးနောင်နှင့် နှလုံးသား

တို့ငယ်စဉ်က တောတွေတောင်တွေထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပုံအကြောင်း စာတ်လမ်းပုံပြင်တွေကိုလည်း သူနှစ်သက်သည်။

ဆရာက နှစ်စဉ် နွေရာသီရောက်တိုင်း ဂျိုရှုဝါလေးကို အဘိုး၏နေအိမ်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်စီ နေထိုင်ဖို့ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ အဘိုး၏နေအိမ်က ရေကန်ကြီးနားမှာရှိသည်။ အဲသည်ရောက်လျှင် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် မနက်နေထွက်ချိန်ကစ၍ ဆိပ်ခံတံတားမှာထိုင်ပြီး ငါးမျှားလိုက်ကြသည်မှာ ဆရာက ထမင်းစားရန် ခေါ်သည့်အချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်လောက် ဝါသနာပါကြသော်လည်း ရေကန်ကြီးထဲ လှေနှင့်ထွက်၍ ငါးမျှားဖို့ကိုတော့ ဆရာ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြု။ ဂျိုရှုဝါလေး သိပ်ငယ်သေးတယ်ဟူ၍ပဲ သူပြောလေ့ရှိသည်။

တစ်နှစ် နွေရာသီမှာတော့ ဘိုးဘိုးဘီလ်ကလည်း သိပ်တောင်းဆို၊ မြေးဂျိုရှုဝါကလည်း တအားပူဆာနေသည်နှင့် သည်နှစ် ထွက်ခွင့်ပြုမည်ဟု သဘောတူလိုက်သည်။ သို့သော် အဲသည်လအတွင်း ကျရောက်မည့် သူ၏ ၇ နှစ် မြောက် မွေးနေ့အထိ စောင့်ရမည်ဟူ၍တော့ တစ်ချက် ကန့်သတ်ထားသေးသည်။

ဆရာတို့သားအဖ နှစ်စဉ်နွေရာသီတိုင်း သားက

ကြသော်လည်း တက်(၁)က သူ့ဖခင်အိမ်သို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ လိုက်ပါခြင်းမရှိခဲ့။ ဆရာကတော့ သူ့မဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အဘိုးအဘွားနှင့် လုံးဝမဆုံစည်းခဲ့ရ ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရာသူဖြစ်ရာ သားလေး ဂျီရှုဝါကိုကား သူ့အဘိုးနှင့် မဖြစ်မနေ တွေ့ဆုံရင်းနှီး ရစေမည်ဟူ၍ သဘောထားခဲ့သည်။

သားမွေးနေ့မှာ တက်(၁)က ငါးမျှားတံတစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေးသည်။ ဂျီရှုဝါအတွက် ပထမဆုံး ငါး မျှားတံ။ အလေးချိန်သိပ်မစီး။ ရစ်ဘီးကလည်း ရိုးရိုး ရှင်းရှင်း။ အဲသည်တွင် ဂျီရှုဝါက ဘိုးဘိုးဘီလ်၏ ရေ ကန်ကြီးဆီသို့ ချက်ချင်းသွားချင်လှပြီဟု အသည်း အသန်ဖြစ်လာသည်။

သို့နှင့် ဆရာမှာ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စားသောက်ထားသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေး ကြော၍ မပြီးသေးမီပင် ဘိုးဘိုးလီလ်ထံ ဖုန်းဆက်ကာ ဂျီရှုဝါလေး လှေနှင့်ငါးဖမ်းထွက်ဖို့အတွက် လိုအပ်တာ တွေ ပြင်ဆင်ရန် အကြောင်းကြားပေးရသည်။ သည် အစီအစဉ်ကို တက်(၁)သိသွားတော့ အရမ်းဒေါသထွက် သည်။

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ဒါသားလေးအတွက် ပထမဆုံး ငါးမျှားခရီးကွ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ရမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူကဆိုသည်။
“ဒါဖြင့် ရှင်လည်းလိုက်သွားလေ” ဆရာက ပန်းကန်တွေ ရေခြောက်အောင် သုတ်ရင်းက ဆိုသည်။
“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်းသိတာပဲကွ”

သူက သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်တော့၊

ဆရာ ရေသုတ်အဝတ်ကို ပစ်ချကာ တက်(၁) ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေး သည်။ “ဒီမှာ တက်(၁)၊ ရှင်ပြောတဲ့ကိစ္စ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မနားလည်တာက ဂျီရှုဝါလေးဟာ သူ့အဖေရယ် သူ့အဘိုးရယ်နဲ့အတူတူ သိပ်ငါးမျှားထွက် ချင်နေတယ်၊ တခြား ဘယ်ဟာမှ သူ့ဒီလောက်မတောင်း တဘူး၊ ဒီအခြေအနေမှာတောင် ရှင်က ကိုယ့်သားလေး စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ဟိုရှေးပဝေသဏီက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မေ့ပျောက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

ဆရာပြောချလိုက်သည့်စကားက ချက်ကောင်းကို မှန်သွားသည်။ သူ့ဘယ်လိုမှ ဆင်ခြေမတက်နိုင်အောင် အကျိုးအကြောင်းက သင့်မြတ်နေသည်။

“အေး၊ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့ကို သူ့အိမ်ထဲအဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့လှေလိုက်စီးဖို့က ဝေးရောပေါ့ကွာ” ဆိုပြီး တက်(၁) လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မအခု သူနဲ့ ပြောမယ်၊ သူလက်ခံလိမ့် မယ် စိတ်ချ” ဆရာက လှမ်းပြောလိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်း ဆီသို့သွားသည်။

စကားက အတော်ကြာကြာပြောရသည်။ သို့သော် အကျိုးရှိသည်။ ဘိုးဘိုးလီလ်က တက်(၁)အား သူတို့မြေး အဘိုးနှင့်အတူ လိုက်ပါခွင့်ပြုရန် သဘောတူလိုက်သည်။ သိပ်လိုလိုလားလားကြီးတော့မဟုတ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာနေကြသည့်သားအဖ ဆရာ မျက်စိရှေ့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ကြပုံ က အေးတိအေးစက်။ သို့သော် ဂျီရှုဝါလေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီးသည့် နောက်မှာတော့ နှစ်ဦးစလုံး ဟန်မပျက်ဖြစ်သွားကြသည်။ ကလေးက အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းလျက်ရှိသည်။ သူ တိတ်တိတ်ကူတိတ် တောင့်တနေခဲ့သည့် မွေးနေ့ဆုတောင်း ပြည့်သွားခြင်း ပင်။

လှေက ဝမ်းခေါင်းကျယ်ကျယ်နှင့် အလူမီနီယမ် လှေကလေး။ လှေပေါ် သူတို့တင်ကြသည့် ငါးဖမ်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေက တိုင်တန်းနှစ်သဘောကြီး မြပ်လောက်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ တစ်ယောက်စီက ကိုယ့်လက်စွဲပစ္စည်း ကိရိယာစုံပါသည့် သေတ္တာတစ် လုံးစီ သီးသန့်ယူဆောင်လာကြသည်။ ဆရာကတော့

ဂျီရှုဝါလေးကို အဝါရောင်တောက်တောက် အသက် ကယ်ဝတ်စုံကလေး ကျကျနနစည်းနှောင်ပြီး ဝတ်ပေး သည်။ လှေထဲမှာ သူထိုင်ချလိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်နှာ အောက်ပိုင်းတစ်ဝက်လောက် အသက်ကယ်ဝတ်စုံထဲ ရောက်သလိုထင်ရသည်။

ဆရာက လှေကို ကြီးဖြေပြီး တွန်းပေးလိုက် တော့မှ တက်(၁)နှင့် ဘိုးဘိုးဘီလ် ပြိုင်တူလှမ်းအော် ကြသည်။ “မင်းမလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ဘူး၊ ငါးမျှားတာ ယောက်ျားတွေ အလုပ် လေ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးသွားကြ” သူက ပြန်ပြောကာ လက်ပြရင်း ကျန်ရစ်သည်။

တက်(၁)က လှေဦးမှာထိုင်ကာ လက်ယာဘက် စူးစူးဆီသို့ စိုက်ကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ဂျီရှုဝါက အလယ်ကနေရာကျယ်ကျယ်မှာ၊ သူ့နံဘေးမှာ ငါးမျှား တံတွေချထားသည်။ ဘိုးဘိုးဘီလ်က ပဲ့ချိတ်စက်ကို မောင်းရင်းလှေဦးမှအပ ကျန်နေရာအနှံ့အပြားကို ကြည့် ရှု၍လာသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်တစ်လှည့်ဆီ ဂျီရှုဝါအား ငါးအမျိုးမျိုး မျှားပုံမျှားနည်းတွေ သင်ပြပြောဆိုကြသည်။ ငါးမျက်ဖြူကို စကြာလိုလည်သည့် ငါးစာနှင့် မျှားခေါ်ပုံ၊ ထရောက်ငါး ဘယ်လိုမျှား၍၊ ဘတ်(စ)ငါးပြေမကြီး

များအတွက် ငါးစာအတွက် မည်သို့တပ်ဆင် အသုံးပြုရ ပုံ စသည်များ ရှင်းပြကြသည်။ သို့သော် ဂျီဂျူဝါလေး ကိုသာပြောသည်။ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ခွန်းမျှ မပြော ကြ။

မပြော

ငါးရှိနိုင်သည့် ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် ကမ်းပါးသံ အစပ်များ၊ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် ရေနက် အိုင်များမှာ များကြသည်။ ငါးခိုအောင်းနိုင်သည့် ရေ အောက် ဂလိုင်ရှိသော နေရာများ၊ အသည်းရောက် ကျောက်နံရံကြီးတစ်လျှောက်ပါမကျန် လျှောက်ချကြည့် သည်။ ရနံ့ ရနံ့နှင့် တစ်နေသာကုန်သည်။ တစ်ကောင် တစ်မြီးမျှပင်မရ။ နောက်ဆုံးတော့၊ ကျုပ်တွေ ညပ် သိပ်နေသည့် သောင်ခုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ တိစာတွေ ကို အောက်ခြေမြေကြီးနားလောက်အထိ တွဲလောင်းချ ထားပြီး စမ်းကြည့်ကြသည်။

“သားက အခုလိုမျိုးဖြစ်မယ်လို့မထင်ဘူး” လေ ကလေးတလှုပ်လှုပ်ပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်စောင့် နေရင်း အတော်ကြာတော့ ဂျီဂျူဝါ မျက်နှာပေါ်ပျက် ပျက်နှင့် ဆိုသည်။ သူက သူ့အဖေနှင့် အဘိုးကြားမှာ တင်းမာမှုတစ်ခုရှိနေတာလည်း ခံစားမိသည်။ ဘာ ကြောင့်ဆိုတာတော့ သူနားမလည်။

“တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ သားရဲ့” တက်(ဒ)က

ဦးမှောက်နှင့် နှလုံးသား

ရှင်းပြသည်။
သည်အခိုက်မှာပင် ဂျီဂျူဝါ၏ ငါးများကြီးက ရုတ်တရက် လျှောထွက်သွားတာ တွေ့ရသည်။ ချက် ချင်းပင် လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးထံမှ စကားသံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာကြသည်။

“ငါးများတံကို ထောင်ထား” အဘိုးက ဝမ်းသာ အားရ လှမ်းအော်သည်။

“သားရေ ရစ်၊ ရစ်” တက်(ဒ)ကလည်း အားရ ပါးရ။ “ရစ်ဘီးအထိန်းကိုလည်းကြည့်ဦး”

သူ့အဖေဘာပြောသလဲ ဂျီဂျူဝါနားမလည်။ သူက သည်လောက် ကြီးတွေအရှည်ကြီး ဆွဲသွားသည့် ငါး အကောင်ကြီးမျိုး မိဖူးသည်မဟုတ်။

“အဖေ လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ သူမတတ်ဘူး” တက်(ဒ)က အလျှင်စလို လှမ်းပြောသည်။

ငါးက လွတ်အောင်အတင်းရုန်းနေရာက နည်း နည်း ငြိမ်သွားသည်။ ဘိုးဘိုးဘီလ်က မနိုင်မနင်းဖြစ် နေသည့် ကောင်လေးလက်တွေကို ထိန်းပေးထားပြီး ငါးများကြီးကို လက်ညှိုး လက်မနှင့်ဖိကိုင်ကာ တစ် ချက်ဆွဲကြည့်သည်။ ကြိုးက တအားတင်းနေသည်။

ထရောက်ငါး မော့၍ နားနေခြင်းမဟုတ်။ နောက် တစ်မျိုး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အကြံထုတ်နေခြင်းသာ

မပြော

ဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူဒေါသတကြီး ရုန်းကန်ကာ လှေနှင့် ပေ ၄၀ ခန့်အကွာရှိ ရေပြင်တစ်နေရာတွင် ပေါ်လာသည်။ လေထဲရောက်အောင် တအားစွန့်တော့ သူ့ကိုယ်မှ ရေမှန်ရေဖွားတွေလွင့်စင်ကာ ငွေရောင်နှင့် စိမ်းလဲ့လဲ့အရောင်တွေ တလက်လက် တောက်သွား သည်။

အသည်းရောက်မှာတော့ ထောက်ကနဲ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးစိတ်မှာ ဟာ သွားပြီကွာဟု တွေးလိုက်မိသည်။ တင်းလွန်းအားကြီး သဖြင့် ငါးများကြီး ပြတ်ထွက်သွားသည့်အသံ။

ဘိုးဘိုးဘီလ်က ကြိုးကို လက်ချောင်းနှစ်ချောင်းနှင့် စမ်းရင်း ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။ သို့သော် သူထိန်းမထား နိုင်လိုက်။

“ရက်(ဒ)၊ ထိပ်က ဖမ်းဆွဲလိုက်” သူလှမ်းအော် သည်။

တက်(ဒ)က ငါးများတံရှိ ကြိုးထိန်းကွင်းများထဲက တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ပြီး ထွက်သွားသည့်ကြိုးကို ထိပ်နားမှာ မိအောင် အတင်းလိုက်ဖမ်းသည်။

ကိုင်းတံမှ ငါးများကြီးပြတ်သွားသည့်အခါ ဂျီဂျူ ဝါ မှာ ငါးက သူ့အား ဆွဲနေရာမှ ရုတ်တရက်လွတ်ပေး လိုက်သလိုဖြစ်ကာ လှေပေါ် ပက်လက်လန်ကျသည်။

ဦးမှောက်နှင့် နှလုံးသား

ဘိုးဘိုးဘီလ်ကတော့ ငါးများကြီးကိုအမိအရ ဖမ်းဆုပ် ကာ အလျှင်အမြန်ကြီး ဆွဲသိမ်းနေသည်။

သူ့ဆီ အတော်များများပါလာပြီး လက်ထဲကြီးတွေ ထုံးကုန်ရှုပ်ကုန်သည့်အခါ တက်(ဒ)က တစ်လှည့်ဝင်၍ ဆွဲသည်။ သူ့ဆီမှာ ကြိုးတွေရှုပ်ကုန်ပြန်တော့ ဘီလ် က နောက်တစ်လှည့်ဝင်ဆွဲသည်။ ငါးက တအားရုန်းနေ သည်ကို အသည်းအသန် ဖမ်းဆွဲရသဖြင့် လက်ဝါးနှင့် လက်ချောင်းတွေ ကွဲကုန်နေသည်။ သို့သော် ဂျီဂျူဝါ၏ ပထမဆုံးငါးဆိုတော့ အလျှော့ပေး၍မဖြစ်၊ အနာခံပြီး ဆွဲကြသည်။

“ပေါ်လာပြီ၊ ပေါ်လာပြီ၊ ဂျီဂျူဝါ ပိုက်ကိုယူ၊ ပိုက်နဲ့ဖမ်း” တက်(ဒ)ကအော်သည်။

ဂျီဂျူဝါက စောင်းနေသည့် လှေနဲ့ပေါ်ကျော်ကာ တုတ်တံထိပ်က ပိုက်နှင့် ထရောက်ငါးကို လှမ်းသုတ် သည်။ ငါးက သည်လောက်နှင့်မရသေး။ အမြီးကို တအားရမ်းပြီး ခုန်လိုက်သည့်အခါ အထက်သို့ သုံးပေ လောက် မြောက်တက်သွားပြန်သည်။ ဂျီဂျူဝါချက်ချင်း ထိုင်ခံပေါ်ထရပ်ပြီး ပိုက်ကိုငှေ့ရမ်းကာ ငါးကို လေထဲ လိပ်ပြာဖမ်းသလို ဖမ်းလိုက်သည်။

တက်(ဒ)နှင့်ဘီလ် ပြိုင်တူပင် ဂျီဂျူဝါ၏ အသက် ကယ်အင်္ကျီလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လှေထဲပြန်ဆွဲကာ

လိုက်ကြသည်။

လှေဝမ်းထဲမှာ လူးနေသည့် ငါးပေါင်ခန့် အလေးချိန်စီးမည့် ထရောက်ငါးကြီးကိုကြည့်ကာ ကလေးရော လူကြီးနှစ်ယောက်ပါ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာအူမြူးသွားကြသည်။ ဂျိုရှုဝါဘဝမှာ ပထမဆုံး ငါးကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းမိခြင်းပေတည်း။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သုံးယောက်သား ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များပမာ သူတို့အောင်ပွဲကြီးအကြောင်း စမြို့ပြန်၍ မဆုံးနိုင်ကြ။

ဆိပ်ခံတံတားနားရောက်လာတော့ သူတို့ကိုကြည့်ကာ ဆာရာ အံ့သြမဆုံးနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ငါးကြီး ဖမ်းမိခဲ့ပုံ ဇာတ်လမ်းကို သုံးယောက်သား အလှအယက် ပြောနေကြသည်။ အရင်တုန်းကရှိခဲ့သည့် စိမ်းနေခဲ့သော အမူအရာတွေ စကားသံတွေ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တစ်ယောက်ပြောနေတုန်း တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်ကာ အပြန်အလှန် ချီးကျူးကြ ပြောဆိုကြသည်။ ဂျိုရှုဝါလေးကတော့ ငါးသီသည့်ကြိုးကိုဆွဲကာ ရင်ကိုကော့၍ ရပ်နေသည်။ သူ့ကြိုးမှာတွဲထားသည်က တစ်ကောင်တည်းသောငါး၊ သို့သော် အလွန်အလွန် အရေးကြီးသောငါး။

ဆာရာက သူတို့သုံးယောက်ကို အမှတ်တရ

ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပခုံးဖက်ထားကြသည့်ပုံ။ ဂျိုရှုဝါနှင့် သူ့ငါးက အလယ်မှာ။ သုံးယောက်လုံးက ကမ္ဘာမှာ အကြီးဆုံးငါးကို ဖမ်းမိလာကြဘိသည့်အလား အားရပါးရ ပြုံးရယ်လျက်။

“အဖေ၊ သားတို့ သူ့ကို ငါးဘယ်လိုခုတ်ရ ဖျင်ရတယ်ဆိုတာပါ သင်ပေးရအုံးမယ်” တက်(ဒ)က ပြောလိုက်သေးသည်။

သူတို့ရှေ့က သွားနှင့်ကြတော့ ဆာရာ တစ်ယောက်တည်းပြီး၍ ကျန်ရစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ငါးတစ်ကောင်ရယ်ကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်လည် ပေါင်းစည်းမိခဲ့ခြင်းပေတည်း။

[မှရင်း: ■ Dee Berry ၏ Catch and Release]

• • •

ရွှေနဲ့စက်ပြီး မွေးတဲ့သား

အဖေသည် လူပျိုပေါက် အရွယ်လောက်က စတင်ကာ စီးပွားရှာရန်အတွက် သူ့ဇာတိ ရှန်ဒန်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက ၁၉၂၀ ကျော်ကာလဖြစ်သည်။ ၁၉၄၉ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်ကြီးကွန်မြူနစ်တို့ ထိန်းချုပ်မှုအောက် ရောက်ရှိသွားသော အခါ အဖေ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ ပူဆန်းမြို့တွင် အခြေချခဲ့သည်။

အဖေက ရှန်ဟိုင်းမြို့ရှိ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ကိုရီးယားရောက်သည့်အခါ ထိုအလုပ်ကိုပင် စတင်လုပ်ကိုင်သည်။ သူ့လုပ်ငန်းက အထူးသဖြင့် ကိုရီးယားစစ်ပွဲအပြီးမှာ များစွာအောင်မြင်ခဲ့သည်။

အဲသည်တုန်းက ဟောင်ကောင်တို့၊ ဂျပန်တို့လိုနေရာများသို့ ခရီးသွားစဉ် လေယာဉ်ပေါ်မှာ၊ ဂျစ်ကားပေါ်မှာ စသဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည့် အဖေဓာတ်ပုံများကို ကြည့်လိုက်လျှင် တကယ့်ကို အားနှင့်အင်နှင့် သွက်လက်လှုပ်ရှားနေသူတစ်ဦးအသွင် မြင်ရစမြဲဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက အဖေစုဆောင်းလေ့ရှိသည့် အလွန်လှပသော အကောင်းစား ပတ်ကားဖောင်တိန်များသည် ကျွန်တော်ကလေးဘဝက အစောဆုံး ကိုင်တွယ်ဆော့ကစားခဲ့သည့် အရာများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ ပိုလီယိုရောဂါဖြစ်ပါသည်။ သည်အခါ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဆေးဝါးကုသမှုရရှိဖို့ အဖေကြိုးစားသည်။ အဖေကျွန်တော့်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကျခံခဲ့ပုံကို ပူဆန်းရှိ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးချင်းများ အံ့သြမဆုံးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့်တိုင် အောင် ကျွန်တော့်အား ‘ရွှေနဲ့စက်ပြီး မွေးထားတဲ့သားကလေး’ဟု သူတို့ပြောဆို ခေါ်ဝေါ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အကုန်အကျခံလွန်းတာ အံ့သြကြသလို၊ ကျွန်တော့်အဖေ၏ နေဥစ္စာတွေ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ပျောက်ကွယ်ကုန်ခမ်းသွားတာကိုလည်း သူတို့ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကြရသည်။

ယောက်မဟုတ်တော့ပါ။ မိသားစုနေထိုင်သည့် အိမ်ကို ဆက်လက် ထိန်းထားနိုင်တာတစ်ခုသာ သူ့အတွက် ဖြေသိမ့်စရာရှိခဲ့သည်။

ကံအားလျော်စွာ တရုတ်စာလက်ရေးလက်သားကောင်းခြင်း၊ ပေသီးတွက် ကျွမ်းကျင်ခြင်း(စာရင်းဇယား နိုင်ခြင်း)စသည့် အရည်အချင်းများကြောင့် မိသားစုကို သူဆက်လက်ထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့သည်။ ပူဆန်းမှထွက်ခွာကာ ကိုရီးယားရှိ အခြားမြို့ကြီးအချို့တွင် စာရင်းကိုင်အဖြစ် နှစ်အတန်ကြာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အမေဆုံးသည့်အခါ၌မူ ပူဆန်းသို့ ပြန်လာပြီး ပူဆန်းရှိ တရုတ်လူမျိုးများ အသင်းအတွက် အသင်းဝင်ကြေးများ လိုက်လံကောက်ခံပေးသည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

သည်အလုပ်က အသင်းဝင်ကြေး နည်းနည်းလေးစီအတွက် ဟိုတစ်အိမ် သည်တစ်အိမ် ဘတ်စကားစီးသွားကာ တစ်နေကုန် လှည့်လည်ကောက်ခံရသော အလုပ် ဖြစ်သည်။ သည်နေရာ၌ အဖေအား ကျွန်တော်လေးစားမိသည့်အချက်တစ်ခုက လက်ရှိအလုပ် မည်မျှ နိမ့်ကျသည်ဖြစ်စေ အဝတ်အစားကိုတော့ အမြဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သူဝတ်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ ဘယ်လိုရာသီဥတုမျိုးပဲရှိစေ သူက နေ့စဉ် ခေါက်ရိုးကျိုးနေအောင် မီးပူတိုက်ထားသောဝတ်စုံ၊ ဖြူမွှေးနေသော

ကျွန်တော့်ရောဂါသည် ပိုလီယိုဟူ၍ သိရပြီး များမကြာမီပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆွေမျိုးတစ်ယောက်က အဖေအား ကျွန်တော့်ကို ကုမည့်ဆရာဝန်တစ်ချို့ ရှာဖွေဆက်သွယ်ပေးပါသည်။ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်တွေက အဖေအား ပူဆန်းမြို့တွင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအတွက် ဟိုတယ်သစ်ကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်သည့်လုပ်ငန်း၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် စည်းရုံးကြသည်။ သို့သော် ရှစ်ထပ်ဟိုတယ်ကြီးဆောက်၍ မပြီးစီးသေးမီပင် သည်လူတွေဆီမှာ ကျကျနနအလိမ်ခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း အဖေသိလိုက်ရသည်။ အဖေထည့်ထားသည့်ငွေတွေကို အလစ်သုတ်ပြီး သည်လူတွေ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ အဆောက်အအုံကြီးကို တစ်ဝက်တပျက်နှင့် ရပ်လိုက်ရသည်။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်လက်ငြိတင်နေသည်များ ပြီးပြတ်အောင် အဖေပိုင်ဆိုင်သည့် အခြားပစ္စည်းအများအပြားကို ချရောင်းလိုက်ရသည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ်မှာ အိမ်က တယ်လီဖုန်းကို ရောင်းရန်အတွက် မိုးတွေရွာနေသည့်ကြားက အဖေ ထွက်သွားရပုံကို ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အဲသည်တုန်းက အဖေအသက် ၅၀ ရှိပါပြီ။

စီးပွားပျက်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် အဖေပူဆန်းရှိ တရုတ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင်လည်း အကြီးအကဲ တစ်

ရှပ်အင်္ကျီနှင့် လည်စီးအရောင်လှလှတို့ကို ဝတ်ဆင်သွားလေ့ရှိသည်။

ညဘက်တွင် တစ်နေ့လုံး ကောက်ခံရရှိခဲ့သည်များအား စာရင်းသွင်းရေးမှတ်သော အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်နှင့် လုပ်ကိုင်နေတတ်တာ ကျွန်တော် မြင်ရမြဲဖြစ်သည်။ သူတွက်ချက်ရေးသွင်းထားသမျှကို တရုတ်ပေသီးနှင့်တစ်ကြိမ် ပြန်စစ်ဆေးပြီးမှ သူ့အလုပ်လက်စသပ်သည်။ ပေသီးတွေကို အဆမတန် လျင်မြန်သောနှုန်းထားဖြင့် ဟိုဘက်သည်ဘက် တွန်းလိုက် ရွှေ့လိုက်လုပ်မည်။ ပေးသီးချင်း ထိရိုက်သံတွေက တချောက်ချောက် တကျောင်းကျောင်း၊ စစ်ဆေးပြီးပြီဆိုလျှင် “ကိုက်တယ်၊ တစ်ပြားမှမလွှဲဘူး”ဟု ဆိုစမြဲဖြစ်သည်။

ဤသည်က အခြေအနေနိမ့်ပါးခဲ့သည့် ကာလမှာပင် မိသားစုဆင်းရဲကျပ်တည်းခြင်း မဖြစ်ရအောင် အဖေကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ပုံများ ဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက အဖေလခသည် ချမ်းသာစဉ်အချိန်က မိတ်ဆွေများအား ကျွေးသည့် ထမင်းတစ်ပွဲစာဖိုးမျှပင် မရှိပေ။ သို့သော် သည်လခလေးရယ်၊ အိမ်ကိုပုံငှားထားသဖြင့် ရသည့် မဆိုးစလောက်သော အိမ်ငှားခလေးရယ်နှင့်ပင် အဖေအားဖြူ ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ မကျေနပ်စိတ် တစ်စတစ်စ ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ၏ ဖခင်သည် စီးပွားရေးအတော်ထိခိုက်ပြီးသည့်နောက်မှ ပြန်၍ ချမ်းသာလာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ သည်အကြောင်း နားထောင်ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော် စိတ်တွင် အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျမှုတစ်ခု စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ အဖေရော စီးပွားပျက်ပြီးသည့်နောက် ဘာကြောင့် မထူထောင်နိုင်ရသလဲ၊ အဲသည်တုန်းက သူ့အသက် ၅၀ ပဲရှိသေးသည်၊ အသက် ၅၀ သည် လူ၏ အစွမ်းအစများ အပြည့်ဝဆုံးအချိန်မဟုတ်လား စသဖြင့် ကျွန်တော် တွေးမိသည်။

မဖြစ်စလောက် အသင်းဝင်ကြေးလေးတွေကို တစ်နေ့ကုန် လှည့်ပတ်ကောက်ခံနေတာ၊ ညကျတော့လည်း ဒါကိုပဲ တစ်ကျပ်တစ်ပြားမျှ မကျန်ရအောင် ပေးသီးနှင့် တွက်ချက်နေတာ၊ အဲဒါတွေလည်း ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဟု ကျွန်တော် မြင်လာသည်။ မူလအစကတည်းက အဖေမှာ ကုန်သွယ်စီးပွားအလုပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်လောက်သည့် စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား ပါမလာခဲ့ဘူးလားဟူ၍ပင် ကျွန်တော် သံသယဝင်လာသည်။

ကိုယ့်မှာရှိသည့် အရည်အချင်းတွေ စုစည်းကာ ယခင်ကရှိသည့် အောင်မြင်မှုမျိုး ပြန်လည်ရရှိအောင် ဘာကြောင့် အားမထုတ်နိုင်ခဲ့ရသလဲ။ ပိုက်ဆံအကြွေးလေးတွေကို စာရင်းကိုက်အောင် တွက်ချက်ရေးသွင်းသော အလုပ်ကလေးနှင့် ဘာကြောင့် သူကျေနပ်တင်းတိမ်နေခဲ့ရသလဲ။

ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စတွေမှာ အမြဲဝင်ပြီး အကြံပေးလမ်းညွှန်နေတာတွေလည်း ကျွန်တော်မခံချင်။ လောကကြီးထဲမှာ ကျွန်တော် လူရာမဝင်မှာ၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာတစ်ခုမရမှာတွေ သူ့အမြဲစိတ်ပူသည်။ ဘာလုပ်လုပ် သတိဝီရိယရှိဖို့၊ ရှေ့နောက်မြော်မြင်တိုင်းထွာဖို့တွေ အမြဲ သတိပေးနှိုးဆော်သည်။

တစ်ခါက သူစီးပွားပျက်ခဲ့တာနဲ့ပဲ လူ့လောကလူ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ အဆိုမြင်စိတ်တွေ လွန်လွန်ကဲကဲ ထားရှိနေသည်ဟုတွေးကာ အဖေအား ကျွန်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။ သားအဖနှစ်ယောက် နှစ်ကြိမ်တိတိ အပြင်းအထန် စကားများကြပြီးသည့်နောက်တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားမပြောဆိုကြတော့ပဲ ကာလအတော်ကြာအောင် စစ်အေးတိုက်ပွဲအသွင်ဖြင့် နေခဲ့ကြသည်။

အဲသည်နောက် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်မှာ ထိုင်ဝမ်

သို့ တက္ကသိုလ်ပညာသင်ရန် ကျွန်တော်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ကျွန်တော် မိုက်မိုက်မိမိ နေခဲ့မိသည်။ သားတစ်ယောက်အဖြစ် လုပ်သင့်လုပ်အပ်သည့်အရာတွေ ကျွန်တော် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အဲသည်နောက်တွင်မှ ကံကောင်းထောက်မစွာ အဖေနှင့်သား ဆက်ဆံရေးကို ကျွန်တော် ပြန်လည် ထူထောင်မိခဲ့သည်။ သည်တော့မှပင် အဖေသည် ကျွန်တော် သူ့ထံပြန်လာဖို့ ယခင် ကာလတစ်လျှောက်လုံး စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါကလားဆိုတာ ကျွန်တော် သိမြင်လာခဲ့သည်။ ပြန်လည်ဆုံစည်းလိုသောဆန္ဒ နည်းပါးခဲ့သူက ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ချေသည်။

သည်နောက်တွင်မူ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ဆက်လက်နေထိုင်ဖြစ်ကြသော်လည်း စာရေးဖြစ်ကြသည်။ တတ်နိုင်သမျှလည်း အဖေတစ်လှည့် ကျွန်တော်တစ်လှည့် အပြန်အလှန် သွားလာလည်ပတ်ဖြစ်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အဖေက စကားတော့ များများမပြော။ အဖေစီးပွားပျက်အောင် အလိမ်ခံရသည့်အကြောင်းကို အကြိမ်အတော်များများပင် ကျွန်တော်မေးမိသည်။ အဖေက ဘာမှမပြော။ ပြီး၍သာနေသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ သားအဖစိတ်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပို၍နားလည်မှု ရှိလာသလို ခံစားမိကြသည်။

သည်လိုဖြင့် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် နေ့လယ်ခင်း ထုံးစံအတိုင်း ခဏတစ်ဖြုတ် ငိုက်မျဉ်း အိပ်ပျော်စဉ်ပင် အဖေတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ သည်အချိန် အဖေအသက် ၇၉ နှစ်။

* * *

အဲသည်နောက် ကာလအတော်ကြာပြီးမှသာ အဖေကိုကျွန်တော် တကယ်တမ်း နားလည်စပြုလာသည်။ အသက် ၄၀ အရွယ်မှာ ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းဘဝအတွက် အတော်ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခု ကြုံလာရသည်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်နှစ်ဦးပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဥက္ကဋ္ဌနေရာမှ ကျွန်တော် ဖယ်ရှားပေးလိုက်ရပြီ။ သည်ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးစမှာ ကျွန်တော် အလွန်အမင်း စိတ်ဓာတ်ကျသည်။

တစ်နေ့အိမ်ရှိ ဘိုးဘေးရီးရာ ကမည်းစာမှာ အမွေးနဲ့သာပူဇော်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေအကြောင်း ထိုင်တွေးနေမိသည်။ အဖေ စီးပွားရေးပြဿနာ ကြုံပြီးနောက် တစ်ကျော့ပြန် မထူထောင်နိုင်ရကောင်းလားဟု ကျွန်တော် ကာလရှည်ကြာ အထင်သေးအမြင်သေးဖြစ်နေခဲ့

ဖူးတာ ပြန်သတိရသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အဖေ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်၍ ပြီးကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သလို ခံစားမိလိုက်သည်။ “ဘာလဲကွသားရဲ့၊ ဒါလောက် ကလေးများကွာ၊ လာစမ်းပါ၊ အခုထိခိုက်တဲ့ကိစ္စ သား ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသွားမယ်ဆိုတာ အဖေ့ကို ပြစမ်း ပါ၊ သားအသက် အခုမှ ၄၀ ပဲရှိသေးတာ” ဟူ၍ ပြောနေ သလို ကျွန်တော့်နားက ကြားနေမိသည်။ ‘ရှက်သည်’ ဆိုသောစကားက အဲသည့်အချိန်က ကျွန်တော့် ခံစား ရပုံကို ဖော်ပြရန်အတွက် တီထွင်ခဲ့သော ဝေါဟာရ ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။

အချိန်အတန်အသင့် ကြာမြင့်သည့်နောက်မှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေရာက ပြန်နာလန်ထူကာ လုပ်ငန်းပြန်လည် စတင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်အတွင်း တန်ဖိုးအရှိဆုံးက အဖေ့ကို တကယ်အပြည့်အဝ နား လည်သဘောပေါက်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စီးပွား အဆောက်အအုံကြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွား ရပုံအကြောင်း အဖေဘာကြောင့် ရှင်းလင်း ပြောဆို ခြင်းမပြုခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ယခုသိမြင်ခဲ့ပြီ။ ဓနဥစ္စာအမြောက်အမြား စုစည်းမိခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက် အနေနှင့် ဘာကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ အသင်းဝင်ကြီး

ငွေကလေး ကောက်ခံပေးသောအလုပ်ဖြင့် နှိမ့်နှိမ့်ချချ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်ပြီ။ အဲ သည်လို နှိမ့်ပါးသည့်အလုပ်ကလေး လုပ်နေစဉ်မှာ ပင် သူဘာကြောင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သည်လောက် ဂရုစိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက် ပြီ။

မိမိအလုပ်ကို မိမိ လေးစားတန်ဖိုးထားသူမည်သည့် မိမိအမှားအယွင်းများအတွက် ဆင်ခြေကန်ခြင်း၊ အခြား တစ်ပါးကို အပြစ်ဖို့ခြင်းများ မပြုလုပ်အပ်။ မိမိအလုပ် ကို မိမိ လေးစားတန်ဖိုးထားသူမည်သည့် သာယာချမ်း မြေ့သော ကာလဖြစ်စေ၊ ခက်ခဲကျပ်တည်းသော ကာလ ဖြစ်စေ မိမိအလုပ်ကိုမိမိ ဝံ့စားယုံကြည်စွာပင် ဆက် လက်ဆောင်ရွက် သွားရမည်။ အောင်မြင်မှု မအောင် မြင်မှုဟူသည်ကား အခါအခွင့်က အဆုံးအဖြတ် ပေးသွား မည့်အရာသာ ဖြစ်သည်။

* * *

တစ်နေ့ ကျွန်တော်စီးမိသည့် တက္ကစီဒရိုင်ဘာမှာ သမီးဖြစ်သူက ကျွန်တော် ပိုလီယိုဖြစ်ပြီး နှစ်အနည်း ငယ်အကြာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်လိုပဲရောဂါ ရသည့်အကြောင်း သိရသည်။ “ပထမတော့ ကျွန်တော်

စိတ်ထဲ တုပ်ကျွေးမိတာပဲ အောက်မေ့တာ၊ နောက်တော့ သမီးက မတ်တပ်မရပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒူးဆစ်ခေါက် ကြည့်တော့လည်း ဆတ်ခနဲ ပြန်မကန်ဘူးဗျ၊ တုံ့ပြန်မှု တွေ ပျက်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဟာ... သွားပြီ ကွာ ဒါပိုလီယိုပဲ.....”

သူပြောပြနေတာ နားထောင်ရင်း နောက်ထပ် သူဆက်ပြောမည့်စကားကို နားထဲအလိုလို ကြားလာမိ သည်။ ဒီကလေး တစ်သက်လုံး ဘယ်လိုဆက် ရပ်တည်သွားမလဲ ... ဟူ၍။

သို့သော် သူက အဲသည်လိုမပြော။ သူပြောသည်က “အင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တို့ရှေ့ကို ငွေကြေးအခက် အခဲတွေ အများကြီး ကြုံရတော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်” ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။

အဲသည်နောက် သူက နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြွေး တစ်ပုံနှင့် နေခဲ့ရပုံအကြောင်းတွေ ပြောပြသည်။ သူ့ စကားနားထောင်ရင်း အဖေ့ကို ကျွန်တော် သတိရလာ သည်။ ကျွန်တော် ပိုလီယိုဖြစ်ကြောင်း သိရခါစအချိန် တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆေးကုသရန်အတွက် ငွေကြေးအဆမတန် ကုန်ကျတော့မှာပဲ ဆိုတာမျိုး အဖေတွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ အဲသည်တုန်းက အဖေမှာ ငွေအမြောက်အမြား ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အဲသည်

ငွေကြေးတွေသည် သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့် ကျွန် တော့်ကြောင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။

ကျွန်တော့် တစ်သက်တာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကျွန်တော်သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ ပုံပန်း မကျဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် ကျောရိုးတန်းက အရိုးအဆစ်တစ်ခုစီထဲမှာ အဖေမေတ္တာတွေ၊ စိုးရိမ် ပူပန်မှုတွေ၊ အဖေရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ ပုံအောတည်ရှိ နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အမှန်တကယ်ပင် ရွှေနှင့် စက်၍ မွေးခဲ့ရသည့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်ချေသည် တကား။

မျက်ရည်များ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် စီးကျလာ သည်။ တက္ကစီကားထဲမှာ ကျွန်တော် ရှိုက်ကြီးတငင် မငိုကြွေးမိရန် မနည်းပင် ကြိုးစားထိန်းချုပ် နေခဲ့ရပါ သည်။

[မူရင်း။ ■ Rex How ၏ A Son Made of Gold]

* * *

ဆယ်မန်ငါးတို့ရဲ့ သင်ခန်းစာ

၁၉၆၈ ခုနှစ် တစ်ခုသော နေ့ည။

စက်လက်ရေခိုင်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ကမ်းစပ် တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချနေကြသည်။ စက် လက်က အလက်စက ပင်လယ်ကွေ့ထဲသို့ ထိုးထွက်နေ သည့် ကင်နိုင်းကျွန်းဆွယ် အလယ်ပိုင်းမှာ ရှိသည်။ တောင်ပေါ် ရေခဲပြင်များမှ စီးဆင်းလာသည့် စိမ့်ညို၊ အေးစက်သော ရေတို့သည် သည်တွင်စုဝေးကာ အောက် ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာ ကျွန်းဆွယ်အနောက်ခြမ်းရှိ ကွတ်(ခ)ပင်လယ်လက်တက်အတွင်းသို့ စီးဝင်သည်။

သန်းခေါင်တိုင်လုပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် အလင်းရောင် ကရှိနေဆဲ။ မြောက်ဖျားဒေသများ ထုံးစံအတိုင်း သည် နေ့ညက တစ်ညလုံးပင် ယခုလိုပဲ လင်းနေမည်ဖြစ် သည်။ အနီးရှိ မီးဖိုပေါ်၌ ဆယ်မန်ငါးတစ်ကောင်ကို

၁၄၈

ပေမြင့်

အလူမီနီယမ်လွှာနှင့် ထုပ်ကာ ကင်၍ထားသည်။ ကျွန် တော်အဖော်ဖြစ်သူ အက်(ဒ)ဂဲလင့်က ရေစပ်နားမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ့ရထား သည့် ငါးများဆီက ဥတွဲတွေကိုထုတ်ပြီး ဖယောင်း စက္ကူပေါ်တွင် တင်၍ ရေစစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တကယ့်ကို ငြိမ်သက်အေးဆေးလှပါတကားဟု စဉ်းစား မိရာမှာ ကျွန်တော်တို့လူစု သည်နေရာကို လာရောက်ဖြစ် စေခဲ့သည့် မအေးဆေး မငြိမ်သက်သော စောစောပိုင်းက အကြောင်းကိစ္စများကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တခြောက်ပတ်ခန့်က စတင် ကာ ကျွန်တော်က ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် တိုးမြှင့် ခံရပြီး အလက်စကပြည်နယ်တောင်ပိုင်း အင်းကားရေချို မြို့ရှိ အယ်(လ)မင်ဒေါ့ဖ် လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ တာဝန်က အလက် စကဒေသ ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာ ဆက်သွယ်ရေး အေဂျင် စီ၏ အရပ်ဘက် အင်ဂျင်နီယာဌာနခွဲကို ကွပ်ကဲရန် ဖြစ်သည်။ သည်ကိုလာစဉ်က တကယ့်ကို သွက်သွက် လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း တကယ်လက်တွေ့၌ အထင်နှင့် တစ်ခြားစီဖြစ်နေသည်။ အလက်စကပြည်နယ်မှာ အဆမတန်ကျယ်ဝန်းပြီး ဆီး

ဦးဖျောက်နှင့် နှလုံးသား

၁၄၉

နှင်းရေခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် နေရာဒေသတွေလည်း များလှသည်။ သို့သော် ဤဒေသအနှံ့ ဖြန့်ကြက်ထား သည့် စစ်ဘက်ဆက်သွယ်ရေးကွန်ရက်က အလွန်ခေတ် နောက်ကျနေသည့် နည်းနာဟောင်း ပစ္စည်းကိရိယာ ဟောင်းများကို သုံးစွဲနေဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မကြာခဏပင် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားတာ မျိုး ကြုံရတတ်သည်။ အခြေအနေက လုံးဝအချိုးမကျ။ ဘီ ၅၂ ဖုံးကြံလေယာဉ်ကြီးတွေ ပါဝင်သည့် ခေတ်မီ ယန္တရားကြီးတစ်ခုကို လှည်းခေတ် လှေခေတ်က နည်း စနစ်တွေဖြင့် ချို့ငဲ့စွာ ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲနေရသည့် သဘောပင်။

သည်ဌာနတွင် ကျွန်တော်အောက်အဆင့်မှ တာဝန် ယူရသူက ဒုတိယအင်ဂျင်နီယာမှူး အက်(ဒ)ဂဲလင့် ဖြစ် သည်။ သူက အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ အရပ်မနိမ့် မမြင့်။ ကြံ့ခိုင်သောကိုယ်ကာယရှိသည်။ အင်ဂျင်နီယာ ဌာနမှာ အလုပ်အကြီးစားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တမ်းကောင်းရှိသည်။ သို့သော် သူနှင့် ကျွန်တော် စတွေ့တော့ နှစ်ယောက်လုံး သတိကလေးနှင့်။ အသစ် ဝင်လာသူနှင့် ဝါရင့်လူဟောင်းတို့ တစ်ယောက်အနေ အထားတစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြသည်။

နှစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားသည်။ အခြေအနေတွေက

မကောင်း။ နေ့တိုင်းပင် စိတ်ပျက်စရာတွေချည်း ကြုံနေရသည်။ ညဘက်လည်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ သို့နှင့် ဂဲလင့်အား ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ပြီး စကားပြောရသည်။ “အက်(ဒ)၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စိတ်မချရတဲ့ နေရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတယ်ဗျာ၊ အရေးပေါ်အခြေအနေမှာ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်ရင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်သွားနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဦးစားပေး အစီအစဉ်တစ်ခုတော့ ချမှတ်မယ်”

ခပ်ထိန်းထိန်းပြောနေတာ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်စကားမှာ ဒေါသသံကလေးတော့ တစ်စွန်းတစ်စပါနေသည်။

သူက ကျွန်တော်ကို ဟန်မပျက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး၊ “ပထမဦးစားပေး လုပ်သင့်တဲ့အလုပ် ကျွန်တော် အကြံပေးရမလား” ဟု ဆိုသည်။

“ပြောဗျာ”

“ငါးသွားများမယ်”

“ဘယ်လိုဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီစနေ တနင်္ဂနွေ လိုက်ခဲ့ပါ၊ တနင်္လာနေ့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဦးစားပေး အစီအစဉ်ချပြီးသား ဖြစ်စေရမယ်”

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် တကယ်လေးနက်ပုံရသော သူ့အမူအရာကြောင့် ကျွန်တော်လွတ်ခနဲ ဘာမှမပြောဖြစ်။ ပခုံးကိုသာ တွန်လိုက်ကာ “အေးဗျာ၊ သွားတာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

စနေနေ့ ရေခိုင်ကြီးဆီကို ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ပျော်သလိုရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားမိသည်။ အက်(ဒ)က တောစခန်း ထွက်နေကျ ပုဂ္ဂိုလ်ပီပီ အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်။ သူဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသဖြင့် ငါးအုပ်တွေရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ကြသည်။ ကိုယ်လုံးနီနီနှင့် ဆယ်မန်ငါးတွေ ဟိုမှာ တစ်အုပ်၊ သည်မှာ တစ်အုပ်။ သူတို့က ရာသီအလျောက် ရွှေ့ပြောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နေကုန် ငါးဖမ်းပြီး စခန်းသို့ ပြန်မည့်အချိန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်မှာ ငါးတွေ နောက်ထပ် မသယ်နိုင်တော့ လောက်အောင် ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်လို နေရာမျိုး ရောက်နေသည့်တိုင် ကျွန်တော်စိတ်က ပြည့်ပြည့်ဝဝ လွတ်လပ်မှု မရချင်။ ရုံးမှာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိနေတာကို သည်ရက်ပိုင်း ထိုင်မလုပ်ဘဲ ယခုလို ထွက်လာခဲ့ခြင်းအတွက် တစ်ချက်တစ်ချက် အပြစ်ရှိသလို ခံစားမိနေသည်။

ရေစပ်နားမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် အက်(ဒ)က

ငါးဥတွေပေါ် လက်ချားမှုန့် နည်းနည်းစီ လိုက်ဖြူးနေတာ တွေ့ရသည်။ ညစာ စားပြီးသည့်အချိန် သည်ကိစ္စ သတိရ၍ ကျွန်တော် မေးမိသည်။

“လက်ချားက ဘာအတွက် သုံးတာလဲဗျာ”

“ဥတွေ နည်းနည်းမာသွားအောင် လုပ်တာဗျာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ဒီကောင်တွေ အအေးခန်းထဲထည့်ပြီး ခဲအောင်လုပ်ထားလိုက်မယ်၊ သူတို့ကို ငါးစာလုပ်ပြီး နောက် ...” သူ့စကားက တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားသည်။

“နောက်နှစ်အတွက်လား” ကျွန်တော်နှုတ်က အလိုအလျောက် မေးမိသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် မသဲမကွဲအသံဖြင့် “နောက်နှစ်ဆိုတာ ရှိရင်ပေါ့ဗျာ” ဟုဆိုသည်။

ရိုးရိုးပြောနေရင်း သူ့စကားက ရုတ်တရက် ပဟောဋ္ဌိဆန်ဆန် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကို ဆိုချင်တာလဲဗျာ” ကျွန်တော် မေးမိသည်။

သူက တုတ်ချောင်းတစ်ချောင်း ကောက်ယူကာ မီးညွှန့်ကျိုးနေသည့် မီးဖိုလေး ပြန်တောက်လာအောင် ထိုးဆွပေးနေသည်။ “ကျွန်တော်က သွေးတိုးရောဂါရှိတယ်၊ အတော်ပြင်းတဲ့ အဆင့်ပေါ့ဗျာ၊ မနှစ်က

ကျွန်တော် သေမလောက် ဖြစ်သွားတယ်”

သူက သူ့အကြောင်းတွေ ဆက်ပြောပြသည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်မှာ သူ့အလက်ကေသို့ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အလက်စကမှာ သဘာဝအရိုင်းအတိုင်း နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် အမေရိကန်နယ်မြေဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သည်ရောက်ပြီးနောက် ဆက်သွယ်ရေးအဖွဲ့စီမှာ သူ့အလုပ်ဝင်သည်။ အလုပ်က တကယ့်ပြဿနာတစ်ထွေးကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူက နဂိုမူလကတည်းက အလုပ်လောဘကြီးသူတစ်ယောက်။ သည်ဌာနမှာ အသုံးစရိတ်ချို့တဲ့ပြီး ခေတ်မီလုပ်ငန်းသုံး ကိရိယာကလည်း ရှားပါးသည့်အခါ အဲသည် အားနည်းချက်ကို ထေနိုင်ရန်အတွက် သူ နှစ်ဆတိုး ကြိုးစားသည်။ တစ်ရက်မှာ ၁၅ နာရီလောက် အလုပ်လုပ်သည်။

၁၉၆၆ခုနှစ် နွေရာသီတစ်ညမှာတော့ ရုံးစားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ အင်ဂျင်နီယာသုံး ပုံစံပြာစာရွက်တွေကြည့်နေရင်း မျက်စိကရုတ်တရက် မှန်ဝါးကာ ဘာမှမမြင်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ကြာကြာဖြစ်နေသဖြင့် သည်ကိစ္စကို ဘယ်သူမျှ ဖွင့်မပြောဖြစ်။ နောက်နှစ်ပတ်ခန့် အကြာမှာတော့ သူ သတိလစ်ပြီး လဲကျသည်။

ဆရာဝန်က စစ်ဆေးကြည့်သည့်အခါ သွေးတွေ

တအားတိုးနေတာ သွားတွေ့သည်။

“ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်ရာတစ်ခု ရွေးဖို့ ပြောတယ်။ ဒီအတိုင်း အလုပ်ဆက်လုပ်ပြီး နောက်သုံးလအတွင်း အသက်အသေခံမလား၊ အလုပ်ကထွက်ဆေးလေးဘာလေးကျပြီး အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ရှည်အောင်နေမှာလားတဲ့၊ ကျွန်တော်က ဆေးကုဖို့တော့ သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်မထွက်နိုင်ဘူး၊ အလုပ်သာ မလုပ်ရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်က ချက်ချင်းတောင်သေသွားနိုင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲဗျာ”

“လာ၊ ကျွန်တော်ပြမယ်” မီးဖိုဘေးမှ ထရပ်ကာ သူကဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းချသည့်နေရာက အိုင်မကြီးမှ ဘေးသို့ထွက်နေသည့် ကွေ့ကလေး သို့မဟုတ် အိုင်လက်တက်ကလေးတစ်ခု၏ အဝင်ထိပ်နားမှာ ဖြစ်သည်။ ကွေ့ကလေးက ပုအိုင်အိုင် ဘူးသီးပုံသဏ္ဌာန်၊ ထိပ်နားမှာ သေးပြီး အတွင်းပိုင်းကျတော့ ကွေ့ဝိုက်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ဖြစ်နေသည်။ ကွေ့ကလေးအဝှမ်းသည် ဟိုအတွင်းဘက်ထိပ် တောစပ်နားအထိမှာ ကိုက် ၂၀၀ခန့်ဝေးသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲသည် ထိပ်ဘက်ဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အတွင်းပိုင်းတွင် လေ

ရေလှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့သဖြင့် ရေပြင်က ဖန်သားပြင်ပမာ ငြိမ်သက်ကြည်လင်နေသည်။

အက်(ဒ)က လဲကျနေသည့် သစ်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တက်ထိုင်ပြီး၊ “သေသေချာချာ ကြည့်ဗျ”ဟု ဆိုသည်။

ငြိမ်သက်သော ရေမျက်နှာပြင်၏ အောက်နားလေးကပ်ကာ ခရု၏ အသွားနှုန်းမျိုးဖြင့် အလွန်နေ့ကွေးစွာ လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ဆယ်မန်ငါးကြီးများကို မြင်ရသည်။ အချို့မှာလည်း ကမ်းစပ်ရေတိမ်၏ အောက်ခြေတွင် ဘယ်ကိုမှ မရွေ့မလျား ဆူးတောင်ကလေးများ လှုပ်ရှေ့ လှုပ်ခတ်ကာ ငြိမ်သက်၍ နေတာတွေ့ရသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော် နွေရာသီက ဆရာဝန်ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးရာဇသံပေးလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် ဒီနေရာထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီတုံးပေါ်မှာပဲ အကြာကြီးထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားရင်းက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒီငါးကြီးတွေ သွားသတိပြုမိတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် အရင်ကလဲ မြင်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုမြင်တာက တစ်မျိုး၊ အခုမှ သူတို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာချာမြင်သွား သဘောပေါက်သွားတယ်”

ထို့နောက် သူက အိုင်လက်တက်ကလေး၏အဝင်

ဝဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်သည်။ “ဟိုထိပ်ဘက်ဆီ ကြည့်စမ်း၊ ဘာမြင်ရသလဲ”

အဝေးဆီ၌ လှိုင်းဂယက်ကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်နေသည့် ခပ်ရှည်ရှည် ရေပြင်တစ်ကွက်ကို တရိပ်ရိပ်မြင်ရသည်။ ဆယ်မန်ငါးတစ်အုပ် တောင်ပေါ်မြစ်ဖျား ချောင်းဖျားများဆီ ဦးတည် ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်(ဒ)က ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါ ပင်လယ်က တက်လာကာစ အကောင်တွေ၊ အားအင်အပြည့်နဲ့ပေါ့၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ရုရှားမြစ်ရဲ့ ရေတံခွန်အဆင့်ဆင့်တွေဆီ သူတို့ရောက်ကြတော့မယ်။ အဲဒီမှာ ရေတံခွန်တွေအထက် ခုန်ပျံတက်နိုင်ဖို့ သူတို့ အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်။ စောစောက ခရီးပန်းလာတဲ့ အကောင်တွေဟာ လွတ်အောင်ခုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ကိုပြန်ပြုတ်ကျမယ်၊ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ပစ်ကျတဲ့အကောင်ကျမယ်၊ တစ်ချို့လဲ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားရင်း အားအင်ကုန်ခမ်းပြီး သေကြရလိမ့်မယ်”

သည်လိုပြောပြီးနောက် သူ့အကြည့်က အောက်နားရှိ ဆယ်မန်ငါးကြီးတွေဆီ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီကောင်တွေက သူတို့နဲ့မတူဘူး၊ ဘယ်လိုဇာတိစိတ်တွေက နှိုးဆော်တိုက်တွန်းသလဲမသိဘူး၊ ရေငြိမ်တဲ့

ဒီအိုင်ကွေ့ကလေးထဲ သူတို့ရောက်လာကြတယ်၊ ရှေ့မှာ အသည်းအသန် ခုန်တက်ရမယ့် ရေတံခွန်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သိထားကြပုံပဲ။ သူတို့ ဒီမှာ ကောင်းကောင်း အနားယူအားဖြည့်ပြီး မနက်ဖြန်ကျမှ ဆက်ချီတက်ကြမှာ၊ ... ဒါကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ငါလည်း ဟိုရှေ့က ငါးတွေလို ရှေ့ကိုပဲကူးရှိုးထိုး ဇွတ်တိုးနေခဲ့တာပါလားလို့ တွေးမိလာတယ်။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုနေထိုင်သွားသင့်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သဘောပေါက်လာတယ်။ အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဆက်လုပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေ သိပ်မိစီးလာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်အချိန်ရအောင်ယူပြီး ဒီနေရာကို ထွက်လာမယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် အဲဒီပုံစံအတိုင်း နေလာခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒီအတိုင်း ဆက်စခန်းသွားနေနိုင်မလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုထိတော့ ဆရာဝန်ခန့်မှန်းထားတဲ့ အများဆုံး သက်တမ်းဆိုတာထက် တစ်နှစ်တော့ ကျွန်တော် ပိုနေခဲ့ပြီပြီ”

သည်နောက် သူက ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်လာသည်။

“အဲဒီတော့ ကာနယ့်ကိုလဲ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီနေရာကို တာဝန်ပေးအပ်လို့ရောက်လာပြီး ဒီနေရာမှာ လုပ်ကိုင်နေကြပုံတွေ သိပ်ခတ်နောက်ကျနေ

တာ၊ အာကာသခေတ်မှာ လှည်းတွေလှေတွေနဲ့ စခန်းသွားသလို ဖြစ်နေတာတွေကို အလန့်တကြား စတွေ့ခဲ့ရတာ ကာနယ်ပထမဆုံး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အင်ကိုယ့်အားနဲ့ မမျှတဲ့ရေဆန်ကို မရပ်မနား ကူးခတ်ခဲ့တာလဲ ကာနယ်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ အချက်ပါ။”

သည်တော့ပင် ကျွန်တော့်အား ခရီးထွက်ဖြစ်အောင် ခေါ်လာခဲ့သည့် သူ့ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူပြောခဲ့သည့် “ပထမဦးစားပေး” ဟူသော စကား၏ အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ကျွန်တော် ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျွန်တော့် တုန့်ပြန်စကားကြားတော့ သူစိတ်သက်သာသွားသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေရာက ဆက်သွယ်ရေးစနစ်ရဲ့ အနေအထားအားလုံးကို တစ်စမကျန် အသေးစိတ် သိပါတယ်၊ ပစ္စည်းကိရိယာပိုင်း နည်းစနစ်ပိုင်းအခြမ်းကို ကျွန်တော်ကိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မနိုင်တာ ကြိုးနီစနစ်အပိုင်းပါ၊ အထက်ပိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက မလိုအပ်တဲ့ ဖိစီးမှုတွေ ကျွန်တော်တို့ကျောပေါ် ကျမလာအောင် ကာနယ် ထိန်းပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ယူနိုက်တက်ဇလုံး

ချောချောမွေ့မွေ့လည်ပတ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နီယာတွေ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

သည်လိုဖြင့် အိုင်ကွေ့ကလေး၏ ကမ်းပါးထက်မှာ သူနှင့်ကျွန်တော် သဘောတူညီချက်တစ်ရပ် ရရှိခဲ့သည်။ အဲသည် ရက်သတ္တပတ် အကုန်မှစတင်ကာ အက်(ဒ)က အင်ဂျင်နီယာပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးပြီး ကျွန်တော်က အစည်းအဝေးတက်ခြင်း၊ အထက်အရာရှိတို့ အမှုမရှိအမှုရှာ စုံစမ်းမေးမြန်းလာသည်များကို ရှင်းလင်းဖြေကြားခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးတို့၏ ဒေါသမာန အာသာတများ လျော့ပါးပြေပျောက်အောင် နှစ်သိမ့်ဖြေရှင်းပေးခြင်း စသည့်အပိုင်းများကို တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အက်(ဒ)က ရေအိုင်ကြီးဆီ အပန်းဖြေသွားချင်ပါသည် ဆိုလာတိုင်းလည်း ကျွန်တော် မနှောင့်မနှေး ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ သဘောတူညီချက်က တစ်ကြိမ်ပဲပြဿနာတက်ခဲ့သည်။ အဲဒါက အခြားနည်းပညာကဏ္ဍများနည်းတူ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်ရေးဘက်မှာလည်း ကွန်ပျူတာပညာကို စတင်သုံးစွဲလာသည့်အခါ၌ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုနေသည့် စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ အမိန့်ပေးခိုင်းစေချက်များကို ကွန်ပျူတာဘာသာ

စကားဖြင့် ပြောင်လဲသုံးစွဲရမည်ဟု ဝါရှင်တန်မှညွှန်ကြားချက် ရောက်ရှိလာသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဗျ” အက်(ဒ)က ဆိုသည်။ “ကျွန်တော်တို့ အခုသုံးနေတဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေရဲ့ အနေအထားအရ အဲဒါက လုံးဝမှ မလိုအပ်တာ၊ ဒီအစီအစဉ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ခြွင်းချက်အဖြစ် ချန်ထားဖို့ ဌာနချုပ်ကို ကာနယ်ပြောကြည့်သင့်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် သည်ကိစ္စကို နှစ်ရက်တိတိ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ အက်(ဒ)အား ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ပြီးပြောရသည်။

“အက်(ဒ)၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့သုံးနေတဲ့ စက်ယန္တရားတွေ သိပ်ခေတ်နောက်ကျနေတာ မှန်ပေမယ့် ဒီအတွက် ကြောင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နီယာတွေလဲ ဆက်ပြီး ခေတ်နောက်ကျနေပစေလို့ ထားဖို့မသင့်ဘူးဗျာ၊ သူတို့အနေနဲ့ နည်းပညာသစ်တွေနဲ့ တွေ့ထိခွင့်ရဖို့ လိုတယ်၊ သူတို့အတွက် ရှေ့တက်လမ်းက ဒီအပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ထားသည်။ “ကာနယ်သဘောပါပဲ”ဟု ပြောပြီး သူထွက်

သွားသည်။ အဲသည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူနှင့်ကျွန်တော် ဆက်ဆံရေး ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရုံးရောက်သည့်အခါမှာတော့ အက်(ဒ) ကျွန်တော်ကိုစောင့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကာနယ်ပြောတဲ့အချက် ကျွန်တော် စဉ်းစားပါတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတို့အတွက် ရှေ့တက်လမ်းဆိုတာ ကာနယ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်” သူက ဆိုသည်။

နောက်တစ်ပတ်မှာပဲ အက်(ဒ)က ကျွန်တော်တို့ အင်ဂျင်နီယာများကို ကွန်ပျူတာခေတ်ထဲ ဆွဲဆောင်ခေါ်ငင်သွားနိုင်မည့် သင်တန်းအစီအစဉ်တစ်ခု စတင်သည်။ သူ့သင်တန်းက သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သူ့သင်တန်း အစီအစဉ်ကို အခြားတပ်ဖွဲ့များ အတုယူ နည်းမှီနိုင်ကြအောင် နမူနာအဖြစ် ပေးပို့ရန်အတွက် စစ်ဌာနချုပ်ကပင် မိတ္တူတစ်စုံ လှမ်းတောင်းခဲ့သည်။

အင်းကားရေချို၏ ဆောင်းရာသီက အေးလွန်းမက အေးမြလာပြီး စက်လက်ရေအိုင်ရှိရာ ကင်နိုင်းကျွန်း ဆွယ်ဘက်သို့သွားသည့် လမ်းတွေလည်း ဆီးနှင်းရေခဲများကြောင့် ပိတ်ဆို့ကုန်ပြီဆိုသည့်အခါ အက်(ဒ) နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့စားပွဲနောက် နံရံ

မှာချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်ဟောင်းကြီးဆီ သူငေးမောကြည့်နေတတ်တာ ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိပြုမိသည်။ သည်ပြက္ခဒိန်ပေါ်မှာ ရိုက်နှိပ်ထားသည်က စက်လက်ရေအိုင်ကို ကောင်းကင်မှ ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံက မှိန်ဖျော့စပြုပြီ။ သို့သော် ရေအိုင်ကြီး၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ ကျွန်တော်တို့သွားခဲ့သော အိုင်လက်တက်ကလေးကိုမူ ရှင်းလင်းပီသစွာ မြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော် သွားဦးမယ်ဗျာ၊ အနည်းဆုံး တစ်ခေါက်လောက်တော့ ထပ်သွားရမဖြစ်မယ်” ဟု သူပြောနေတတ်သည်။

သို့သော် မတ်လ ၁၆ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ တာဝန်ကျအရာရှိက ကျွန်တော့်အား အကြောင်းကြားသည်။ “မစ္စတာဂဲလင် လေဖြတ်သွားလို့”

အခြေစိုက်ဆေးရုံသို့ ကျွန်တော် အပြေးအလွှားလိုက်သွားသည်။ အက်(ဒ)က ခုတင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့စွာ လဲလျောင်းလျက်။ မျက်လုံးများက မျက်နှာကျက်ဆီ ငေး၍ နေသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပြီး နှုတ်ဆက်မည်ပြုသည်။ လက်ဝဲဘက်လက်ကလှုပ်ရှား၍မရ။ ညာလက်ကို ကျွန်တော့်ဘက်လှမ်းကာ စကားပြောဖို့ သူကြိုးစားသည်။ ပြော၍မရ။

ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်ရသည်။ “ရတယ် အက်(ဒ)၊ သိပ်အားစိုက်ပြီး ပြောမနေနဲ့”

သူ့ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရာက နံရံကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်၊ နံရံကို ကြည့်လိုက်။ ကျွန်တော် သူကြည့်သည့်နံရံဆီ လိုက်ကြည့်ရင်းက သူပြောလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားသည်။ သူ့လက်ကို တစ်ချက်ညှစ်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု ပြောကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ဌာနသို့ပြန်သွားပြီး ပြက္ခဒိန်ကို ဖြတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံသို့ပြန်လာကာ သူ့ခုတင်နှင့် အနီးဆုံးနံရံ၌ တိပ်နှင့် ကပ်ထားပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက ပြက္ခဒိန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းမှုတစ်ခု ရသွားသလိုပင်။

သူ့ဘဝ နောက်ဆုံးအချိန်၌လည်း သည်အတိုင်းပင်။ သူချစ်သော အိုင်ကွေကလေး၏ ဓာတ်ပုံဆီ မျက်နှာမူရင်း သူကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၀ခုနှစ် နွေရာသီမှာ ကျွန်တော်၏ အလက်စက တာဝန်ပြီးဆုံးသည်။ သည်မှ မထွက်ခွာမီ အိုင်ကွေကလေးဆီသို့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အရောက် သွားခဲ့သည်။ ဆယ်မန်ငါးတွေ တွေ့ရသေးသည်။

ရှေ့ခရီးကြမ်းအတွက် အနားယူ အားမွေးနေကြသည့် ငါးကြီးများ။

သူတို့ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုသော ညတစ်ညက သည်နေရာတွင် ဉာဏ်ပညာရှိ၍ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်လည်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မျှဝေပေးခဲ့သည့် သင်ခန်းစာတစ်ရပ်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရနေမိသည်။

ထူးခြားလှသော ဤနေရာမှာ သူရရှိခဲ့သည့် သူ့ဘဝ၏ အကျပ်တည်းဆုံး အချိန်ကာလတွင် ဖေးမကူညီမှုပြုခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ၊ တစ်နည်းဆိုရသော် ငြိမ်းချမ်းသာယာသော သည်အိုင်ကွေကလေးက ပေးခဲ့သည့် ဘဝအတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော သင်ခန်းစာ ဖြစ်ချေသည်။

[မူရင်း။ ■ William J. Buchanan ၏ Lesson of a Quiet Cove]

* * *

နတ်ကလုတ်(၈)ရဲ့ ကျေးဇူး

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ကားတစ်စီး ပေါ်လာတာ ရက်(၇)ဂရင်း မြင်ရသည်။ အရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ကားသေးသေး။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နားက ပေါ်လာသည်မသိ၊ သူ့နောက်အလျှင်အမြန် နီးကပ်လာနေတာ တွေ့ရသည်။ အချိန်က ည ၁၁ နာရီ ထိုးလှပြီ။

ထိုနေ့က ၁၉၉၄ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ရက်(၇)တို့ မိသားစုက အမေရိကန်ပြည် ကယ်လီဖိုးနီးယားဒေသမှာ နေထိုင်ကြသူများဖြစ်ပြီး၊ ယနေ့ဆိုလျှင် ဥပရောပသို့ သူတို့လာရောက်လည်ပတ်သည့် ခရီးစဉ်၏ ၁၃ ရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကားထဲမှာ ဇနီးသည် မဂ္ဂီရော၊ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သားလေး နစ်

ကလတ်(စ)နှင့် လေးနှစ်ရွယ် သမီးငယ် အယ်လီနာတို့ ပါ အိပ်ပျော်လာကြသည်။ သူတို့က ထိုညသန်းခေါင်ယံ ဗီလာဆန်ဂျီယိုဗန်နီမှ စစ္စလီသို့ကူးမည့် ကူးတို့သင်္ဘော အမိသွားနေကြခြင်းဖြစ်ရာ လောလောဆယ်၌ အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တောင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လျက်ရှိသည်။

နောက်ဘက်မှ ကားက သူတို့နားလေးကပ်လာ သည်။ သို့သော် ကျော်တက်မသွားဘဲ နောက်ကမှေးလိုက် နေတာ တွေ့ရသည်။ ရက်(၇)မောင်းလာသည့်ကားက ထုတ် လုပ်တာမကြာသေးသည့် အငှားကားတစ်စီး ဖြစ်သည်။ နောက်ကားက ထိုးထားသည့် ရှေ့မီးကြီး တွေကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်ကာ၊ ဒီလူတော့ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်တော့ မယ်နဲ့တူတယ်ဟု ရက်(၇)တွေးမိ သည်။

ရုတ်တရက် နောက်ကားက သူ့ဘယ်ဘက်သို့ကွေ့ တက်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်သည်။ သည်အခိုက်မှာပဲ မဂ္ဂီနီးလာပြီး လှည့်ကြည့်မိတော့ နဘေးကားက ပါစင် ဂျာနံမှာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါအနက်စည်းထားသည့် လူတစ်ယောက် လှမ်းမြင်ရသည်။ သည်လူက ခြိမ်း ခြောက်သော အမူအရာဖြင့် အော်ဟစ်ကာ သူတို့ကားကို လမ်းဘေးကပ်ဖို့ ပြောနေသည်။

ကောင်းသူပီပီ ကြောက်မက်ဖွယ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခံရ သည့် တစ်ချိန်လုံး အိပ်ပျော်နေရှာတာပဲဟု တွေ့ရပြီး တစ်ချက် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

ဂရင်းတို့ မိသားစုလိုက် အီတလီကို အလည်လာ ကြခြင်းမှာ ယခုဆိုလျှင် တတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ် သည်။ ခရီးသည်စည်ကားသည့် ရာသီမျိုးမှာ နေရာ တကာ လူတွေများနေပြီး ဈေးနှုန်းတွေလည်း ကြီးတတ် သဖြင့် အဲသည်အချိန်အခါမျိုးကို သူတို့ရှောင်လေ့ရှိ သည်။

ရက်(၇)က ဗြိတိန်ပြည်မှာ မွေးဖွားသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး လန်ဒန်မှာ သတင်းစာဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ ဖူးသည်။ ယခုတော့ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဗိုဒေ ဂါဘေးရှိ နေအိမ်မှာပင် နေထိုင်ကာ ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ သတင်းလွှာတစ်စောင်ကို တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေလျက်ရှိ သည်။ ရက်(၇)က ခရီးသွားဝါသနာပါသူ၊ သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ရာ ကလေးများအားလည်း သူ့ဝါသနာ မျိုးစေ့တွေ လက်ဆင့်ကမ်းပေးလိုသောဆန္ဒ ရှိခဲ့သည်။ ကလေးများအား ပုံပြင်တွေလည်း သူပြောလေ့ရှိရာ နှစ်ကလတ်(စ)ဆိုလျှင် ရော်ဘင်ဟုဒ်အကြောင်း၊ ရော် ဘင်ဆင်ကရူးဆိုးအကြောင်း ဇာတ်လမ်းပုံပြင်များကို အထူးနှစ်သက်စွဲလမ်းသည်။ ယခုခရီးထွက်ကြမည်ဆို

တော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်သည့်အနေဖြင့် သူတို့သားအဖတွေ စာကြည့်တိုက်မှာ ရှေးခေတ်ရောမ(အီတလီ)နှင့် ပတ် သက်သည့် စာအုပ်စာတမ်းတွေ လိုက်ရှာကြ၊ ဖတ်ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုတကယ်ထွက်လာကြပြီ ဆိုသည့် အခါ နှစ်ကလတ်(စ)က သူသည် ရောမခေတ်သည်တော် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုလိုနီနယ်ပယ်တွေ တိုက်ခိုက်သိမ်း ပိုက်ခဲ့ပြီး ဇာတိတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည် ဟူ၍ အပြည့်အဝ စိတ်ကူးယဉ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေ သည်။

နှစ်ကလတ်(စ)က ထူးခြားသော ကလေးတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ “နှစ်ကလတ်(စ)ဟာ သူတစ်ပါးကို သိပ်သိတတ်တယ်”ဟု ရက်(၇)အား ဆရာမတစ် ယောက် ပြောဖူးသည်။ တခြားကလေးတွေ ဘေးဖယ် ထားသည့် ကလေးမျိုးနှင့် အတူဆော့ကစားတတ်သည်။ သူ့ထက်ငယ်သည့်ကလေးတွေ ဒန်းစီးနေရာက ပြန်ဆင်း ချင်သည့်အခါ သူသွားပြီး ဒန်းကို ရပ်ပေးတတ်သည်။ တစ်နေ့ အနုပညာအတန်းမှာ အတန်းဖော် ကောင်လေး တစ်ယောက် သူလုပ်သည့် အော်ရီဂါမီ စက္ကူရုပ်ကလေး ပျက်သွားသဖြင့် ငိုနေသည့်အခါ “ငါ့အရပ်ယူပါကွ၊ ရပါတယ်”ဟု သူသွားချော့သည်။

လူအိုးက လိုက်လံတိုက်ခိုက်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး

နစ်ကလတ်(စ)တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသဖြင့် တော်ပေသေးသည်ဟု ရက်(၇)လည်း တွေးမိသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် စောစောက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသောစိတ်ကို ပြန်ငြိမ်အောင် ထိန်းနေရဆဲဖြစ်သည်။

လူဆိုးတွေနှင့်ဝေးအောင် ပြေးနေရာမှ တစ်နေရာတွင် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွား၍ ရောက်ရှိနေကြသည့် ရဲကားနှစ်စီးနှင့် လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ရက်(၇)ရော မဂ္ဂီပါ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာသွားပြီး သက်ပြင်းကိုယ်စီချမိကြသည်။ ၎င်းနေရာ၌ရပ်ကာ သူတို့ကား သေနတ်ပစ်ခံရကြောင်း တိုင်ကြားပြီး၊ ရက်(၇)က ကျည်ဆံရာများကို လိုက်ပြသည်။

နောက်ဘက်တံခါးဖွင့်ကာ ကလေးများကိုကြည့်မိသည့် အခါမှာတော့ နစ်ကလတ်(စ)ကလေး၏ ဦးခေါင်းဆံစမှာ သွေးစွန်းနေတာမြင်ပြီး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ဘုရားရေ သားလေးမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ပါလား၊ မှန်ကွဲများရှသွားသလား။ မဂ္ဂီတွေက အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အနားတိုးကာ သေသေချာချာကြည့်သောအခါမှာတော့ ဦးခေါင်းမှာ ကျည်ဆံဝင်သွားသည့် အပေါက်ပိုင်းကလေးတစ်ခုကို တုန်လှုပ်

ချောက်ချားစွာ တွေ့ရှိရလေသည်။ သားလေးအား ရုတ်တရက် ပွေ့ချီလိုက်ချင်သည့်စိတ်ကို မဂ္ဂီ မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းရရှာသည်။ သည်အနေအထားမျိုးတွင် ကျွမ်းကျင်သော ဆေးဝန်ထမ်းများသာ ကိုင်တွယ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း သူသိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရက်(၇)မမျှလည်း ဖြူဖျော့နေသော သူ့သားလေးမျက်နှာကို ကြည့်ကာ သည်တစ်သက် ငါ့ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုဆိုတာ ရှိနိုင်ပါဦးမလားဟု တွေးနေမိသည်။

သူနာပြုတွေ နစ်ကလတ်(စ)အား သယ်ယူကြသည့် အခါကျမှ သူ့ကားဆီသို့ အပြေးအလွှားပြန်လာပြီး နစ်ကလတ်(စ)အမြဲခြုံလေ့ရှိသည့် သိုးမွေးစောင်ပိုင်းကလေးကိုယူကာ လူနာထမ်းစင်ပေါ်က သူ့သားလေးနဘော့မှာ အသာချထားပေးသည်။ “သူသတိရပြီး နေရာစိမ်းတစ်ခုမှာ ရောက်နေတာ တွေ့ရတဲ့အချိန် ဒါလေးနဲ့ဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ရာ အဖော်ရတာပေါ့”ဟု သူက မဂ္ဂီအား ပြောပြနေသည်။

သူတို့ရောက်သွားသည့် ပိုလစ်တီမှာ နယ်ဆေးရုံကလေးမှ ဆရာဝန်များက ကိုမာ (coma) ရနေပြီဖြစ်သည့် နစ်ကလတ်(စ)အား စစ်ဆေးကြည့်ရပြီး နောက် သူ့အား စစ်ဆေးကျွန်း မက်ဆီနာမြို့သို့ လူနာ

တင်ယာဉ်နှင့် သယ်ဆောင်ကာ ကိရိယာတန်ဆာပလာပြည့်စုံသည့် ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံရှိ အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်မျိုးတွင် တင်သင့်ကြောင်း အကြံပြုကြသည်။ သောကဗျာပါရတွေ များနေသည့် ရက်(၇)နှင့် မဂ္ဂီမှာ ၎င်းတို့ တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်းပင် လိုက်နာကြရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ဆေးရုံကြီး အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်၌ ပိုက်တွေပြန်တွေ့၊ အီလက်ထရောနစ် ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ တပုံတပင် တပ်ဆင်လျက် ပက်လက်ကလေး လဲနေရှာသည့် နစ်ကလတ်(စ)အား မိဘနှစ်ပါး ပြတင်းတံခါးပြင်ဘက်မှသာ ကြည့်ရှုခွင့်ရကြသည်။ ဦးနောက်အာရုံကြောဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ကျည်ဆံသည် နစ်ကလတ်(စ)၏ ညာဘက်နားရွက် အထက်နားလေးက ကပ်ပြီး ဦးခေါင်းထဲဝင်ကာ ဦးနောက်အလယ်ပိုင်းတည့်တည့်လောက်တွင် ညပ်နေကြောင်း၊ သည်အနေအထားတွင် သူတို့တတ်နိုင်သည်က နစ်ကလတ်(စ)အား သည်အတိုင်းငြိမ်သက်စွာထားပြီး စောင့်ကြည့်ကြဖို့သာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

သားကလေးက သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေပြီး နေရာကလည်း ဆွေမျိုး မိတ်သဟာများနှင့် ဝေးလံသည့် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးဖြစ်နေရာ ရက်(၇)နှင့် မဂ္ဂီမှာ

နစ် ကလတ်(စ)ကလေးအား အိမ်သို့သာ ပြန်သယ်ချင်စိတ် ပေါက်နေကြသည်။ သားလေးလက်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ကိုယ် လေးကိုသာ ဖက်ထားလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဟူ၍သာ ရက်(၇) တွေးနေမိသည်။

နောက်နေ့မနက်မှာလည်း နစ်ကလတ်(စ)၏ အခြေအနေက ထူးခြားမလာပေ။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံအား ကလေးအနီးတွင် ငါးမိနစ်မျှ နေခွင့်ပေးသည်။ နှစ်ဦးသား စကားပင် ကောင်းစွာမဆိုနိုင်ရှာဘဲ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ဆေးရုံပြန်ရောက်လာတော့ သူတို့အား ဆွေးနွေးခန်းငယ်တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ မကြာမီပင် နစ်ကလတ်(စ)အား ကုသသော ဆရာဝန်အဖွဲ့ရောက်လာသည်။ ခဏအဖို့တော့ သူတို့အားလုံးပင် ရက်(၇)တို့နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံဖြစ်အောင် ရှောင်နေကြသည်။ နောက်တော့မှ အထူးကြပ်မတ်ဆောင်တာဝန်ခံ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ရိုဆာရီယိုဒီဆယ်လဗို ရှေ့ဘက်ထွက်လာပြီး သာယာညင်းပျောင်းလေသံဖြင့်ပြောသည်။ “ကျွန်တော် အများကြီးပဲဝမ်းနည်းပါတယ်၊ နစ်ကလတ်(စ)ရဲ့ ဦးနောက်က အသက်မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

သူက ဂရင်းမောင်နှံအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြန်ပြောမည့် စကားပြန်အတွက် ခေတ္တစောင့်ပေးပြီး

နောက် ဆက်ပြောသည်။

“အသက်ရှုစက် တပ်ထားတဲ့ အတွက်ကြောင့်သာ သူ့အခုထိ ဆက်ရှိနေတာပါ။ ပြန်ရှင်လာဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျား။”

အခန်းထဲမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ကျန်ရစ်သည်။

ဦးနှောက်သေသွားပြီဆိုသော စကားလုံးကို အိတလီဘာသာဖြင့် ဆရာဝန်ပြောတာ ကြားလိုက်ရကတည်းကပင် မဂ္ဂီအဖို့ တစ်လောကလုံး ပြိကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး၊ ရက်(၇)အား မှီတွယ်ထားမိသည်။ နှစ်ဦးလုံး စကားမဆိုနိုင်ဘဲ တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦးသာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများက သူတို့ရင်မှာ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။

ရက်(၇)က ဖခင်နှင့် တရင်းတနှီးရှိလှသည့် သားငယ်၏ တက်ကြွရွှင်လန်းသော အမူအရာလေးများကို မြင်ယောင်နေသည်။ မဂ္ဂီကတော့ မလိမ်တတ် မညာတတ်သော သားကလေး၊ မိခင်၏ ယုယပိုက်ထွေးမှုကို နှစ်သက်တတ်၍ မိခင်နှင့်တွေ့လျှင် ချစ်ခင်စွာ တိုးဝှေ့ချင်တတ်သော သားကလေးအတွက် ကြေကွဲတမ်းတနေမိသည်။ ယခုတော့ မှန်နံရံနောက်ရှိ ခုံရည်

ပေါ်မှာ မြင်နေရသောသူသည် သားလေးနစ်ကလတ်(၈) မဟုတ်တော့သလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့သားလေး နစ်ကလတ်(၈) မရှိတော့။ ငယ်ရွယ်နုနယ်လှသေးသော ကာလမှာပင် သူ၏အသက်မီညွှန်းကို နှုတ်သိမ်း သွားခဲ့ပြီ။

ဒေါက်တာ ဒီဆယ်လဗိုက သူတို့ထံလျှောက်လာကာ စကားတစ်ခွန်းသာဆိုသည်။ “ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”တဲ့။

ရက်(၇)နှင့် မဂ္ဂီ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ တီးဘိုးညင်သာပင် တိုင်ပင်ပြောဆိုကြသည်။ သူတို့ဦးခေါင်းနှစ်ခုက ထိလှမတတ်။ အတန်ငယ်ကြာတော့ ရက်(၇)ထလာပြီး၊ “ကျွန်တော့် သားလေးရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ လူဒါန်းချင်ပါတယ်”ဟူ၍ ဒေါက်တာဆယ်လဗိုအား ပြောလိုက်သည်။ အဲသည်လိုဆိုတော့လည်း သားလေးသေရတာ အချည်းနှီး အလဟဿ မဖြစ်ဘူးပေါ့၊ဟု မဂ္ဂီစိတ်ထဲ ဖြေသိမ့်တွေးတောနေမိသည်။

* * *

နစ်ကလတ်(၈) အသတ်ခံရခြင်းသတင်းက အိတလီပြည် အနှံ့အပြားရှိ လူထုအား အလန့်တကြား ဖြစ်သွားစေခဲ့သည်။ လူမမည်ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို

သည်လိုရက်ရက်စက်စက် သတ်ရလေသလားဟု စက်ဆုပ်တုန်လှုပ်ခဲ့ကြသည်။ သတင်းစာများက ‘တိုင်းပြည်အတွက်အရှက်ရစရာ’လုပ်ရပ်ဟူ၍ ဝေဖန်ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနများကလည်း သည်ရာဇဝတ်မှုသတင်းကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံခဲ့ကြသည်။

ဂရင်းမိသားစုက နစ်ကလတ်(၈)ကလေး၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို လူဒါန်းကြောင်း သတင်းများထွက်ပေါ်လာပြီးသည့်နောက်တွင်မူ စောစောက မျက်နှာပူနေကြသော အိတလီလူထုမှာ ဧည့်သည်မိသားစုအား များစွာလေးစား ချီးကျူးမိကြရတော့သည်။ အိတလီလူနာ (၇)ယောက်တို့ အမေရိကန်ကလေးထံမှ နှလုံး၊ အသည်း၊ မျက်ကြည်လွှာနှစ်ခု၊ ကျောက်ကပ် နှစ်ခုနှင့် ဆီးချိုသမားအတွက် အသက်ဖြစ်သော အိုင်လက်ဆဲလ်စု (islet cells)တို့ကို အသီးသီး ရရှိကြသည်။ အိတလီပြည်သူပြည်သားများမှာ ဂရင်းမိသားစု၏ ရက်ရောသော စေတနာနှင့် အာဃာတကင်းစင်မှုတို့အတွက် အံ့ချီးမဆုံးနိုင် ဖြစ်ကြရသည်။

နစ်ကလတ်(၈)၏ အသည်းက အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ် စစ္စလီသူလေး မာရီယာပက်ဒလာ၏ အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည်။ မာရီယာမှာ ဝီလဆင်ရောဂါကြောင့် အလွန်ဆုံး နောက်နှစ်ရက်လောက်သာ ခံတော့မည်ဟု

လက်လျှော့ထားရသူလေးဖြစ်သည်။

အောက်တိုဘာ နှစ်ရက်နေ့တွင်မူ နစ်ကလတ်(၈)၏ နုပျိုသန်စွမ်းဆဲ နှလုံးသားကို ရောမမြို့မှ အင်ဒရေယာ မွန်ဂီယာဒိုသို့ လွှဲပြောင်း တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ အင်ဒရေယာမှာ မွေးရာပါနှလုံးရောဂါကြောင့် မကြီးထွားမဖွံ့ဖြိုးနိုင်ဖြစ်နေရာ အသက် ၁၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် အဲသည်အချိန်၌ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၅၉ ပေါင်မျှသာ ရှိခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှာပင် စစ္စလီကျွန်း ဆိုင်ရာကျွန်းမြို့မှ အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ် တီနိုမောတာလည်း နစ်ကလတ်(၈)၏ ကျောက်ကပ်တစ်ခု ရရှိခဲ့သည်။ တီနိုမှာ သွေးသန့်စင်စက်ဖြင့် တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် သုံးနာရီမျှစီ ပုံမှန်ကုသမှု ခံယူနေရသည့် ကျောက်ကပ်ရောဂါသည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောက်ကျောက်ကပ် တစ်လုံးကိုမူ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ အင်နာမာရီယာဒီဆက်ဂလီက ရရှိခဲ့သည်။

နစ်ကလတ်(၈)၏ မျက်ကြည်လွှာတစ်ခုက မျက်ကြည်လွှာအစားထိုးခွင့်ရဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာ ၁၁ နှစ်မျှကြာပြီဖြစ်သည့် ဒိုမင်နီကာဂလက်တာ (၂၄ နှစ်)အား အမြင်အာရုံ အပြည့်အဝ ပြန်လည်ရရှိစေခဲ့သည်။ နောက်မျက်ကြည်လွှာတစ်ခုကလည်း ယခင် အရောင်းကိုယ်

စားလှယ်တစ်ဦးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူ ဖရန်ချက်စကို မွန်ဒဲလို (၃၃ နှစ်)အား အပြည့်အဝပြန်၍ အလင်းရရှိ စေခဲ့သည်။ အလားတူ ဆီးချို အလွန်အကျွံတက်၍ သတိလစ်မေ့မြောနေသည့် ရောမမြို့မှ လူနာအမျိုးသမီး တစ်ဦးမှာလည်း နစ်ကလတ်(စ)၏ ပန်ကရိယ (pan-creas) မှ အင်ဆူလင်ဓာတ်ထုတ်ပေးသော အိုင်းလက် ဆဲလ်များရရှိသဖြင့် ဆီးချိုကျကာ ပြန်လည် သတိရ လာခဲ့သည်။

သည်လို အသည်းအသန်လူနာတွေ ယူပစ်လိုက် သလို ရုတ်ချည်းရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းသွားကြ သည့်သတင်းများကလည်း ဂရင်းမိသားစု၏ မြင့်မြတ် သော လုပ်ရပ်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်စိတ်များ ပို၍ပို၍ တိုးပွားလာစေခဲ့သည်။ ရောမမြို့သို့ ရောက် သောအခါ သူတို့အား လမ်းတွင်တွေ့ဆုံကြိုကြိုသူများ က ခရီးဦးကြိုပြုကာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ အီတလီရပ်မြင်သံကြားမှ တွေ့ဆုံမေးမြန်းသူ မော်ရီ ဇီယို ကော်စတန်ဇိုက “လူကြီးမင်းတို့မိသားစုအနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ‘ယဉ်ကျေးခြင်း’ဆိုတာ ဘယ်အရာ မျိုးကိုခေါ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သင်ကြားပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ... သောက ဗျာပါရများနဲ့ ကြိုကြိုနေရတဲ့ အခါမျိုးမှာတောင် ဘယ်လိုအကောင်းဆုံး ပြုမူဆောင်

ရွက်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြသခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်” စသဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ရာ ဤသည်မှာ သူတစ်ဦးတည်းအတွက် မဟုတ်ဘဲ သန်းနှင့်ချီသော သူတို့နိုင်ငံသားများ ကိုယ်စား ပြောကြားလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ဂရင်းမိသားစု ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ ပြန်ရန်အတွက် လေယာဉ်ပေါ် မတက်မီ အီတလီသမ္မတ လွှဲကီ စကယ်(လ)ဖယ်ရိုက သူတို့အား လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင် ရွက်မှုများအတွက် အရပ်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ချီးမြှင့်သည့် နိုင်ငံ၏ အမြင့်မားဆုံးဂုဏ်ထူးဆောင် ရွှေတံဆိပ်ဆုကို ချီးမြှင့်သည်။

* * *

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ မြောက်ဘက် ၆၈ မိုင်အကွာ ဗိုဒေါဂါဘေးရွာရှိ စိန့်ထရီးဇာအာရပ်အာဗီလာ ကက်သ လစ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းက လေတဟူးဟူးတိုက်နေသည့် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ တည်ရှိသည်။ အဖြူရောင် သစ်သားဘုတ်ပြားများ ကာရံထားသည့် ကျောင်းအ ဆောက်အုံလေးမှာ တကယ်ပင် ကျေးရွာဘုရားရှိခိုး ကျောင်းပုံသဏ္ဌာန် ပီသလှသည်။ အဲသည်ကျောင်း ကလေးမှာ အောက်တိုဘာ ၈ ရက်နေ့ နံနက်၌ နစ်က လတ်(စ)အတွက် ဈာပနအခမ်းအနား ကျင်းပသည်။

ရက်(၇)၊ မဂ္ဂီနှင့် သမီးလေး အယ်လီနာတို့ အဖြူရောင် သစ်သားခုံတန်းရှည်တစ်ခုမှာ ထိုင်ကြသည်။ ခန်းမငယ် ထဲမှာ သူတို့နှင့်အတူ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ စုစုပေါင်း ၁၅၀ ကျော်မျှရှိနေကြသည်။ အပြင်ဘက်တွင်လည်း ဈာပနအခမ်းအနား တက်ရောက်သူများအပြင် မီဒီယာ လောကမှ ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိနေကြသည်။ ဘုရား ကျောင်းတရားဟောစင်မှ နစ်ကလတ်(စ)၏ ဆရာမ လော်ရက်တာစမစ် အမှတ်တရစကား ပြောသည်ကို အပြင်ကလူများ အသံချဲ့စက်များမှတစ်ဆင့် နားထောင် ကြရသည်။ “နစ်ကလတ်(စ)ဟာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့စံနမူနာ သူ့ရဲ့စွန့် လွှတ်မှုတွေနဲ့ သူဟာအခုလို လူသန်းပေါင်းများစွာကို လမ်းညွှန်သွန်သင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝမမျှော်လင့်မိခဲ့ပါဘူး။”

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသည့် သင်္ချိုင်း မြေ၌မူ ရက်(၇)လည်း မျက်ရည်များကို ကြိုးစားထိန်း ကာ စကားအနည်းငယ် ပြောခဲ့သည်။ “အခုဆိုရင် နစ်ကလတ်(စ)ကလေးဟာ တခြားလူငယ် အချို့ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ကို ဒီထက်မက များပြားတဲ့ အသက်တွေကိုလည်း သွယ်ဝိုက် သောနည်းအားဖြင့် ဆက်လက်ကယ်တင်သွားဦးမှာပါ။

နစ်ကလတ်(စ)ဟာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းက လူသန်းပေါင်း များစွာရဲ့ ရင်ထဲမှာ မေတ္တာစေတနာ စိတ်ဓာတ်ကလေး တွေ တောက်ပလာအောင်လည်း ထွန်းညှိပေးနိုင်ခဲ့ပါ ပြီ။ ဒါမျိုးကိုမှ ထာဝရရှင်သန်မှု (immortality)လို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူး ဆိုရင်လည်း ထာဝရရှင်သန်မှုနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးအနေအထားလို့တော့ ကျွန်တော်ဆိုလိုက် ချင်ပါတယ်”

ဈာပနကျင်းပပြီး နောက်ပိုင်းရက်များတွင် အီတလီ ပြည်နှင့် အမေရိကန်ပြည်တို့သာမက ကမ္ဘာအနှံ့အပြား မှပင် ရာပေါင်းများစွာသော ပေးစာများ၊ ကြေးနန်းများ၊ ဗိုဒေါဂါဘေးရွာကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ တယ် လီဖုန်းတွေလည်း အမြောက်အမြားပင် လှမ်းဆက်ကြ သည်။ အားလုံးကပင် နစ်ကလတ်(စ)ကလေးကို အစဉ် အမှတ်ရနေမည့်အကြောင်းနှင့် ဂရင်းမိသားစု၏ မွန်မြတ် သော ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် လေးစားချီးကျူးမိသည့် အကြောင်းများ ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

ပို၍ အားတက်စရာကောင်းသည်က အလားတူ ဆောင်ရွက်လိုသော ဆန္ဒများ အခြားသူများ၌ နိုးကြား ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က အနောက်နိုင်ငံ များထဲတွင် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း လှူဒါန်းသည့် နှုန်း ထား အနိမ့်ဆုံးတိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်ခဲ့သော အီတလီ

၌ လူဒါန်းရန် ဆန္ဒပြုလာသူဦးရေက ၁၉၉၅ မှ ၁၉၉၆ ထိ တစ်နှစ်တည်း အတွင်းမှာပင် လေးဆတိုးသွားခဲ့သည်။ သည်လို ကိုယ်အင်္ဂါလူဒါန်းလိုသော စိတ်ဆန္ဒများ နိုးကြားလာခြင်းကို 'နစ်ကလတ်(စ) အာနီသင်' (Nicholas effect)(နစ်ကလတ်(စ)ကြောင့် ဖြစ်သော အကျိုးသက်ရောက်မှု)ဟူ၍ အီတလီများရော အခြားသူများပါ ခေါ်ဝေါ်မှတ်ပြုကြပါသည်။

အသက် ၁၅နှစ်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်မှာ နစ်ကလတ်(စ)ဇာတ်လမ်းကို ရုပ်မြင်သံကြားမှကြည့်ရပြီးနောက် သူလည်း အကယ်၍ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတော်တဆ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့သော် သူ့ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို လူဒါန်းစေလိုကြောင်း မိခင်အား ပြောဆိုခဲ့သည်။ တစ်လခန့်အကြာ၌ လူကူးမျဉ်းကြားမှ လမ်းဖြတ်ကူးစဉ် ကားတစ်စီးဝင်တိုက်၍ သူ့အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရာ မိခင်က သူ၏ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို လူဒါန်းခဲ့သည်။ “နဂိုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်လုပ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က မှာခဲ့တာကိုး၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်မဆောင်ရွက်ပေးတာပါ” ဟူ၍ သူမကဆိုသည်။

ပြင်သစ်ပြည်၌မူ ဂရင်းမိသားစုနှင့် ၎င်းတို့နည်းတူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် အခြားမိသားစုများအကြောင်းကို

ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုတွင် ကြည့်ရှုကြရပြီးနောက်၌ လူထောင်ပေါင်းများစွာပင် မိမိတို့ကွယ်လွန်သည့်အခါ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ လူဒါန်းခဲ့မည့်အကြောင်း ဆန္ဒပြုလာခဲ့ကြသည်။ အလားတူ ဗွီဒီယိုတိပ်ခွေတစ်ခွေကိုလည်း ရာပေါင်းများစွာသောဆေးရုံတို့၌ ပြသဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း၌ ဂရင်းမိသားစုက ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ လူဒါန်းရေးကိစ္စတွင် အထောက်အကူပြုရန်အတွက် ရန်ပုံငွေအဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ နစ်ကလတ်(စ) အမှတ်တရ စကောလာရှစ်ရန်ပုံငွေ တစ်ရပ်လည်း ထူထောင်ဖြစ်ကြသည်။ “တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါတို့မှာ တစ်သက်တာဆောင်ရွက်ရမယ့် လုပ်ငန်းတာဝန်ကြီးတစ်ခု ရရှိလာခဲ့တာပါလားလို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်လာတယ်ဗျာ” ဟု ရက်(ဂျ)က ဆိုခဲ့သည်။

* * *

၁၉၉၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရက်(ဂျ)၊ မဂ္ဂီနှင့် အယ်လီနာတို့ အီတလီသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့အား အီတလီပြည်ရှိ မြို့ကြီး မြို့ငယ်များသာမက ကျေးရွာအများအပြားကပါ မိမိတို့ ကျင်းပမည့် နစ်ကလတ်(စ)အမှတ်တရ အခမ်းအနားပွဲများ

သို့ တက်ရောက်ချီးမြှင့်ပေးပါရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ကြသည်။ နစ်ကလတ်(စ) သေနတ်အပစ်ခံရသည့် ကလာဘာရီယာနယ်ဘဂ္ဂနာရာ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရွာကလေးတွင် ညဘက်ကျင်းပသည့် ဆီမီးတိုင်နှင့် စီတန်းလှည့်လည်ပွဲ၌ ရွာသူရွာသားများနှင့်အတူ သူတို့မိသားစုက ရှေ့မှလိုက်ပါခဲ့သည်။ “လူ့အသက်ကယ်ဆယ်တဲ့ အလှူရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ရွာသားတစ်ယောက်က ကြွေးကြော်သကဲ့သို့၊ အခြားတစ်ယောက်ကလည်း “ကျွန်တော်တို့အပေါ် အာဃာတမထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟူ၍ အများကြားအောင် ဟစ်အော်ပြောဆိုခဲ့သည်။

၎င်း ရက်သတ္တပတ် အကုန်ပိုင်းတွင် ကလာဘာရီယာနယ်၏ မြို့တော် ရက်ဂျီယိုတွင် ကိုယ်အင်္ဂါလူဒါန်းမှုဆိုင်ရာ ကွန်ဖရင့်တစ်ခု ကျင်းပရာ ဂရင်းမောင်နှံတို့ ဧည့်သည်တော်များအဖြစ် တက်ရောက်ကြရသည်။ တစ်နယ်လုံးရှိ ကျေးရွာများမှ ဒေသခံပုဂ္ဂိုလ်များ တိယာထရီခန်းမ၌ ရက်(ဂျ)နှင့် မဂ္ဂီတို့ စကားပြောသည်ကို တိုးဝှေ့နားထောင်ကြသည်။

သူတို့မောင်နှံအား ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည့်အချိန်မှာပင် ပရိသတ်အားလုံး မတ်တပ်ထရပ်ကာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ဒီအချိန်က” ရက်(ဂျ)စတင်သည်။ “ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဒီ ကလာဘာရီယာနယ်ထဲက ဖြတ်သန်းပြီး ခရီးသွားစဉ်မှာ သေနတ်သမားတစ်ဦးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ နစ်ကလတ်(စ) သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်”

ထိုနောက်၊ အဖြစ်ဆိုးကြုံခဲ့သည့် ထိုညက အကြောင်းများကို ပြန်လည်မြင်ယောင် အမှတ်ရဟန်ဖြင့် သူခဏ ဆိုင်းသွားသည်။ ပရိသတ်များမှာ သူပြောမည့် စကားတစ်လုံးမျှ လွတ်မသွားရအောင် စူးစိုက် နားထောင်နေကြသည်။

“နစ်ကလတ်(စ)ဟာ အီတလီကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် သူဟာ အီတလီပြည်ရဲ့ စစ်ရေးရာဇဝင်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ တကယ်လည်း အဲဒီအချိန်က သူ့စိတ်ထဲမှာ သူဟာ အောင်ပွဲခံပြီး ပြည်တော် ပြန်လာခဲ့တဲ့ ရောမစစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးလို့ ခံယူထားတာ၊ သူဟာသိပ်ကျော်ကြားတဲ့ စစ်သည်တော်၊ သူ့အတွက် ရုပ်တုတွေထူကြမှာ၊ သူ့ကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ တေးသီချင်းတွေ သီဆိုကြမှာ၊ သူ့ကိုအမှတ်ရတဲ့ ကဗျာလင်္ကာတွေ ရေးဖွဲ့သီကုံးကြမှာ၊ အဲသလို စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့တယ်၊ နစ်ကလတ်(စ)ဟာ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူလေး တစ်ဦးပဲ၊ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်၊ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း တကယ်ဖြစ်သလိုလဲ ခံစားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူ

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အသွင်သဏ္ဌာန်တစ်မျိုးနဲ့ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ တယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်”

ခန်းမထဲမှာ ပြည့်ကျပ်နေသည့် ပရိသတ်အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ကာ တစ်ခဲနက် ဩဘာပေးကြပြန်သည်။ ရက်(၅)နှင့် မေရီတို့စိတ်တွင် နစ်ကလတ်(စ)ကလေး သူတို့နှင့်အတူတကွ ရှိနေသည့်အလားပင် ခံစားကြရ သည်။

တကယ်လည်း အဲသလို ခံစားမိစရာ အကြောင်း တွေကရှိပါသည်။ ဥပမာ၊ ဘက်(ဂ)နာရာမြို့၌ စီတန်း လှည့်လည်ကြစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပရိသတ် ထဲက ထွက်လာပြီး ရက်(၅)အား ပြေးဖက်သည်။ သူက မာရီယာပက်ဒလာဖြစ်သည်။ မနှစ်က သေလုမြော ပါးအနေအထားမှာ ရှိနေသူလေး။ ယခုတော့ နစ်က လတ်(စ)၏ အသည်းနှင့် အသက်ရှင်သန်ကာ ကျန်းမာ ရွှင်လန်း၍နေပြီ။ ပက်ဒလာနှင့်ဂရင်းမိသားစုတို့ အတူ လက်တွဲပြီး လျှောက်လာသည့်အခါ ပရိသတ်က ဝမ်းသာ အားရ ဟစ်ကြွေးကြသည်။

နစ်ကလတ်(စ)၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ ကိုရရှိကြသူများကိုယ်စား စကားပြောဆိုခွင့်ရစဉ် ပက်ဒ လာက၊

“နစ်ကလတ်(စ)နဲ့ သူ့ရဲ့မိဘများ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီကနေ့ ကျွန်မ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရနေတာပါ။ ကျွန်မ ကို အသက်ဆက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် နစ်ကလတ်(စ) မိသားစုကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ နစ်က လတ်(စ)ရေ မင်းကို တို့အားလုံး သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မင်းဟာ တို့အားလုံးနဲ့ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ တို့အားလုံးရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ မင်းလည်း ဆက်လက်ရှင်သန်နေတာပါ”ဟူ၍ ရင်ထဲလှိုက်လှဲစွာ ပြောဆိုခဲ့ပေသည်။

[မှုရင်း။ ■ Robert Kiener ၏ The Nicholas Effect]

* * *

ဖေပြင့်
စိတ်ဓာတ်နှင့် နည်းနာ
[အောင်မြင်ရေးစာစု]

- * တီထွင်သူများနှင့် ကြွက်ထောင်ချောက်၊
- * ကိုယ့်ခရီးလမ်း ဖြောင့်တန်းအောင်၊
- * ရဲရဲတင်းတင်းသာ လုပ်ပါ၊
- * ဉာဏ်ကောင်းရုံနှင့် မပြီးပါ၊
- * လူငယ်နှင့် တိုးတက်ကြီးပွားရေး၊
- * ကိုယ့်စိတ်ကူးဉာဏ် သူတစ်ပါးလက်ခံစေလိုလျှင်၊
- * အကောင်းမြင်သမား၏ ထူးခြားသောလက္ခဏာ၊
- * အမိအဖတို့ရဲ့ ဩဝါဒ၊
- * ဈာန်ဝင်စူးစိုက်မှု၏ စွမ်းအား၊
- * တိကျသေချာဖို့ လိုသည်၊
- * အောင်မြင်မှုအတွက် အဓိကသော့ချက်၊
- * ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သူ သို့မဟုတ် သစ္စာ သမာဓိ သတ္တိရှိသူ၊
- * အောင်မြင်ရေးပညာရှင်တို့၏ လက်စွဲနည်းနာများ၊ စသည့်ခေါင်းစဉ်များပါဝင်သည်။

ဖေပြင့်
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

(ဘဝရပ်တည်ရှင်သန်ရေး အတွေးအခေါ်နှင့် နည်းလမ်းကောင်းများ)

- ☐ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊
- ☐ လောကဓံ ခံနိုင်ကြသူများ၊
- ☐ ငွေအသပြာနှင့် စိတ်ချမ်းသာမှု၊
- ☐ ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန် စကားနှစ်ခွန်း၊
- ☐ ချစ်သောသူတို့အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လက်ဆောင်မွန်များ၊
- ☐ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ၊
- ☐ နေတတ်မှ ကျန်းမာမည်၊
- ☐ တချို့လူတွေ ဘာကြောင့် အမြဲ တက်ကြွရွှင်လန်းကြသလဲ၊
- ☐ ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးနေထိုင်တတ်ဖို့၊
- ☐ လူတော်တွေ သတိထားဖို့၊
- ☐ အခက်အခဲလား အခွင့်ကောင်းကြုံခြင်းလား၊
- ☐ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်း၏ စွမ်းအား၊
- ☐ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပါ၊ စသည့်ခေါင်းစဉ်များပါဝင်သည်။